

broj
44

DOX HOLIDAY

prazno
sedlo

★ CENA 6 DINARA ★

Frenk Larami

PRAZNO SEDLO

Osam milja zapadno od Normena, gde se Kanadien River spušta na jug, kočija „Vels Fargo“ ostavila je za sobom naslage žućkaste prašine po tragovima točkova i povijala grmlje tamariske na obe strane. Vreli dan bacao je po licima vozača senke sve do ramena.

Podne!

Linija Čikaša—Normen radila je tri puta nedeljno.

Tog dana bila je sreda.

Samo jedan putnik nalazio se u kočiji; izgledao je neupadljivo, pospano i nezainteresovano.

Činilo se da dremucka u svom uglu, čelom eslonjen o ivicu malog prozorčeta kroz koje je sa prerijskim vazduhom ulazila i prašina.

Na glavi je imao sivi stetson, sa kopčom po sredini pantljike.

Lice mu je bilo isto tako sivo: možda od prašine, a možda i od sumornosti koja mu se ispisivala u očima.

Crvenu maramu nosio je uvučenu u plavu pamučnu košulju. Osim crnog prsluka nije imao više ništa na sebi. Preko kukova nalazio se opasač, običan, izlizan, tamnosmeđe kože i kolt kalibra 38.

Na rukama je imao rukavice od fine, tanke kože.

Čizme je držao na suprotnom sedištu, jednu preko druge. Začudo, sijale su od čistoće, kao da ih je obuo u kočiji, a ne na nekom drugom mestu.

Iz Čikaše, putnik je pažljivo motrio predeo kroz koji su prolazili.

Sada je izgledao manje napregnut.

Kao da je disao lakše. Blizina Normena učinila ga je opuštenijim. Prolazila je osma milja, sedma... Čovek je izvukao iz džepa na prsluku pozlaćenu značku, protrljao je o rukav, i ponovo vratio natrag.

U Čikaši su ga poznavali kao Luteru Bula.

Bio je večiti drugi čovek zakona. Večiti pomoćnik šerifa, jer dalje nije želeo, ne da nije mogao.

Sada je bio na posebnom zadatku.

Pratio je sto hiljada dolara u zlatu!

Misija je bila strogo poverljiva, podeljena na četiri dela: njega, dva stara, oprobana vozača i bankara Šlezingera.

U stvari, vozač je bio samo Henk Hendo.

Njegov pratilac izgledao je kao i svaki drugi oružani pratilac poštanskih i putničkih kočija u tom delu Oklahome.

Zvao se Mos Altar.

Na tom mestu, sa kojeg je gledao na put između konjskih ušiju proveo je preko petnaest godina.

„Vels Fargo” je cenio svoje službenike i što su bili stariji i iskusniji, plaćao ih je sve bolje. A nagrađivao je za spencijalne zadatke i vanredna putovanja.

To je bio razlog da Mos Alter i ne pita za cenu kada je u Čikaši zauzeo svoje uobičajeno mesto, ogrnuo se ćebetom i stavio kundak puške među stopala.

Znao je da će, kad stigne na cilj, dobiti onoliko koliko se ne nada.

„Vels Fargo” je plaćao dobro, a Ozgud Šlezinger je sa svoje strane obećao po hiljadu dolara obojici, Henku i njemu.

Nije ga se ticala vrednost sanduka. Nije mu smetao ni Bul. Njegovo je bilo da sedi, motri na okolinu i upotrebi pušku na svakog nezvanog.

Tako mu je šerif Hajden kazao: na svakog nezvanog.

Altar se bližio pedeset petoj godini.

Bio je to čudan saputnik vozaču. Potrajao bi dosta vremena dok ne otvori usta, a onda bi dobijao prave napade govornjivosti.

Lice su mu šarale bore, ispečene od sunca i pustinjskih vetrova. Najviše ih je imao oko očiju i usta, jer je te delove najviše i skupljao.

Imao je sedu, skoro belu kosu i isto takve brkove nakostrešene nad šiljastom bradom kao kakva orlušina nad liticom.

Nikad mu nije smetala vrućina, ni hladnoća.

U svako doba imao je oko sebe tanko ćebe. I vrh puščane cevi bio je, iz njega, uperen prema nebu, klataći se tamo-ovamo u ritmu velikih točkova kočije.

— Šest milja — prebrojivao se poluglasno Altar. On je taj kraj poznavao kao svoj džep. Početak svake nove milje imao je neko obeležje.

Negde bi to bio kamen, negde grm, negde drvo, negde deo pejzaža izuzetno zapamćen.

— Sad je sve u redu, zar ne? — osmehnulo se njegov saputnik, labavo držeći uzde četvorosprega.

— On zna najbolje — pokazao je Altar prema kočiji, dole.

— Bul?

— A-ha... Sve mislim — nastavio je žmirkajući — da bi nas spopala kakva napast da nema njega. A čim je on tu, nevolje kao da beže...

— Misliš? — izlete Henku.

— Zar ti ne misliš? — upita Mos.

— Pa... Bula ne poznajem dovoljno — odgovorio je ovaj. — Moji su u Normenu, oba brata. Ali, čuo sam da je pouzdan.

— Budi siguran u to da jeste — klimnuo je pratilac glavom.

Henk Hondo je imao čudno lice: bio je toliko plav, da se činilo da nema obrve. Usta su mu bila debela, skorela od vetra, oči okruglaste, s podočnjacima kao nasadenim ispod njih. Na temenu nije imao nimalo kose; nešto bledoplavih dlaka sa strane virilo je pod obodom šešira.

Pleća su mu bila široka, snažna, splet mišića na rukama poigravao je čim bi pomerio prst.

Izgledalo je da bi golim rukama mogao da zaustavi zapregu.

A uzde, u njegovim šakama, ličile su na niti koje je mogao jednim trzajem prekinuti.

Altar i Hondo su na zajedničkom poslu dve godine.

Poverenje koje je kompanija ukazala Henku počivalo je na njegovim zaslugama prilikom napada na kočije „Vels Farga“ u toku prošle godine.

Jednom je trebalo da se sprovede opasan zločinac za državni zatvor u Šajenu. Umesto velike pratnje koja bi izazvala pažnju, rešeno je da ga

sprovede samo šerif iz Ajdoa i vozač.

Henk Hondo se prijavio sam.

Na polovini puta, jedan maskirani jahač pokušao je da se domogne zatvorenika.

Umalo nije došao glave čuvaru zakona iz Ajdoa.

Napad je bio brz, vešto izveden, napadač je zasuo mecima kočiju, tako da je jedan otkinuo šerifu uho i zalio mu lice krvlju.

Što je bilo još gore, zatvorenik je osetio šansu i pokušao da razoruža svog čuvara. Onda se oglasio Henk sa svog sedišta.

Njegov hitac odneo je napadaču šešir, a odmah iza toga izbio iz ruku pušku.

Napadač je utekao, a zatvorenik je bio uspavan odmerenim udarcem drške revolvera. Kasnije, on nije umeo da se seti nikoga ko bi hteo da ga oslobodi, osim nekih prijatelja koji su se nalazili s one strane Severne Kanadske reke. No, Hondo se proćuo po tome, i sve je više zadobijao poverenje poslodavaca.

Drugi put se snašao zahvaljujući svojim mišićama: prenošene su plate radnicima na pruzi kod Houtona. Novac nije bio primamljiv za desperadose, s obzirom da su za tu pošiljku znali samo Hondo, Altar i Hog Lenon, železnički inženjer u tom mestu.

Pa ipak, s jednog uzvišenja gađali su ih dalekometnim, teškim puškama za bizone!

Nebesha, kakva je to jurnjava bila!

Hondo je ostao bez uzda, pokidali su ih meci! A konji su se toliko preplašili da im je pretila opasnost da se survaju u Žuti Kanjon.

Vozač je sa svog sedišta skočio pravo na zapregu, na poslednja dva konja, a sa njih na prva dva.

Tako bi, kraće rečeno, glasila priča. Ali, Mosu Altaru se činilo da Henk puže do prvih konja čitavu večnost.

I zaustavio ih je na samoj ivici provalije!

Nikada nisu saznali ko ih je napao, ni zašto.

Ali, Hondo je na sve čestitke samo slegao ramenima i odmahivao glavom.

To je otprilike značilo: činio sam ono što mi je posao. Ja radim za „Vels Fargo” i radim to onako kako mislim da treba...

Tako su mislili i ljudi iz kompanije.

Povećali su mu platu i proglasili ga za poverljivog i pouzdanog.

Henk Hondo je živio u Normenu, ali njegovi putevi nalazili su se na najrazličitijim stranama Srednje Oklahome.

Između Simarona i Kanadian Rivera, Hondo je prošao sa zapregama u jednom dahu.

Osim ona dva napada, ništa se značajnije nije dešavalo na tim vožnjama.

Hondo nije izgledao kao momak koji traži neprilike.

Uglavnom je ćutao, razmišljao, ponekad povukao „jače” iz boce, ali, po njemu se nikada nije moglo zaključiti da je pijan.

Nosio je kolt, no, činilo se da mu je na bedrima više kao ukras nego oružje.

— Šta ti je? — trgao ga je Altarov promukli glas.

Hondo se okrenuo. Pogled mu je bio mutan, mrzovoljan.

— Zašto pitaš? — rekao je.

— Stalno gledaš nekuda — promumlao je pratilac — kao da očekuješ posetu.

— Dok ne stignemo u Normen, nisam siguran...

— Ostavi Bulu brige — posavetovao ga Altar — a mi ćemo da mislimo o nečem lepšem.

— Nisam baš raspoložen — priznade Henk.

— To vidim, ali, proći će te. Uostalom, tek nas sad stiže nervoza. Dostada nismo imali vremena da mislimo o tome.

— Tu si u pravu — priznade ovaj. — Sedim na zlatu kao na dinamitu.

— To je gore od dinamita. Šta misliš koliko ga ima?

— Nisam otvarao — iskrivi usta Hondo — a briga me!

— Uvek tako govoriš — primeti Altar — pa se pitam, da li zaista tako misliš?

— Kako? — zateže se Henkovo lice.

— Pa, to... Zar te zlato ne mami?

— Naravno, ali ne tuđe.

Mos Altar mrdnu svojim nakoštrešenim brkovima.

Zatim je ispod čebeta izvukao dvogled i upravio prema brežuljcima. Činio je to svakih desetak minuta, kada bi zaključio da su na terenu koji ima dobar pregled za zasedu.

Tako je to uvek bivalo: kada se njemu razgovaralo, Hondo bi postajao ćutljiv. I obrnuto.

Bankar iz Čikaše imao je poverenja u Lutera Bula, a kompanija

„Vels Fargo”, koja se obavezala da će zlato stići na odredište bez zastoja, oslonila se na svoje ljude: Altara i Hondoa.

Za svaki slučaj, Osgud Šlezinger osigurao je dragoceni teret kod osiguravajućeg društva „Hamilton i sin” u Oklahoma Sitiju.

Ono što nisu znali ni Bul, ni dva čoveka na vozačkom sedištu, bila je činjenica da je jedan detektiv osiguravajućeg društva pratio kočiju vešto skrivajući svoje prisustvo!

U to vreme, prenos većih količina zlata ili novca u blindiranim kolima postajao je sve manje popularan.

Jer, pojava takvih kola bila je izazov za bandite i ubice, bez obzira na broj oružanih pratilaca.

Zato su se vlasnici banaka dovijali na razne načine da doskoče pljačkašima.

Ko je imao najoriginalnije rešenje, on bi uglavnom uspevao.

Pošiljke su slane najneupadljivijim načinima. Ponekad su to činile najobičnije mazge sa drvenim samarima, ili kola s arnjevima, u koja bi se krili prerušeni policajci i detektivi.

I bankar Šlezinger pribegao je tom triku.

Pomoćnika čuvara zakona „obukao” je u najobičnije odelo i postavio kao putnika. Na sedištu su se nalazili ljudi za koje je garantovao Dil Mazib, upravnik ispostave „Vels Fargo” kompanije u Čikaši.

A povrh svega, osiguravajuće društvo „Hamilton i sin” bilo je spremno da isplati svu sumu ako se zlatu, na bilo koji način, zametne trag!

Bila je to ponuda koju bankar uopšte nije očekivao.

Naravno, prihvatio je obručke te uslove i položio u gotovom pet hiljada dolara društvu.

Nije ulazio u razloge takvog poslovanja, iako je bilo očigledno da „Hamilton i sin” traže puta do afirmacije. Ovo je bila šansa za dobru reklamu.

— Ostaje li zlato u Normenu? — ponovo je Mos Altar prenuo Henka iz misli.

— Pitaj Bula — uputi ga ovaj, pokazavši palcem iza sebe.

— Taj se ne poverava lako — odmahnu pratilac glavom. — Ali, šta bi to zlato imalo da traži u Normenu? Mora da postoji neki drugi način daljeg transporta, za koje nismo obavestili?

— Briga me — napući Hondo usta. — Ja znam da ne idem nikuda dalje. Nažuljio sam stražnjicu za najmanje tri dana odmora.

— To će Mazib da proceni — nasmeja se Altar.

On se maši svog dvogleda.

Henk Hondo ga neryozno dotaknu bičem.

— Čemu to? — procedio je. — Zar već nismo blizu grada?

— Za svaki slučaj — slegnu ramenima pratilac. — Zar te to nervira?

— Nervira me — priznade Hondo, smrknuta lica.

Altar se nasmeja.

— Nikad te nisam video tako mračnog, Henk — dobacio je — ali, shvatam te. U pitanju je veliki novac... a živci to retko mogu da podnesu mirno.

— Možda si u pravu...

I to je bilo sve što je rekao Henk.

Mos Altar prinese dvogled očima, više iz navike nego iz potrebe.

Prošao je po ivicama stenja, a onda se, u jednom trenutku, trgao i vratio dvogled na levu stranu.

Tako je ostao nekoliko časaka.

— Učinilo mi se... — promrmljao je.

Hondo je puknuo bičem, ne interesujući se za Altarovo gundanje.

Kočija je zavijala na okuci i pratilac je morao dobro da se iskrene.

Izgledalo je, međutim, da mu se samo činilo.

— Kao da je bljesnula cev oružja — kazao je više za sebe.

Hondo je i dalje ćutao.

Možda ga nije ni čuo?

Mos Altar se dvoumio da ovo saopšti Luteru Bulu u kočiji. Na kraju krajeva, on predstavlja zakon, pa nije na odmet da bude oprezniji.

Ali, šta ako se prevario?

Odlučio je da na to ne obraća pažnju. Ipak je, ispod ćebeta, otkočio svoju pušku.

Taj zvuk nije promakao Hondou.

Ali, nije ga pecnuo. Gledao je niz put i ćutao.

Što se tiče Lutera Bula u kočiji, on je skinuo svoj sivi „stetson” i počeo da se hladi njime. Čudio se samo što je razgovor na krovu naglo zamukao.

— Mose? — provukao je pomoćnik šerifa glavu kroz prozorče. — Ima li šta?

Altar je spustio pogled. Oklevao je s odgovorom.

— Šta bi moglo da bude? — upitao je.

— Ja sam tebe pitao — ispravi ga Bul. — Da nisi zagrizao kaktus?

I ne sačekavši odgovor, on se vratio u senku.

Pogled mu pade na sedište preko puta.

U njemu je bio ugrađen sanduk sa zlatnim polugama.

Da bi se održala ravnoteža, Bul je u sedište ispod sebe natrpao obično kamenje.

Gore, u „korpi” za sitniji prtljag — nalazio se svežanj šipki dinamita, umotan u šarenu maramu kao zavežljaj sa doručkom!

Bul je dozvolio sebi da pripali cigaretu. Možda bi mu više prijalo hladno pivo, ali, i to nije bilo nedostižno.

Do Normena je preostalo najviše četiri milje.

Samo što je povukao dim, kada je odjeknuo pucanj!

II

Mos Altar se izdigao na sedištu, kao da želi nečega da se maši u vazduhu.

Čebe je spalo sa njegovih ramena, puška skliznula na polugu od kočnice, a ruke su mu zamlatarale poput krila.

Henk Hondo se samo pognu.

Njegovog oružanog pratioca sustiže novi hitac.

Oblačići dima sa vrha stene pod kojom su se nalazili, podigao se dva puta.

Oba puta meta je bio Altar.

Čovek nije uspeo da sazna ni sa koje strane ga smrt obara. Sve se desilo tako neočekivano.

Onaj bljesak... bljesak sa cevi...

Toga se setio u trenutku dok je umirao.

Začudo, njegovo telo nije napuštalo vozačko sedište. Ostalo je onako srozano, malo izokrenuto, s krvavim mrljama na grudima.

Čebe je skliznulo na točkove, okrenulo se nekoliko puta a zatim ostalo na putu, posuto prašinom, kao uginula životinja.

Henk Hondo je polako zatezao uzde.

Nije izgledao nimalo uznemiren.

Čak se nije mašio ni svog oružja na pojasu.

— Hondo — povikao je Luter Bul iz kočije — teraj brže! Ne usporavaj!

S brežuljka su već silazili jahači.

Bilo ih je dvojica.

Luter Bul je izvukao svoj kolt.

Jasno je video napadače, s maramama preko lica. Lešinari su osetili plen... Da li ih je neko pokazao? Altar? Hondo? Bankar?

Za sebe je bio siguran da nije.

Pomoćnik šerifa iz Čikaše još nije znao da je Altar smrtno pogođen.

Pokušao je da pronađe još nekog od napadača, ali osim dvojice, nije otkrio ničije prisustvo.

To je bilo čudno!

Maskirani jahači su se približavali mestu gde je kočija trebalo da napravi luk oko velikog, kamenitog brda.

Nisu bili nimalo oprezni.

Kao da su dva pucnja bila dovoljna da zaplaše posadu „Vels Fargo” kompanije.

— Mose — pozvao je Bul oružanog pratioca, ocenjujući da je vreme da progovori njegova puška: jahači su bili na dometu.

Međutim, nije dobio odgovor.

— Hondo, šta je sa Mosom?

— Mrtav je! — odgovorio je vozač.

— Mrtav? Dodaj mi njegovu pušku... Prokleti bili!

— Ispala je — slaga Hondo.

— Zašto si usporio? Zar su i konji pocrkali? — nervirao se Bul, proturivši kroz prozor lice. — Šta je s tobom?

Kočija je usporavala sve više.

— Zar si se uplašio, budalo?

Hondo je pritisnuo kočnicu.

Luter Bul je osetio da nešto nije u redu.

Za Henka su mu rekli da će umeći da se snađe u svakoj prilici. Da li je možda šmislio nešto pametnije od utrivanja, da bi se otresao napadača?

Ili je, možda, i sam bio ranjen?

Bul dohvati tri šipke eksploziva i zadenu za kaiš.

Jahači su takođe usporili.

— Hondo?

Ništa.

Luter Bul otvori vratanca i spusti jednu nogu na zemlju. U desnoj ruci držao je kolt, spreman da upotrebi ako napadači krenu u galop.

Morao je pomoći bar vozaču, ako je s Altarom svršeno.

Ali, čuo je šum na sedištu i to mu je privuklo pažnju.

Tada je video da se gore nalazi Hondo, živ i zdrav!

— A ja sam pomislio... — procedio je.

Nije stigao da završi.

Henkovo lice više nije bilo bezizrazno i odsutno. Oči su mu sijale dotle ne viđenim sjajem. Gledao je prema Bulu.

— Žao mi je, momak — kazao je Hondo.

Pomoćnik šerifa iz Čikaše je spustio pogled i ugledao uperen kolt! Nebesa!

Njegov vozač mora da je poludeo?

A kad je počeo da se doseća, bilo je kasno da preduzme bilo šta.

Revolver u Hondovim rukama je eksplodirao, skoro pred samim Bulovim licem.

Zrno je odbacilo pomoćnika šerifa natrag.

Udario je leđima o ivicu vratanaca, a zatim se strmoglavio u prašinu smrskane glave...

Bio je mrtav!

Henk Hondo vrati kolt za opasač i mirno sačeka dva maskirana jahača.

III

Porodica Hondo u Normenu značila je ne samo četiri ugledna člana, već i nešto više.

Srednji, Henk, odlično se kotirao u „Vels Fargu“ kao vozač i čovek od poverenja.

Najstariji, Blejk, bio je advokat. Istinu govoreći, nije bio mnogo vešt, ali radio je skoro besplatno za farmere, stočare i siromašnije porodice, pa mu je to podizalo ugled u očima običnog stanovništva. A ređe je dobijao parnice nešto iz neznanja a više zbog podmićivanja sa druge strane.

Blejk Hondo je, naravno, umeo da vešto manipuliše svojim znanjem.

Tamo gde je bio siguran da će odbraniti klijenta, pojavljivao se kod

suprotne strane i, u četiri oka, predlagao sporazum: da mu se plati određen iznos i on će izgubiti parnicu.

I gubio bi. Činio je to savršenom glumom da je izgledalo da su protiv njega i branjenika svi: i sudija, i publika u sali, i sudbina, i...

Takvim nesrećnicima naravno nije naplaćivao usluge. Znao je da se postavi prema njima kao zaštitnik, obećavao je da će učiniti sve što može, naoko je tako izgledalo, ali, na kraju bi se predavao pred „višom silom“.

A kad bi osetio da nailaze trenuci krize, da počinju sumnje u njegove sposobnosti, Blejk bi već u prvom sledećem slučaju dobijao parnicu. I to veoma spektakularno, s obzirom da je bio rečit.

Od bezazlenih parnica pravio je drame i mamio aplauze u sudnici.

Inače, i po odevanju se izdvajao: beli šešir s kockastom pantljikom i bele pantalone bile su jedine u Normenu, uočljive na milju. Znalo se kad nailazi advokat, ako ni po čemu drugom, ono po belim pantalonama i šeširu.

Lice mu je bilo duguljasto, usta tanka, oči i obrve tamne i prodorne. Na levom oku nosio je staklo, mada niko nije umeo da objasni zbog čega. Video je odlično na oba. Ali, verovatno je smatrao da je to otmeno i da ga čini drukčijim.

Tamnoplavi kaput pristajao mu je lepo uz struk; žuta marama oko vrata slagala se sa bojom čizama.

Blejk Hondo se trudio da bude elegantan i prvo u svemu.

Međutim, malo je njih znalo da bi mogao da bude prvi i u streljanju.

Jer, porodica doseljenika iz Teksasa važila je, dole, za opasne revolve-
veraše.

Ovde nisu imali ni potrebe ni želje da se iskazuju.

Najmlađi Hondo zvao je Lajg.

I on je pokrivao levo oko, ali ne staklom već crnom kožicom.

Lice mu je bilo surovo, široko i azijsko. Obe jagodice bile su mu ispupčene, a na vrhu vilice negovao je šiljasti „ostatak” brade u obliku repa kakve male životinje. Takođe je od brkova ostavljao samo krajeve, spuštene nadole po ivicama usta.

Svakog drugog dana tu „negu” Lajgovog lica uzimao je na sebe berberin Kenvud.

Najmlađi Hondo, koliko je vodio računa o svojoj špicastoj bradi, toliko se nemarno odnosio prema kosi.

Bila je plava, prljava, nepodrežana i slepljena po ivicama.

Šešir ravnog oboda stajao mu je na temenu poput tanjira.

Stalno je nosio kožnu jaknu sa resama i podsećao na davne, izumrle lovce bufala.

Bio je snažan, širokih ramena ali uskih kukova i tankih nogu. Nosio je opasač i dva kolta. Desnim se više služio nego levim.

Radio je na ranču „Zvezda” kao nadzornik. Međutim, noćivao je uglavnom u gradu, u kući gde se nalazio Blejk i gde je navraćao Henk sa svojih putovanja.

Tri muškarca nisu mogla da se brinu o domaćim poslovima. Došli su iz Teksasa pre više od godinu dana, tačnije pre petnaest meseci.

No, imali su kraj sebe žensku ruku: sestru Ajrin.

Ona je najviše ličila na Henka, s tom razlikom što su joj crte bile mnogo mekše i prijatnije za oko.

Imala je krupne plave oči i ovalna, punačka usta. Bila je visoka, tankostruka, lepo i skladno građena. Viđana je samo po radnjicama ili na ulici. Nije zalazila u velika društva ili lokale. Činilo se da je sva predana kući i braći.

Ako je nekome i padalo na pamet da joj se približi, bilo je dovoljno da ga mrko pogleda jedan od braće i da izgubi volju za udvaranjem.

Devojci to nije smetalo.

Uprkos tome što je bila lepa, što je imala belu, glatku kožu i stas za kojim se okreću muške glave, Ajrin Hondo se ponašala prilično muško-banjasto i odbijajuće.

Glas joj je bio dubok, oči vrlo pro-dorne i hladne, osmeh zamrznut.

Češljala se uvek na isti način, praveći veliku pundu pod šeširom. Preko lica je nosila „šlajer”. Haljine su joj bile jednostavne, dekoltirane tek toliko da otkriju deo prsiju na koje najčešće pada pogled.

Hondovi nisu nikoga primali u kuću, a nisu ni odlazili drugima. Međutim, trudili su se da budu sa svima ljubazni, a ne retko su plaćali piće ako se nađu u salunu.

Izbegavali su svađe, tuče, uopšte, bila je to porodica koja se na neki način trudila da ugodi svima, ali ne previše.

Niko se nije mogao pohvaliti da im je prijatelj.

Ali, niko se nije mogao potužiti na njih.

Pogotovu šerif Kal Horgan, kome su Lajg i Blejk pomogli u više na-

vrata pri smirivanju divljih momaka u krčmama. Nekoliko puta je Lajgu nuđena zvezda pomoćnika čuvara zakona, ali, on je to glatko odbijao, tvrdeći da više voli čist vazduh na ranču nego zadah viskija u gradu.

Tog dana, tek je prevalilo podne, Blajk Hondo je ujahao u Normen posle posete ranču „Zvezda”. Dobio je vest da mu je brat pretrpeo lakši pad posle kroćenja jednog konja i otišao da mu pomogne.

Tako je obavestio šerifa Horgana, pravdajući se da nema vremena za partiju bilijara u salunu „Kid”.

Sada se vraćao, laganim hodom. Međutim, konj mu je bio znojav do te mere da mu se koža presijavala kao prelivena uljem.

Šerif Horgan nije na to obratio pažnju.

Po Blejkovom izrazu zaključio je da bratovljeva povreda nije opasna. Advokat je pogledao usvoj džepni sat, a onda u nebo. Kao da je očekivao nevreme.

— Halo, Blejk — dozva ga šerif.

Ovaj se trže i okrenu glavu. Očigledno, nije primetio čuvara zakona u senci trema Kenvudove berbernice.

— Halo, šerife — klimnuo je glavom Blejk. — Zar niste na pivu?

— Bio sam kod „Kida”, ali, neću stići na red da odigram partiju. Kako je Lajg?

— Lajg? Ah, ništa naročito. Mala povreda, već može da jaše.

Advokat se smešio, ali nije imao ništa naročito da doda na ono što je smatrao prigodnim odgovorom na šerifovu radoznalost.

Horgan je pogledao u nebo i zavrtio glavom.

— Paklena vrućina — kazao je.

— Da — složio se Blejk Hondo. On je znao da će se sledeće šerifovo pitanje odnositi na njegovu sestru. Horgan se vidno upinjao da joj se dopadne, ali uzalud.

Pošto nije mogao a ni umeo direktno da joj se dodvori i stavi do znanja da ima najozbiljnije namere, šerif je naročito preko Blejka slao pozdrave.

— Ajrin je kod kuće — dobacio je advokat, smeškajući se na crvenilo Kala Horgana — pozdravila vas je...

— Zar? — živnu šerif, ali, samo za trenutak. — To me samo tešite, Blejk — dodade. — Ona ne mari za mene. Ne mari ni za koga u Normenu.

— Ženska je čud nedokučiva — slegnuo je ramenima Blejk. — Možda je strpljenje jedno od jačih oružja kad su u pitanju takve kao Ajrin?

— Ne želim da sam nametljiv — podiže obe šake Horgan. — Ja sam svoje pokazao i ostajem pri tome. Ona neka odluči.

— Ona je toga svesna, šerife.

Blejk mahnu rukom i nastavi put ulicom.

Horgan je gledao za njim.

Poslednja dva dana u gradu je bilo proketo mirno.

Kao da se spremala bura.

Horgan je bio mršav, koštunjav, jednostavan čovek. Imao je uzano lice, nešto smrknutije čelo nego što mu je bio karakter, brkove pri vrhovima podsečene i zašiljena, a retka

brada osipala se po obrazima kao mrka, rasuta prašina.

Nosio je dugi kaput sa vezovima po reverima i rukavima. Bila je to mešavina meksikanskih koporanja i teksaških bluza. Prugastu košulju pokrivao je na stomaku prsluk crvene boje. Delovao je prilično elegantno. Na nogama je nosio uzane, nabrane čizme sa visokom potpeticom.

Metalna značka čuvara zakona bila je prikačena na levoj strani kaputa.

Sa desne strane, ispod ivice peša, virila je cev šerifskog kolta.

— Izgleda da kasni — promrmljao je, mahinalno bacivši pogled prema kancelariji „Vels Farga”.

Zaboravio je na Blejka Hondoa i uputio se prema Viliju Kemstoku, koji je u kancelariji bio sve: službenik, pisar, advokat, blagajnik, čistač... a ponekad i konjušar.

Iza zgrade nalazio se boks, s običnim krovom od zemlje i slame. Tu se uvek nalazio par rezervnih konja za kočiju, ako je bio dan za putovanje prema Ajdou.

Kemstok se nije žalio na svoju sudbinu, s obzirom da je ranije bio sluga.

Radio je kao kućepazitelj kod bogatih Vesterfildovih, na severnom delu grada.

A kad mu se ukazala prilika da ode odatle i malo ispravi kičmu, pristao je da za daleko manju platu radi u „Vels Fargu”.

Začudo, sve mu je išlo od ruke; bio je marljiv, savestan, pošten, pa to nije promaklo ni njegovim sugrađanima, a ni onima oko Dila Maziba, upravnika u Čikaši.

Kemstok više nije bio ničiji sluga, već svoj gospodar.

Istina, govorilo se da mu je majka Crnkinja, bio je tamnije kože nego ostali, no niko nije mogao to da dokaže.

Bio je okoreli neženja kao i šerif.

I dok je čuvar zakona umeo po desetak noći zaredom da probdi na tvrdom ležaju u kancelariji, Vili Kemstok je sasvim preselio svoje prnje u kancelariju „Vels Farga”, pregradivši jedan deo velike prostorije zavesom. Tu je smestio postelju, dve stolice, umivaonik, sto, ogledalo i mali ormarić.

Više mu nije ni trebalo.

— Koliko? — upitao je Horgan Kemstoka.

— Dvadeset minuta — odgovorio je ovaj. — Nikad nisu kasnili toliko.

— Ko zna? Možda se slomio točak?

— Mos Altar može da ga namesti za deset minuta...

— Ne budi zloslutan, Vili.

— Nadam se da nije ništa ozbiljnije — zaključio je ovaj.

Šerif ostade pored Kemstoka. Nešto ga je vuklo da bude tu. Slutnje koje su ga obuzimale poslednjih časova bile su sve jače.

I sve crnje.

Vili Kemstok je za glavu bio viši od Horgana.

Koža mu se sijala od znoja; za levim uhom nalazila se zaoštrena olovka, a cvikeri tankog okvira bljeskali su na suncu i bacali odsjaj čak na suprotne zidove kuća.

Lice mu je bilo ovalno, donja usna izbačena, nozdrve široke i spljoštene. Ogromne, bele beonjače uka-

zivale bi se u svoj svojoj veličini kada bi skrenuo pogled na neku stranu.

Na trem je izišao u košulji, raspasan, zavrnutih rukava i leđa mokrih od znoja.

— Dvadeset pet minuta — uzdahnuo je Kemstok i nekoliko puta zavrteo glavom.

Šerif ga nije čuo.

Njegov pogled počivao je na velikim, staklenim vratima balkona kuće Hondovih.

Činilo se da je promakla bela haljina lepe Ajrin.

A onda je ugledao Blejka. Izlazio je iz kuće, u novim, belim pantalonama. Pod miškom je držao tanak štap. Kuda li je krenuo u ovo doba dana?

Zar mu nije bilo lepše unutra, u prostorijama kojima se kreće lepa sestrice?

Blejk je zastao, kao da se premišlja.

Okrenuo se prema salunu „Kid” i tako ostao, zureći.

Onda je izvadio džepni sat i pogledao u njega.

Dan je bio ubistveno topao.

Na nebu nijednog oblačka. Rojevi malih mušica kovitlali su se usijanim vazduhom, lepili za kožu i umirali pod udarcima dlanova.

Blejk Hondo je zapalio svoju dugu, mrku cigaru i vratio se natrag.

Ajrin je okrenula glavu i upitno pogledala u brata.

— Šta se desilo? — pitala je svojim dubokim glasom.

Blejk je rezignirano slegnuo ramenima.

— Šerif se nacrtao sa Kemstokom, draga — odgovorio je i prišao prozoru pred kojim je stajala devojka. — Očekujem svakog časa da naiđe kočija...

— Sve je po planu?

— Naravno!

On sede na stolicu i prekrsti noge. Staklo sa levog oka je skinuo i ugurao u džep kaputa.

Njegova sestra se nalazila u širokom kućnom ogrtaču, raspuštene kose. Dugi ogrtač skrivao joj je članke, virili su samo vrhovi žutih papuča. Žuta boja je, uopšte, bila najprisutnija u kući Hondovih, pa i u odevanju.

Ajrin je prišla malom zastakljenom ormaru u uglu i izvukla kristalnu bocu sa viskijem.

— Hoćeš? — ponudila je Blejka.

— Mogla bi manje da cugaš — opomenu je brat.

— Ne brini za moje zdravlje — trglala je uglom usana. — Bolje pazi da sve bude u redu.

— Zašto ne bi bilo?

— Samo kažem...

Blejk ponovo ustade i došeta do prozora. Video je kako se Kal Horgan udaljava prema svojoj kancelariji.

Ajrin je, nenašminkana i nenapuderisana bila mnogo običnija žena nego napolju, van kućnih zidova. Zapravo, pokazivala je drukčije lice od onog među svetom. Sada se mogla nabrojati koja bora više, tamniji podočnjaci, miris viskija potisnuo je one fine, ženske parfeme...

— Lajg treba da stigne pre kočije?

— Promenili smo plan.

— Kako?

— Razglasio sam da je povređen dok je krotio konja. Ne bi bilo razumno da se pojavi nepovređen.

— Ako dočuje njegov gazda?

— Ko će proveravati? — isceri se Blejk i namesti staklo na oko. — Nekoliko dana biće tužno u našoj porodici...

On isprati pogledom sadržaj čaše koji je nestajao u grlu njegove sestre.

— Ispričaj mi još jednom, ali polako...

— O čemu? — smrknu se Blejk.

— O zlatu...

Advokat odloži svoj beli šešir na ivicu stola.

— Bilo bi razumnije da to što manje pominjemo, draga sestrice.

— Ovog puta ćeš napraviti izuzevak... dragi brate.

Blejk zabaci glavu i proteže se.

— Bilo je... onako. Lajg je ustreljio pratioca, a Henk policajca. Posle toga smo izvadili sanduk ispod sedišta i prebacili na Lajgova kola.

— Tragovi?

— Ništa! Nosili smo sanduk preko kamenjara do druge strane brežuljka. Lajg je polako otišao i uništio za sobom sve tragove.

— Baš sve?

Blejk se namršti.

— Mogla si da dođeš i da prove-riš?

— Treba biti oprezan, brate. Dva čoveka su mrtva, a u pitanju je zlato... šta misliš, koliko ga ima?

— Računam da je blizu sto hiljada dolara...

Ajrin se osmehnu, otpirnuvši pramen kose sa čela.

— To se isplati — reče za sebe.

Zatim stade ispred Blejka.

— I dalje?

— Dalje? Sanduk je na dnu kola, odozgo su džakovi sa brašnom i jabukama. Lajg će ga skloniti u senik, dok ne počne sahrana. Računamo da će posle da nagnu ovamo detek-tivi i agenti osiguravajućih društava, ali, moći će da njuškaju samo do ranča i do grada. Zar će nekom pasti na pamet groblje?

— Sve izgleda jednostavno — rekla je Ajrin. — Suviše jednostavno...

— Baš zato će uspeti.

— Samo da se Henk ne izda...

— Neće imati vremena. Ja ću ga prigriliti pre svih, ne brini.

— Kako ćete preneti sa ranča?

— Kolima! Kao što je i odnešeno.

Biće na takvom mestu da ga svi mogu videti, ali, niko se neće dosetiti.

— Nadam se.

— Do juče si bila mnogo pribra-nija, sestrice — ljutnu se Blejk. — Šta je sa tobom?

— Malo nervozna, ništa drugo — odgovorila je devojka. — Ne smemo se ničim odati. Ničim! Ako si raspo-ložen za piće, onda učini to još da-nas. Posle sahrane ću se lično po-brinuti da ga ne omirišete ni ti ni Lajg.

Blejk stavi šešir na glavu i usta-de.

— Kako ćeš to uspeti? — upita.

— Zamoliću šerifa — smeškala se devojka.

Advokat sleže ramenima i napusti sobu.

Kada se našao na ulici, primetio je da Kal Horgan priprema svog

vranca. Nekuda je nameravao da pođe.

Blejk ubrza korak.

Šerif se već nalazio u sedlu.

Advokat kao da je predosećao kuda bi mogao da se uputi čuvar zakona. To bi poremetilo sav njihov plan!

— Hej, šerife — povikao je.

Horgan se okrenuo u sedlu.

— Zar ne bismo partiju bilijara? — zadihano je pitao Blejk. — Kuda ćete?

Horgan pokaza prema Kemstoku koji je nepomično stajao na istom mestu gde ga je ostavio. Službenik „Vels Farga“ dostojanstveno je na vrućini čekao zakasnelu kočiju iz Čikaše.

— Vili je uznemiren — reče — a i ja. Poći ću da malo pogledam. Možda se nešto desilo...

— Šta bi moglo da se desi? — upita brzo Blejk. — Kad Henk vozi, nema opasnosti.

— Zato me i brine zakašnjenje — zateže uzde šerif.

Blejk mu prepreči put.

Grozničavo je razmišljao kako da ga odvrati, a da ne ispadne sumnjivo.

— Šerife, moram vam reći... — otezao se Blejk, grizući zubima gornju usnu.

— Šta to? — namršti se Horgan.

Blejku još ništa nije padalo na um.

Podigao je oči prema nebu kao da traži od njega spas, a onda mu se pogled zadržao na krovu kuće.

Prokletstvo!

Kako se toga nije odmah setio?

Ajrin!

— Ajrin — ponovio je glasno i ugledao na licu Kala Horgana nemir. — On vas poziva...

— Mene? — naže se šerif u sedlu. — Ne shvatam...

— Rekla je da dođete popodne, na čaj.

— Na čaj? — ispravi se Horgan. — Pa...ja ne pijem čaj... Je li to neka šala, Blejk?

— Naravno da nije — napravi advokat ozbiljno lice, siguran da je šerif zaboravio na jahanje — ali devojka kao ona ne pije viski, zar ne?

— Da, naravno, ali... Čaj?

— Ako mislite da ćete joj se sviđeti, popićete čaj — rekao je Blejk.

— Ja pijem samo viski — nije se dao Horgan — a čaj nisam pio ni bolestan. Vaša sestra će to razumeti.

— Možda, ako se složite...

— Na ovoj vrućini najradije bih pivo — mrmljao je Horgan kome je pomisao na čaj bila jača od šanse da bude nasamo sa lepom, zagonetnom sestrom braće Hondo.

— Nagovoriću je da promeni odulku — obeća Blejk. — Uostalom — dodao je — možda se to samo tako zove poziv na čaj? Možda je mislila na nešto drugo?

Horgan pocrvene.

— Ne razumem... — progundao.

— Mislim da dobro razumete, šerife — peckao ga je Blejk.

Tako je dobijao u vremenu.

Njegovo izvežbano uho kao da je čulo odjek kopita. Da li to kočija hailazi sa svojim stravičnim tere-
tom?

Činilo se da i šerif osluškuje.

Izdigao se u sedlu i pogledao nekud preko Blejkove glave.

— Nešto se desilo, šerife? — pitao je advokat.

— Vidim prašinu — odgovori on.

— Nešto dolazi...

— Mora da je kočija — umirujućim glasom zaključio Blejk. — Šta sam vam rekao? Henk mora da stigne, po svaku cenu...

Horgan mahnu rukom prema Kemstoku i prstom pokaza prema zapadu.

— Dolazi — viknuo je.

To je izgleda bio znak da ulica oživi.

Berberin Kenvud ostavio je nasapunjenu mušteriju i sa briačem izašao pred vratima.

Stolar Džon Livderi prestao je da zakiva kovčege. On je imao usmeni ugovor sa pogrebnikom Rojom Lindsejom da uvek ima gotovih najmanje dva mrtvačka sanduka, pa su, sticanjem okolnosti, obojicu nazivali lešinarima, iako je Livderi samo radio svoj posao.

Zapravo, Roj Lindsej je bio simpatičan čičica, uvek raspoložen za šalu i za pivo. Smrt je smatrao neizbežnim zlom, a sahrane poslom od koga je živeo.

Možda taj posao nije bio popularan, ali su se Lindseju obraćali i siromasi i bogataši.

Čak su i Vesterfildovi, iz severnog dela Normena, dolazili da povremeno naruče specijalno ukrašen sanduk, sa svilenom postavom, za svoje rođake.

Iz saluna „Kid” provirilo je nekoliko glava, ali samo dokle je dopirala senka.

Šerif Horgan je sjahao ispred kancelarije „Vels Farga”, praćen Blejkom.

Advokat je okrznuo pogledom prozor velike kuće, na kome se lelujala senka Ajrin Hondo. Njihova vrlo sestra pažljivo je pratila sve što se događa na ulici. Ona je sve znala, ali nije mogla slutiti da je pozvala na čaj glavom i bradom čuvara zakona.

Samo, taj se čaj nikada neće popiti.

Blejk je uspeo da spreči Horganu da odjaše u susret kočiji.

Oblak prašine pokrile su zgrade na kraju ulice.

Kal Horgan je pomislio da Henk Hondo bezrazložno goni konje kroz ulicu, na kojoj su mogli da se nađu deca ili žene.

Zaprega je divlje kloperala, izbijajući kraj velikog korita i pumpe.

— Do đavola — ote se Horganu.

Blejk ispod oka pogleda u šerifa. Primetio je da mu se lice menja, da bleđi i podrhtava.

Slično su se osećali i svi ostali zatečeni na glavnoj normenskoj ulici.

Svi, osim njega!

Advokatu je preostalo samo da odigra predstavu do kraja.

— Šta je s tom kočijom, šerife? — javio se malo zatim, popevši se na poslednji drveni stepenik. Nalazio se rame uz rame sa Horganom. — Čudna je...

— I meni je čudna — promrmlja ovaj, stavivši ruku na opasač. — Kao da juri sama...

— Kako to mislite sama?

— Mislim da Henk ne bi tako vozio kroz grad...

— Ali... zar mu se nešto dogodilo? — povisio je ton Blejk.

svake subote
VAJAT' ERP.

Iz šerifove kancelarije pojavio se njegov pomoćnik Gejbi Martin.

Bio je to dežmekast, debeljušast četrdesetogodišnjak, kome je metalna značka nadoknađivala odsustvo duha. S njom se osećao mnogo bolje, nego ranije dok je držao kovački čekić kod Sama Salivena.

Horganu je bio potreban čovek koji će ga slušati bez pogovora.

Martin je vodio brigu o kancelariji, zatvoru, hrani, obavljao je sve poslove po gradu, jahao noseći poruke, jedino mu je Horgan zabranjivao da se izlaže olovu. Tu je bio prava šepRTLja, jedva da je umeo da izvuče kolt svojom ogromnom šakom.

Međutim, tom istom šakom umeo je da smiruje pijance i kavgadžije vrlo jednostavno i efikasno.

Gejbi Martin je čuo topot konja i izišao napolje, sa metlom u ruci.

Izgledao je prokleta smešan!

— Gejbi — povikao je Horgan i zamlatarao rukama u pravcu pobesnelih konja. — Zaustavi ih! Brzo!

Pomoćnik šerifa je odbaciv metlu od sebe i istrčao na ulicu.

Kočija je jurila pravo na njega.

— Ubiće ga — opsova Horgan i maši se kolta.

Martin se nije pomicao s mesta. Raširio je ruke i počeo da vziždika!

Prednji konji su podigli glave i pokušali da obidu prepreku.

Ali, Martin i sâm krete ulevo.

Mrmljao je nešto i, začudo, kao odgovor na to zanjistale su preplašene životinje i pojurile prema tremu saluna. U poslednjem času izbegli su stub, ali su prednjim delom kočije ipak zakačili ivicu i to ih je ukopalo.

Posetioci „Kida“ uleteli su glavačke unutra, da ne budu izgaženi.

Istog časa, jedno telo skliznulo je sa vozačkog sedišta i palo na zemlju. Tu je ostalo nepomično.

— Mos! — povikao je Vili Kemstok i potrčao. Šerif ga je sustigao, a Blejk je držao korak sa Horganom.

— Mrtav je! — uzviknuo je Gejbi Martin, nadnešen nad oružanim pratiocem iz Čikaše. — Koliko je krvi svuda, gospode!...

— Natrag! — zauriao je Horgan na ljude koji su pretili da okruže kočiju. — Ostanite na svojim mestima! Neka nek pozove doktora Brana!...

— Šta je sa Henkom? — povikao je advokat.

Vozač je bio na svom sedištu, čudno presamićen. Glava mu je bila zamazana krvlju, bradom oslonjena na prsa.

Krvi je bilo i na košulji.

Horgan je poleteo prema vratima kočije i otvorio.

Unutra se nalazio samo jedan putnik.

Pa i on mrtav!

— Nebesa — procedio je šerif, vidno bled — pa, u Normen su doputovali mrtvacil?

Luter Bul je sedeo zavaljen u uglu, razmrskane lobanje. Mlitaivo je držao revolver u šaci sa kožnom rukavicom. Izgledalo je kao da ga je neko nasadio u kočiju i tako ostavio.

Šerif Horgan nije shvatao ništa!

Povrh svega, video je razvaljeno sedište i naslutio da je pod njim bilo nešto vredno.

Nešto zbog čega su poginuli toliki ljudi!

Onda je čuo Blejkov krik.

— Mrtav je! On je mrtav!

Šerif zalupi vratanca i pogleda prema vozačkom sedištu.

Tamo je advokat zagledao svog brata, drmusajući ga. A pošto nije dobio nikakav odgovor, iznenada ga je privio uza se!

— On je mrtav... — skoro je rekao. — Moj brat Henk... Ubili su ga!

Šerif pođe prema njemu, da mu pomogne, ali se Blejk pokrenu i izbezumljenog izraza pisnu:

— Natrag! Niko da ga nije takao... Niko!

Horganu se učini da je Blejk poludeo.

— On je mrtav! — procedio je advokat sa suludim sjajem u očima. — Proklet bio onaj ko ga je ubio! A i vi, šerife... prokleti bili! Henk je mrtav, a vi ne jurite ubice! Prokleti!

Gejbi Martin se srete sa šerifovim pogledom i sleže ramenima.

Blejk je zagnjurio bratovljevu glavu na svoj kaput i blago ga zanjihao.

Lice mu je bilo zgrčeno, usta iskrivljena, oči stisnute.

Ljudi sa strane su takođe ćutali.

Kao da su, za trenutak, zaboravili na ostale.

Na Mosa Altera koji je beživotno ležao pored točka.

I na nepoznatog putnika, iz čijeg je džepa na prsluku provirio vršak metalne zvezde.

Blejk Hondo nije obratio pažnju na krv koja mu je uprljala bele, čiste pantalone.

Ustao je s naporom, podižući i Henkovo telo.

— Blejk, da vam... — podiže šerif ruku.

— Dalje od mene! — trgao se ovaj. Mlitavo Henkovo telo kao da ga je povijalo napred i nazad. Morao je da uloži svu svoju snagu da ga skine dole i ponese prema kući.

— Hondovi pripadaju Hondovima — rekao je zažarenog lica. — I mrtvi i živi... Ostavite nas!

Horgan se vrati.

Pomislio je, ni sam ne znajući zašto, da nikada neće otići na onaj popodnevni čaj kod Ajrin.

Sada je bila dalje nego ikada.

Blejk je nosio mrtvog Henka pravo prema njoj. Biće to odsada kuća tuge.

— Šerife, pogledajte ovo — prenuo ga je Martinov glas.

Bivši kovački pomoćnik izneo je Lutera Bula i iščackao šerifsku značku.

Horgan je zatreptao.

Pa, da!

Sada se setio otkuda mu je poznato to lice. Pomoćnik iz Čikaše! I to preobučen! Šta se to, do vraga, dešavalo na putu za Normen?

— Dovedi konje, Gejbi — naredi on svom pomoćniku.

— Odmah? Kuda ćemo?

— Učini šta sam ti rekao — obrecnu se Horgan.

Dolazak doktora Brauna nije mogao da pomogne Altaru i Bulu.

Čovek je konstatovao smrt, a da se nije sagnuo.

Horgan je razgledao kočiju, nadajući se da će naići na bilo kakav trag.

Za to vreme, Blejk Hondo, je uspeo da donese Henka do vrata.

Otvorio ih je laktom, onda zalupio petom i udahnuo vazduh.

Bio je van svih pogleda.

Ispužio je potom obe ruke i izručio Henka na pod.

— Prokletstvo — kazao je, smeškajući se — ni mrtav ne bi bio teži...

Henk Hondo se zacereka i sede, podavivši noge.

IV

Srednji brat nije prestajao da se smeje, lupajući dlanom po podu. Blejk je gadljivo gledao u svoje ruke umazane krvlju. Slično je bilo i sa pantalonama.

Ajrin je, za to vreme, napustila svoju sobu i pridružila se Blejku i Henku.

Međutim, nije se pridružila Henkovom cerekanju.

Nekoliko trenutaka ga je posmatrala, a onda se sagla i prilepila mu šamar!

Vozač „Vels Farga“ se zablenu u nju, otvorenih usta.

— Hej — povikao je — šta je...?

— Imaš na umu da si mrtav — rekla je devojka. — Tvoja uloga još nije završena brate. Je li tako, Blejk?

— Sasvim — složi se advokat, razmaknuvši zavesu na ulaznim vratima. Ispred njihove kuće nije bilo nikoga. Svet se okupljao oko kočije.

— Šta to znači? — upitao je Henk, podižući se.

— Odležaćeš večeras neki sat na stolu — podseti ga Ajrin.

— Kako?

— Upalićemo sveću i bićemo oko tebe, uplakani i ucveljeni. Treba ljudi da vide spolja...

— Ali... ako neko uđe?

— Nećemo pustiti nikoga.

— Pa ipak... Šerif će zatražiti.

— Ja ću se pobrinuti o šerifu — rekla je devojka. — Brine me što Lajg kasni.

— Stići će on već — kazao je Blejk.

Henk se uvali u fotelju, zadovoljan ulogom koju je odigrao.

— Sve do grada sam morao da pridržavam Mosa da ne ispadne sa sedišta — pričao je on — a onda sam se i ja namestio. da izgledam mrtav... Ha-ha-ha-ha! Kad je Blejk zaurao za mnom, pomislio sam da sam, možda, stvarno ubijen? Toliko se prenemagao!

— On to ume i na suđenjima — primeti Ajrin.

— Ostavimo sada to — prekide ih advokat. — Moramo ponovo pretresti plan. Ti, Henk, rano ujutru nestaješ iz Normena. Pod uslovom da te niko ne opazi. Ni pas.

— Šta je sve spremljeno? — upitao je ovaj.

— Imaćeš konja, dosta hrane za put... i dve hiljade dolara za početak, dok ne stigneš u Oklahoma Siti. Nemoj da se u Šajenu zadržavaš više od nekoliko sati, jedino ako moraš...

Henk klimnu glavom.

Ajrin Hondo se uputi prema okruglom stočiću i iz jedne drvene, ukrašene kutije izvadi kožnu navlaku. To stavi pred Henka.

— Šta je sad pa to? — uzvrpolji se ovaj.

— Naočari — odgovorila je ona i izvukla iz navlake predmet s kojim su oboje računali. — Moraćeš to da nosiš.

— To? Zašto?

— Da te neko slučajno ne prepozna.

— Ali, sto mu prerlijskih pasa... ja neću videti ništa kroz to!

— Hoćeš... To su obična stakla.

— Uh...

Devojka se ponovo vratila do kućice.

Za to vreme, Henk je stavio naočari na nos i glupavo se zablenuo u Blejka.

— Ličiš mi na afričkog misionara — dobaci mu ovaj.

— A kakvi su oni izledali?

— Kao punjeni nosorozi... — isceri se Blejk.

— Dosta! — prekide ih devojka. Ovoga puta je nosila tamnu bočicu i ponovo se okrenula prema Henku.

— A to? — skupi ramena brat. — I to je za mene? Viski?

— Farba za kosu — objasni mirno Ajrin. — Više nećeš biti plav, Henk, već smeđokos. Uzgred... puštićeš brkove i bradu.

Blejk Hondo se ponovo nađe pored zavese. Posmatrao je ulicu; video je kako šerif uzjahuje konja i polazi nekuda. Sigurno da pogleda tragove.

— Ništa neće naći — reče više za sebe.

Ajrin i Henk se pridružiše Blejku. Porodica Hondo počinjala je svoju naklenu igru.

Za početak, krv dva nedužna čoveka uprljala im je ruke.

Došli su iz Teksasa, iz Džordžtauna.

Bili su potomci Ebezanera Hondoa, najbogatijeg rančera između Brazosa i Kolorado Rivera.

Beskrajne zelene ravnice koje su se spuštale na jug prema Meksičkom zalivu, kao da su počinjale od Džordžtauna. Bila je to nevidljiva granica između savana i bregova.

Ebezaner Hondo je, rekosmo, bio bogat. Imao je tri sina i kćerku.

Bio je to srećan čovek, bar dok su mu deca bila mlada.

Kasnije, razmaženi momci i isto tako razmažena kćerka — trošili su čak i više nego što je podnosio njihov džeparac. Zaduživali su se na očev račun, a kada je ovaj odbijao da plati dugove, oni su se složili da se snađu sami.

Tako je počeo njihov zajednički, prljavi put prema zločinu.

Dugo se nisu mogli otkriti počinitelji pohara u gradu i okolini. Znalo se da ih ima nekoliko, ali gradski šerif je tapkao u mestu. Blejk, Henk i Lajg Hondo, sa sestrom Ajrin, preko dana su postajali mirni i uzorni naslednici, a noću su, na smenu, odlazili u pljačke.

Nisu se zadovoljavali sitnim otmačinama, pa su drsko krenuli na banke.

U jednom takvom poduhvatu, drugom po redu, je teško ranjen čovek. Zvao se Lu Daherti i bio je prijatelj njihovog oca. Pokušao je da se odupre napadačima i oni su pucali.

Lajg je povukao obarač. Na njihovom nesreću, šerif se desio u blizini istupio u akciju. Napadači su uspešni da izmaknu, ali je Lajgu spala marama i tako je prepoznati

Ebezaner Hondo nije mogao da preživi ovu vest.

Nije verovao u šerifove tvrdnje, ali kad se suočio sa činjenicom da se nijedno od njegove dece nije vratilo kući te noći, pa ni sledećeg dana, pao je u postelju.

Srce mu je bilo preslabo da nastavi da živi.

Pre nego što je umro, svoj posed je prodao za samo pet dolara! Bila je to neverovatna vest koja je kružila Teksasom i mnogi u nju nisu verovali.

Pa ipak, rančer je to uradio.

Pet dolara je zaveštao u nasleđe svojim sinovima i kćerki. Svakom po dolar — a onaj peti, poslednji, odredio je za čašu viskija. Za pokoj duši.

Naravno, četiri dolara nikada nisu bila podeljena.

A viski je ostao nepopijen. Ebezanera Hondo sahranili su usamljenog i siromašnog.

Vetar je njegovu decu oduvao preko granice na sever.

Nigde se nisu zadržavali dugo.

Menjali su fizionomije: Lajg je stavio povez na oko. Blejk staklo, a Henk je brijač teme.

Njihov put imao je blag luk prema zapadu: zaustavljali su se u Sent Anđelu, za kratko, zatim u Big Springu, Fervelu. Čajldresu i, na kraju, u Normenu.

Taj put trajao je četiri godine.

Dovoljno da se zametne trag.

Braća i sestra Hondo su u novim sredinama odigravali uloge radnih, smernih došljaka kojima je bilo najvažnije da se ne zamere nikome.

Imali su novaca da zakupe kuću, a muškarci su lako dolazili do posla.

Blejk je u Sent Anđelu uspeo da „otkupi“ advokatsku diplomu i sa nešto urođenog dara i uz nekoliko na brzinu pročitanih knjiga, obavljao uloge branilaca.

Lajg je umeo sa konjima, pa je na svakome ranču dobijao posao.

Henk se nije libio da bude konjušar, vozač, zatvorski ključar, redar u kockarnicama...

Vreme koje su provodili u navedenim gradovima koristili su u pripremanju terena za veće poduhvate.

Kad bi uspeli da izvrše neku pljačku, selili bi se posle nekoliko dana. Na njih nije padala sumnja. Obično bi sestra bivala zadužena da očarava čuvara zakona ili sudiju. Ostali su gledali svoja posla i činili sve da im ljudi veruju.

A izgovor za dalje selidbu bila je neka nepoznata bolest Ajrin Hondo: lekari s istoka preporučivali su joj promenu klime. Zato su se često selili, tražeći za sestru najpogodnije podneblje.

Onda su se zadržali u Normenu.

Henk se zaposlio kao vozač a budući da su znali da će kompanija, kad-tad, imati zadatak da preveze nešto vredno, potrudili su se da ga uguraju kao poverljivog.

Blejk i Lajg su organizovali dva napada na kočije kojima je upravljao Henk.

Oba puta, vozač se istakao, razjurio je napadače i tako obezbedio za sebe veliki posao.

Hondovi su sačekali svoj trenutak.

Pošiljka od sto hiljada dolara iz Čikaša bila je ono na šta su čekali godinama.

Plan je funkcionisao odlično.

Mrtvi nisu mogli da svedoče ništa. Luter Bul je umro od Henkovog metka, a Mosa Altara oborio je puškom Lajg Hondo.

Šerif Kal Horgan mogao je tapkati na mestu; iza njih nije ostalo ništa. Samo lešinari, razočarani brzim odlaskom plena...

Lajg Hondo bi trebalo svakog časa da naiđe sa kolima gde se, pod gomilom starih džakova, nalazilo zlato!

Kakav prevoz!

To je mogla da smisli samo pametna glavica njihove sestre...

— Šerif će se vratiti brzo — rekao je Blejk — a baš je mislio da popije sa tobom čaj, draga sestro.

— Sa mnom? — okrenu se devojka. — Ne sećam se da sam ga zvala...

— Ja sam ga zvao.

— Nisam te molila — pooštrila je Ajrin glas. Blejk je raširio ruke.

— Morao sam nečim da ga zastavim, jer se spremao da pođe u susret kočiji. Zamisli da je otišao i video Henka kako „mrtav“ upravlja zapregom? Međutim, čim je čuo tvoje ime, stao je i zaboravio na sve...

— Toga si se dobro setio — kazao je Henk.

Devojka navuče zavesu besnim pokretom.

— Kuća će biti zaključana — kazala je — sve zavese spuštene, a mi

ćemo na smenu da bdimo nad mrtvacem.

— Ja nemam nameru cele noći da ležim na tvrdom sanduku — pobuni se Henk.

— Neće ti biti teško — unese mu se u lice Blejk — pošto ćeš ležati na zlatu!

— Ipak... Ako moram da ležim, onda ću ležati pijan.

Ajrin izmenja pogled sa Blejkom. Činilo se da oboje misle isto.

— Znam sigurniji način da mirno ležiš — polako se odazva advokat. Henk ustuknu.

— Do vraga — opsovao je — nećete me valjda nečim mlatnuti po glavi? Pristajem da trezan ležim...

— Sad ti pesma zvuči lepše.

Blej se vrati do zavese i malo je pomeri palcem. Učinio je to u pravom trenutku: drvena kola, sa Lajgom na sedištu, nailazila su pravo na gomilu okupljenu kraj kočije.

Blejk je podrugljivo posmatrao građane kako nešto objašnjavaju njegovom najmlađem bratu. Pokazivali su rukama u pravcu kočije, a onda u pravcu kuće.

Sad je trebalo da Lajg skine šešir, zgužva ga i baci na zemlju. Sve po dogovoru.

I Lajg je učinio baš to, kao izraz bola i očajanja.

Zatim je ošinio konje i pojurio prema kući.

Gledali su svi za njim.

On je kola, za svaki slučaj, sklonio s ulice tako da je na njih mogao da motri iznutra, iz kuhinje. Onda je skliznuo sa sedišta i, posrćući, poleteo prema ulaznim vratima.

Sve je teklo po dogovoru: Lajg se bacio na vrata i zalupao! Žestokol!

Sada je na Blejka bio red da ih otvori i da primi u zagrljaj ucveljenog brata.

Sa strane, Henk i Ajrin su posmatrali ovu scenu s uobičajenom podrugljivošću.

Nekoliko trenutaka Blejk i Lajg su bili čvrsto zagrljeni.

Onda je advokat zatvori ovrata.

Lajg se ispravio, pogladio svoju špicastu bradu i protekao ramenima.

— I ovo je gotovo — rekao je potmulim glasom.

Njegovo desno oko sevnulo je u pravcu sestre.

— Ko će po sanduk? — upitao je.

— Blejk ili ja — odgovorila je ona. — Livderija ćemo nagovoriti da do večeri preuredi jedan od gotovih. Posle toga ćemo iz kola izvući zlato.

— Predlažem da to učinimo uz put — reče Blejk.

— Kako to misliš?

— Neka Lajg krene kolima po sanduk, i odmah pretovari plen u njega. Ja ću izići da mu pomognem prilikom istovara.

— U redu — složi se Ajrin. — Ali, niko da ne iziđe bez crnine. To najviše važi za Blejka. Promeniće pantalone i šešir.

— Preživeću i to — nasmeja se ovaj.

Lajg Hondo skide opasač sa sebe i pogledom potraži neko piće.

— Spermila sam već — osmehnula se Ajrin i iz ormarića iznela bocu i četiri čaše.

Napunila ih je sve, pružila braći i sebi jednu, a potom podigla čašu.

— Za nas — rekla je i svakoga pogledala u oči — za naš odlazak u Oklahoma Siti.

Kucnuli su se.

Zatim su, istovremeno, svi stavili čaše na sto, ali prevrnete.

V

Kal Horgan vratio se popodne u Normen neobavljenog posla. Dočekao ga je Gejbi Martin i na licu mu pročitao razočarenje i mrzovolju.

Činilo se da šerif nije natrapao ni na običan, mali trag.

— Sve su počistili, Gejbi — rekao je.

— Ali ko?

— Ne znam — slegnuo je ramenima Horgan. Izgledao je umoran i slomljen. Jedva je napuštao sedlo. Čizme su mu bile pokrivene prašinom do vrha.

— Gde se to dogodilo? — upitao je Martin.

— Četiri milje severozapadno... Mogao sam da zaključim da nije bilo tragova borbe oko kočije. Samo nekoliko otisaka konjskih kopita, a onda, ništa! Neko je počistio trag svuda okolo. Imao je vremena da to uradi... Tri milje u krug ništa nisam našao, osim točkova od nekih kola. Mora da su Lajgova... Kad je stigao?

— Malopre.

— Tako sam i mislio... Jesi li poslao poruku u Čikašu?

— Jesam!

— Šerif Hajden će odmah doći ovamo, pretpostavljam. Nadam se da će mi objasniti šta se nalazilo u

kolima. Čim je poslao Bula kao pra tioca, onda je nešto vredno.

— Roj Lindsej je odneo Bula i Altara u svoju kapelu. Hoćemo li ih sahraniti na našem groblju, ili...?

— Sačekaćemo Hajdena iz Čikaše.

Horgan pljesnu konja i uputi se u salun „Kid”.

Martin ga je pratio u stopu.

Dok je šerif bio odsutan, on je otpremio konje u Kemstokov „boks”, tačno proverio stanje kočije, naredio službeniku „Vels Farga” da ne pušta nikoga blizu zaprege, a zatim je lepo zamolio okupljeni svet da se razide.

I da je mogao, nije želeo da daje odgovore na mnogobrojna pitanja.

U stvari, ni on ni Horgan nisu znali više od ostalih, pred koje je dojurila kočija bez vozača.

Kal Horgan je od barmena zatražio piće mimo svog običaja da pije pre mraka.

— Slušaj, Berte — obratio mu se šerif — jesu li ovih dana viđao stran ce kod tebe?

Barmen je žmirnuo, prisećajući se.

Horgan kao da je unapred znao odgovor. Ni on nije primećivao nova lica, bar ne poslednjih dvadeset četiri časa. I to je bila zamka koja mu je sputavala mišli.

Barmen je odmahnuo glavom.

— Šerife, ne mogu da se setim... da me ubijete! Možda je Nil Strong, iz „Amica”, viđao neke?

— Ne verujem — odgovorio je Horgan — jer bi on prvi doleteo da

mi se poveri da sumnja na ovoga ili onoga.

Bert Lokvud, zvani Kid, imao je dečjačko lice, iako se bližio četrdesetim godinama.

Bio je mršav, dugih ruku, uzanih ramena, ali živih i neočekivano elastičnih pokreta. Nosio je pantalone sa tregerima i belu košulju sa crnom kravatom.

Lice mu je bilo sitno, koža kao ispeglana, bez bora i mišića; tanak vrat izvirivao je iz široke kragne kao iz vode.

Spustio je čašu pred šerifa i položio laktove na šank.

— Ne pitam za štetu koju je kočija načinila na mom tremu — tiho je kazao — ali, mogli biste mi došapnuti o čemu se radi?

Horgan je skinuo šešir, položio na ploču i rukavom obrisao znoj.

Onda je oklevajući podigao viski.

— Ne znam ništa — rekao je. — Imam samo dva leša i nekoliko ble-savih pretpostavki. To je sve!

Salun je počeo da se puni.

Svi su se sjatili oko Horgana i njegovog pomoćnika. Očekivali su bar nešto novo da saznaju, ali, uzalud!

Čuvar zakona nije bio raspoložen da raspreda priče.

Lupao je glavu od čega da počne?

Nijednog sumnjivca nije imao pri ruci, da bi ga izmučio pitanjima. A postojala je opravdana sumnja da je, možda, neko iz Normena učinio prepad? Ali kome su smetali vozač i pratilac? Ko bi podigao ruku na ljude koje je poznavao? I ko je mo-

gao da zna da će kočijom putovati Luter Bul, iz Čikaše?

Odgovore na to mogao je delimično da mu pruži šerif Hajden kad dođe.

Ako uopšte dođe.

I Altar i Bul pripadali su Čikaši. U stvari, Mosa su mnogi u Normenu poznavali, važio je za dobrog čoveka, ali sa Henkom Hondoom bila je drukčija stvar.

Njegova smrt nije se ticala samo rodbine. Ticala se i njega, kao šerifa grada u kome je živeo, a ticao se i kompanije „Vels Fargo“ gde je važio za pouzdanog čoveka.

Možda će se za ubice raspisati i nagrada?

Samo, ko ih može opisati?

Ko ih je video?

Svedoci su bili mrtvi. A on, Kal Horgan, nije bio čudotvorac koji bi u kugli jasno sagledao sve te događaje.

Ako su ubistva povezana sa velikom pljačkom, onda neka o tome razbijaju glavu savezni organi.

On je bio policajac spreman da se suprotstavi razbojnicima i kavgadžijama, a ne duhovima.

Kad bi to mogao, sigurno se ne bi nalazio u Normenu nego u Kansas Sitiju ili Dalasu.

Ispio je viski u jednom dahu.

Bilo je popodne kada žega jenjava i senke postaju duže.

Jedva da je čuo žamor oko sebe.

— ...zar ste ogluveli? — dopre do njega nečiji glas.

Trgao se.

Pored Gejbija Martina nalazio se rošavi Bel Dženings, klavirista kod krčme „Amigo“. Očigledno, taj ni-

je prestajao da pije, i u bilo koje doba dana ili noći nalazio se u „veselom“ stanju, što je razgaljivalo njegov oštar jezik.

Međutim, priznavali su mu da odlično svira i da nema pesmice koja ne može da se oblikuje pod njegovim prstima.

— Šta hoćeš? — obrecnu se na njega barmen Lokvud. On nije podnosio Lokvuda još od onog dana kada se opredelio da svira kod Stronga a ne kod njega.

To je doprinelo da „Amigo“, naročito uveče, bude puniji od „Kida“ bar za polovinu. A to je značilo da je uvek pun.

— Nisi ti šerif, Berte — iskezio se Dženings.

— Ali, ti si dosadan kao i obično — ne ostade mu dužan ovaj.

Šerif je primetio da Dženings ima poruku za njega. I kao da je to povezao sa kočijom.

— Šta si hteo? — upitao ga je.

Rošavi klavirista je pokazao palcem napolje.

— Poslao me je gazda...

— Nil?

— Da. Rekao je, da kod njega boravi neobičan stranac.

— Stranac? Otkada je tu?

— Od sinoć!

— Šta? — namršti se šerif. — Kako da ga ja nisam video?

— Došao je kasno, legao, a danas je opet kasno ustao. Gazda misli da će vas to interesovati...

— Ovoga puta je mislio dobro — progundā Horgan i pogleda u Martina. — Idi i ostani kod „Amiga“ sa druge strane...

— Mislite da će pobeći? — umeš se Dženings s nekom veselošću u glasu. — Taj sigurno nema nameru da podigne sidro.

— Zašto?

— Ukotvio se kod stola za kockanje i čerupa Džejmsa Vesterfilda.

— Vester... Da nisi previše cimnuo iz boce, Bele? Otkud jedan Vesterfild u onoj jazbini, i to za pokerskim stolom? Šegačiš li se ti ili...

— Videćete sami kad odete, šerife — smeškao se klavirista.

Horgan je začutao.

Vesterfildovi su se retko mešali sa gradom. Njihove kuće, ukupno tri, bile su podignute na zelenom brežuljku, severno od glavne ulice.

Pričalo se da su, nekada, bili vlasnici ogromnih plantaža u Luizijani.

Glava porodice Vens, uspeo je da se pri kraju rata nađe na usluzi severnjacima i obezbedi za sebe naklonost jenki-generalu. Uspeo je, takođe, da prebaci veći deo dragocenosti u Oklahomu i da proda zemlju za cenu koja je bila najviša u to vreme.

Njegovi zemljaci pretili su mu smrću, nazivajući ga izdajicom.

Vens Vesterfild se odlučio da napusti zemlju svojih dedova i naseli se pored neke reke na Zapadu. Iskoristio je sve svoje stare i nove veze da u novu postojbinu dođe bogat kao što je i bio.

U Normenu se ogradio zidom od radoznalih pogleda i odbojnim ali pristojnim ponašanjem.

Vens Vesterfild je podigao tri kuće: za sebe i ženu, za sina Džejmsa i za kćerku Dorijan.

Imao je poslogu sastavljenu od sobara, poslužitelja, kućepazitelja... Više od polovina bili su Crnci, koji su dobrovoljno pošli s njim. Nisu bili robovi, ali se plantažer prema njima odnosio mnogo, mnogo bolje nego ostali, i oni mu to nisu zaboravili.

Vesterfild je imao šest telohranitelja, bivših južnjačkih oficira. Oni su, posle primirja, odložili sablje i stavili se na raspolaganje belobrađom plantažeru, koji je za njih predstavljao deo zavičaja.

Ni oni se nisu mešali s ostalima. Uostalom, Vesterfildovi su u svojim domovima imali zalihe pića i hrane za mesec dana unapred, ne računajući podrum u Vensovom posedu, gde je ležalo vino iz 1830. godine.

Šerif Horgan je samo jednom prošao kroz veliku kapiju vrta.

Sećao se velikih pasa koji su ga s mržnjom merili dok ga je Crnac kućepazitelj vodio kroz ogradu od divljih ruža prema velikom dvokrilnom ulazu na stepeništu.

Činilo mu se da ulazi u neki drugi, čudsniji svet.

Sve oko njega bilo je zeleno, svuda se osećala čovekova ruka. Trava je bila potkresana, cvetovi podešeni u pravu liniju, kamene ploče na stazi blistale su od čistoće...

Čuo je žagor neke dece, ali nije mogao da ih vidi.

Vens Vesterfild primio ga je u velelepom salonu. Skinuo je šešir pred nameštajem, pre nego pred starim, sedim čovekom čija ga je jednostavnost zbunila.

Horgan se jedva prisetio zbog čega je došao.

Neko se bio požalio da je na njegove konje pucano dok su mirno prolazili travnatom padinom kraj Vesterfildovog doma.

Čovek nije opovrgao činjenicu. Jeste pucano, ali konje je neko naterao na ogradu u ruže, s namerom da ih pogazi. Vens je čak i imenovao vlasnika: Elmera Futsa.

Futs je gajio konje, imao je koral dve milje istočnije od Vesterfildovog imanja, ali nije bilo jasno zbog čega je krdo tog dana terao baš tuda?

Mora da je Futs imao nešto protiv ograde, koja mu je zaklanjala vidik u tuđe dvorište. A možda je pozeleo da izazove. U svakom slučaju, bio je opomenut. Vesterfild je naredio da se konji razjure, a njihovom vlasniku samo su skinuli šešir.

To je bila druga strana priče. Zadržudo, šerif je u nju poverovao odmah. Oči Vensa Vesterfilda nisu umele da lažu. Bio je to pogled proziran i jasan kao planinski izvor.

Kal Horgan je procedio nešto kao izvinjenje i otišao.

A Futsa je poslao do đavola i zapretio da će ga uhapsiti ako još jednom pokuša da ga navuče lažnim pričama.

Ovaj se povukao; očigledno, time je priznao da je Horgan u pravu.

Vesterfildovu kćerku Dorijan viđele su samo žene, kada je dolazila po haljine u Mardokvu trgovinu, naručene iz Kanzas Sitija.

Bila je udata za izvesnog Kenona Bruksa, inženjera, koji je u Nebraska provodio mesece probijajući

bregove Bad Lendsa za prugu prema Omahi.

Džejms Vesterfild je najčešće dolazio u grad. Uvek bi pronalazio poslove kako bi izbegao očevom zidu oko kuća. Bio je to čovek od tri-deset sedam godina, visok, krupan, elegantno obučen, ali prilično osion i prgav.

Naravno, iza njega uvek bi bio jedan od telohranitelja.

Po običaju, to su bili lukavi, vešti i oprobani demobilisani vojnici, sposobni da brzo potegnu šaku ili kolt ako nekome od Vesterfildovih zapreti opasnost.

Što nisu prekoračivali svoja ovlašćenja, grad je mogao da zahvali starom Vensu. On ih je sve držao na uzdi i njegova reč bila je eksplozivnija od revolvera.

Džejms Vesterfild uglavnom je zalazio u hotel „Romero”. Verovatno zbog toga što je pripadao Vejdu Logaku isto takvom jušnjaku kao i on što je bio.

Osim toga, cene su bile takve da su to mogli da podnesu samo bogati, ili lupeži puni tuđih dolara. Svečano odeveni konobari služili su goste u holu. Nije bilo šanka, dima, žagora i mirisa znoja.

Sve je obavljano u belim rukavicama i uz naklon.

Zato je vest da se jedan Vesterfild nalazi u salunu, i da se kocka, zaprepastila Kala Horgana.

Nije imao razloga da ne poveruje Belu Dženigsu.

A što se tiče stranca... ako je iole umešan u zločin, onda je stvarno imao petlju da ostane na licu mesta.

— Dobija li Džejs ili gubi? — upitao je šerif klaviristu.

— Vrlo je loše volje, šerife — cerio se Dženings.

— Znači da gubi?

— I to čitavu gomilu.

— A stranac... liči li na kockara ili...?

— Ako mene pitate, šerif, onda liči na đavola!

Horgan ga odmeri mrko. Nije bio siguran da li se Dženings zavilava ili zaista govori ono što misli.

On ispruži ruku i ukloni klaviristu od sebe.

Bez reči se uputio prema izlazu. Gejbi Martin je za to vreme već bio na stražnjem izlazu „Amiga“, kako mu je rečeno.

Pošto je gomila iz „Kida“ pošla za Horganom, ovaj je zastao i okrenuo se.

— Ne garantujem za vaše živote — dobacio je.

— Zar je tako opasno? — upita Vili Kemstok, koji se nadao da će Horgan otkriti bar neke tragove ubica Mosa Altara.

— Sve je opasno... kad se radi o ubicama.

— Zar je taj stranac tamo ubica?

— Pitaću ga.

Ljudi su zastali oklevajući.

Dok su premišljali da li da nastave ili ne, šerif je već prelazio ulicu.

Senke kuća prešle su polovinu ulice.

Ljudi su se okrenuli prema Livderijevoj stolarskoj radionici.

Ispred ulaza nije bilo praznih mrtvačkih sanduka.

Bili su već popunjeni...

VI

Kal Horgan je otvorio vratanca krčme i pogledom potražio novo lice u Normenu.

Vesterfilda je znao.

Odsakao je od ostalih svojim „plantažerskim šešikom“ mekog, širokog oboda. Lice mu je bilo široko, preplanulo i natušteno. Guste obrve sastavljale su se iznad malog, mesnatog nosa, dok su mu uši pokrivali ogromni zulufi, tek na bradi podsećeni brijačem.

Košulja oko vrata bila mu je raskopčana, čelo orošeno.

Kockasti kaput boje meda probijao je na leđima znoj. Džejsa Vesterfilda kao da je napuštala urođena, aristokratska nadmenost.

Njegov partner je, naprotiv, bio sušta suprotnost plantažerovom sinu.

Na glavi je imao crn „kalifornija“ šešir; isto tako crn kaput padao je preko naslona stolice. Belu, blistavosnežnu košulju sa riševima vezivala je kravata boje vina.

Lice mu je bilo nepomično, i hladno.

Oči mu je prekrivala senka oboda

Tanki, dugi prsti držali su karte s mirnoćom koja je Vesterfilda svakako dovodila do očajanja.

Gomila novčanica pripadala je samo njemu. Ispred mladog Vesterfilda bilo je samo nešto sitnine. I puna pepeljara opušaka...

Čovek nije ličio na ubicu.

Ali, spoljašnost ponekad može da prevari i tako iskusno oko kao što je bilo Horganovo.

To nije bilo vreme za premisslanje. Tri čoveka bila su ubijena na domaku njegovog grada. Jedan je bio viđeni stanovnik, brat lepe Ajrin Hondo. I ona je svakako očekivala da šerif učini nešto i nađe okrutne zločince.

Šerif je imao toliko uviđavnosti da sačeka kraj partije.

Po svemu sudeći, Vesterfild je opet gubio.

Pokušavao je da blefira, ali tako bedno, da zamalo nije progutao cigaru!

Besno je odbacio svoje karte od sebe i izvadio maramicu da obriše čelo.

Čovek u crnom je s očiglednom dosadom pomešao svoje u špil i ostavio ih na sredinu stola. Čak se nije potrudio ni da složi razbacane novčanice.

— Možda je dosta — oglasio se reskim glasom.

Vesterfild je podigao glavu. Oči su mu plamtele.

— Ne — kazao je gušeći se. — Moram dobiti.

— Mogu namestiti da dobijete ako vam je stalo do toga — dobacio je kockar mirno.

— Ne pokušavajte — nakostreši se ovaj, i još više razdrliji krágnu. — Hoću da dobijem pravu partiju! Moram!

— Možda vi morate, mister, ali ja ne moram.

— Dužni ste mi.

— Mogu vam obećati samo još dva deljenja.

Kal Horgan se progura kroz posmatračce. Tek tada su ga zapazili: sve vreme opčinjavala ih je demonska igra stranca.

— Prekinuću vas za trenutak — obratio se šerif u crno odevenom čoveku — i zamoliti da mi pokažete vaš kolt!

Nastao je tajac.

Činilo se da stranac nije čuo šerifove reči. Ili je mislio da se to ne tiče njega.

— Zašto? — javi se malo zatim.

— Desilo se ubistvo. Ubijena su popodne tri čoveka, a vi ste jedini stranac u gradu.

— Mogu da vam kažem tačno gde sam bio u to vreme.

Horganovo lice se zateže.

— Kako znate u koje vreme? — upita tiho.

— Bilo koje vreme — podiže on glavu i na Kala Horgana se spusti led dva plava, čelična čka.

— Ipak mi pokažite...

Stranac iznenada ustade i odgrnu stolicu.

Šerif ustuknu i spusti ruku prema opasaču. Međutim, stranac je samo ispravio noge i razgrnuo kaput.

— Koji hoćete da pogledate, šerife? — upitao je.

Horganu ne promakoše teški koltovi na oba kuka i drške s ukrasima.

— Recimo desni?

Čovek ga izvadi, uhvati za cev i pruži.

Čuvar zakona u Normenu ga pažljivo zgleda, omirisa, a potom traži levi.

— Kad mi vratite taj — predloži kockar.

Horgan posluša. Znao je da tapka u mestu: ništa nije mogao otkriti kod stranca. Iz njegovih cevi odav-

no nije pucano. A verovatno se ni kalibar nije slagao...

— Da nemate pušku? — upita.

— Ne!

— Sigurni ste?

— Naravno! Nemam je u sobi, nemam je o sedlu. Zašto bih je vukao pod kaputom?

Šerif se okrenu prema zajapurenom Vesterfildu.

— Možda bi bilo bolje da prekinete igru? — reče.

— Da li je zabranjeno igrati? — nabusito uzvratiti ovaj.

— Ne!

— Onda svako neka gleda svoja posla!

— Ja to i radim — složi se Horgan. — Zato na vreme priznajte da ima boljih od Vesterfildovih.

— Ja mu to i priznajem, šerife — ne naljuti se plantažerov sin. — Jer... to je Dok Holidej!

— Šta?

— Dobro ste čuli: čuveni kockar Holidej. Čim sam ga opazio, poželeo sam da mu budem partner. Nije izgubio nijednu partiju, ali, ja imam dovoljno da platim da se umori i izgubi jednu.

— Do đavola — ote se Horganu — kako znate da vas neće pustiti da pobedite?

— Znam! Verujem mu na reč.

— Zar njemu? — naglasi ovo Horgan, nezadovoljan prisustvom slavnog kockara u gradu.

— Zašto ne? — isprsi se Vesterfild. — On je bar nešto u ovom pacovskom gnezdu što se zove Normen. Nešto! I najbolje bi bilo da idete svi do đavola! — okrenuo se

prema posmatračima. — Gušim se! Horgan je odmerio kockara.

— Nadam se — reče — da ubrzo odlazite? Imam i bez vas muka pre ko glave.

— Svako ima svoju muku, šerife — odgovorio je Džordžijanac — a moja je što nosim ime Holidej, zar ne?

— Tačno

— Ako ste se uverili da nemam veze s tim vašim ubistvima, otići ću sutra.

— Rano ujutru!

— U podne!

Nekoliko trenutaka gledali su se slavni kockar i šerif Normena.

Ovaj drugi je pognuo glavu.

Horgan je napustio „Amigo” pomalo ošamućen.

Dolazak Doka Holideja u Normen bila je nevolja više. Za nju nije bio pripremljen. Ako su priče o kockaru bila bar upola tačne, onda je morao da motri na njega isto toliko koliko i na eventualne tragove koje bi ga odvele ubici.

Stao je i zadenuo palčeve za opasač.

Tada je ugledao Lajga Hondoa.

Terao je na drvenim, rančerskim kolima tamnoobojeni mrtvački sanduk.

Crvena sila bila je prebačena preko poklopca.

Najmlađi Hondo sedeo je uspravno, zagledan pred sebe.

Ličio je na kip.

Horgan pomisli kako će morati uveče da ode do njih i da izrazi žaljenje.

Žaljenje?

To ih neće utešiti. Oni bi radije videli ubicu na vešalima, nego što bi slušali reči saučešća.

VII

U suton, zvona s udaljenog crkve nog tornja lupala su čitavih pola časa!

Umukla su čim je utrnuo poslednji odsev sunca na zapadu.

Iz kuće Hondovih nije izlazio niko.

Nisu čak ni sveštenika puštali unutra.

Od svetlosti u zgradi gorele su samo dve velike sveće iznad Henkovog uzglavlja.

Svi su mogli jasno da vide tu scenu: na odru nepokretan vozač kompanije „Vels Fargo“ a oko njega, pognutih glava, nemi i gluvi, dva brata i sestra.

Bila je to slika koja se već sat i po ne menja.

U životu, Hondovi su bili neobični. U smrti, vrlo čudni.

Šerif Kal Horgan šetkao se po levoj strani ulice, pogleda zakovanog za mutni, svetlosni kvadrat. Nešto ga je vuklo da se približi, a opet, činilo mu se da to devojka ne bi očekivala od njega.

Veče je bilo đavolski toplo. Zato su sigurno otvorili prozor, ne misleći da ih gledaju desetine pari radoznalih očiju.

Ipak, šerif je bio samo čovek.

Pošao je, osvrćući se. Činilo se da ga niko ne opaža.

Na kraju krajeva, imao je pravo da pokuša da dopre do njih.

Dok se približavao, slika je postajala sve jasnija i određenija.

Rideo je vitku figuru Ajrin Hondo, do pokojnikove glave. Imala je crni šešir, crni „šlajer“, crnu haljinu.

Oba brata, s jedne i druge strane, sedeli su gologlavi i nepokretni.

Ako se išta u toj stravičnoj sobi kretalo, onda je to bio plamen sveća. Beli vosak se topio sve više i gomilao pri dnu.

Horgan je stajao kao omadijan i gledao.

Nije bio svestan vremena koje je proticalo.

Sveće se dogorevale.

Tri tamne senke podsećale su na utvare. Nehotice, Kal Horgan se prekrsti.

Iza sebe je odjednom začuo šum. Poznao je struganje čizama o prašnjavo tle i uzmakao u stranu. Neko mu se približavao, ne skrivajući se.

— Šerife?

Čuvar zakona je prepoznao vlasnika ranča „Zvezda“ kod koga je radio Lajg Hondo. Zvao se Lars Helander. Bio je poznat po ogromnim pašnjacima i ogromnim stadima na njemu. Ukrštao je i uzgajao najbolje rase goveda i snabdevao vojne garnizone duž Kanadian Rivera na zapad, prema Rio Grandu.

Helander je bio šezdesetih godina, ali još krepak i snažan. Lice mu je bilo preplanulo, išibano vetrovima, kišama i suncem, kože suve poput pergamenta.

Bilo je čudno videti ga na nogama. Rančer se obično nije skidao sa sedla osim noću.

VAJAT ERP

svake subote
najbolji western romani

Na pantalonama je imao kožne štitičke tipa „Čejen“, koje su se pozadi, na butinama, vezivale na tri mesta.

Gore je nosio jednotsavnu košulju sa prugama i prsluk od smeđe, teleće kože.

Imao je četvrtastu glavu, nisko čelo i samo malo kose na temenu, sve ostalo bio je dobro potkresano kod Kenvuda. Njegovi kauboji još se nisu vratili sa puta u Amarilo. Očekivao ih je prekosutra i hteo je da od Horgana izmami dozvolu da se njegovi momci pošteno zabave posle mesec dana udisanja prašine za kravljim repovima.

— Bili ste unutra? — upitao je rančer tihim glasom.

Šerif je odmahnuo glavom.

— Ja sam pokušao — izvirivao je rančer da vidi šta u velikoj sobi ra-
de Hondovi. — Ali...

— Ali?

— Nisu me pustili.

— Ko to?

— Ona... Lajgova sestra. Pojavila se na vratima i pogledala me... onako... kao štene. A lepo sam skinuo šešir...

— Šta je rekla?

— Pa, prvo sam ja rekao — osmehnulo se Helander — U stvari, kazah da mi je žao, i tome slično. Hteo sam baš Lajgu da to kažem, a ona — rančer podiže oči prema nebu — onako sa visine me pogleda i reče: „sažaljenje ne može da povрати Henka. Tuga ostaje sa nama, ne delimo je ni sa kim"... Ta ko je rekla!

Izgledalo je da razgovor dva čo-

veka spolja dopire u sobu sa mrtvacem.

Ajrin Hondo se lagano podigla, prišla prozoru i namakla zavesu.

Posle toga, senke su se samo nazirale. I nešto mutne svetlosti.

— A zvala me je na čaj — promrmljao je Horgan.

— Šta ste rekli?

— Ništa... Zar će celu noć tako presedeti?

— Takav je običaj kod nekih. Znate, šerife... Lajg je pomalo čudan momak. Dobar je radnik, ne mam zamerke, ali... nekako je ne prihvatljiv. Ni sa kim se ne druži. Odradi svoje i odlazi u grad. Znate šta mislim?

— Šta?

— Možda je glupo, ali... Imam utisak da sve što radi, radi zbog toga što očekuje da se desi nešto drugo.

— Ne shvatam.

— Kao da je privremeno na ranču, razumete?

Horgan sleže ramenima.

On je mislio na Ajrin, a ne na jednog brata.

A kada je pogledao preko ulice, gde se nalazio „Amigo“ — misli mu je zamračila senka čoveka iz Džordžije.

Uostalom, ako Hondovi nisu želeli nikoga k sebi, neka im bude. Večeras ili ujutro možda će doći Hajden iz Čikaše. Možda još neki ljudi.

Biće ih pun Normen. A od njega će tražiti hiljadu objašnjenja.

Samo što je šerif okrenuo leđa

kući i pošao preko ulice, devojka je rekla tiho:

— Otišli su...

Blejk Hondo je podigao glavu protegao se kao probuđeni mačak a onda opsovao:

— Do vraga... Ova komedija me zamara!

— A tek mene? — podiže glavu Henk. — Sve me kosti bole od ležanja...

— Nadam se da više niko neće večeras doći — primetila je Ajrin, nameštajući šesir. — Momci, bili te strpljivi, zaista. Mislim da nema čoveka u Normenu kome nismo ulili u glavu koliko tugujemo za našim dragim bratom...

Lajg je kucnuo prstom po sanduku.

— Lep zvuk drveta — iskezio se i sevnuo svojim slobodnim okom. — Biće nam dovoljno da mirujemo bar neku godinu...

— Mi uvek mirujemo, brate — kazala je Ajrin — ali za to vreme smišljamo nemir, zar nije tako?

— Sada je i šerif nemiran — opomenuo ju je Blejk, vireći napolje. — Možda je trebalo da ga pustiš i kažeš reč-dve?

— Ne — odbila je devojka. — Možda bi ostao, raspitivao se, a možda bi nanjušio nešto. Šerif nije ništa bolji od Larsa Helandera.

— Ali je šerif — podiže Blejk prst uvis, kao da drži poslednju reč odbrane pred sudijom. — I kao takav, ima prava u interesu istrage da uđe gde hoće i pita šta hoće. Prema tome, vi gospođice ne možete

da budete izuzetak, bez obzira na bol koji nosite u sebi. Šerif će biti kratak i postaviće samo nekoliko pitanja u vezi...

— Nosi sel — zareža Lajg, ustajući.

Blejk se još jače nasmeši.

— S obzirom da nije trenutak za viceve, ostaću vrlo tih. Međutim, preporučujem svima onima koji su nervozni da zapamte da ih ta nervoza može lako odvesti na vešala! Lajg se namršti.

— Ti to meni, a?

— Da, tebi — umeša se Ajrin. — Bez svađe i nervoze, jer ne želim da se bilo čime odamo. Dva čoveka su ubijena, od kojih je jedan čovek od zakona. Svi smo umešani u to, bez obzira što su pucali Lajg i Henk...

— On je uvek fini i ne prlja ruke — pokazala Lajg na Blejka. — Idući put ću ga naterati da on povuče obarač a ne ja...

— Ja sam advokat — rekao je mirno ovaj — ali, ako zapreti opasnost Hondovima, videćeš da sam bolji od tebe.

— To bih baš voleo da vidim — naruga se Lajg.

— Ostavite sad to — podviknula je sestra. Razmišljajmo bolje o sahrani.

— Šta ima tu da se razmišlja? — okrenu se Lajg, nezadovoljan ponašanjem devojke koja ih je potčinjavala svojim iznenadnim mislima i slutnjama.

— Ima i te kako... Sutra će se svi sjatiti da prate naša kola. Nemoguće je ostati nezapažen. Neki će

doći da izdaleka posmatraju sahranu...

Blejk se namršti. To je bilo đavolski tačno.

— Pa? — restrpljivo će Lajg.

Ajrin ga pogleda s izvesnim pre-zrenjem.

— Pa, kako će to izgledati da sahranjuješ mrtvaca u jednu rupu, a stavljaš krst na drugu?

— Ne znam — priznade ovaj — ali, verujem da si ti našla rešenje.

— Ne ja, već svi da ga nađemo.

Blejk zapali cigaru i zadovoljno udahnu dim. Henk je za to vreme osmatrao ulicu, kako ih ne bi iznedadio neki nezvan posetilac.

Oba brata i sestra utonuli su u razmišljanje.

Što se Henka tiče, on nije želeo da lupa glavu. Imao je svoj deo zadatka i čekao je vreme da se izkrade iz Normena i uhvati maglu za Oklahoma Siti.

Bio je uveren da će Ajrin, Blejk i Lajg sve lepo udesiti i da će na miru da skrca svoj deo plena.

— Mora neko da nestane — javila se Ajrin, zaustavivši se kraj stola. Pogledala je u Blejka.

— Ali ko?

— Neko krupan...

— Najkrupniji je Tomas Bojl — javi se Henk. On je na rodeu tako uhvatio bika za rogove da...

— Ne mislim na mišiće, dragi brate — prekide ga Ajrin — nego na položaj.

Blejk prstom napravi nekoliko brzih pokreta po liniji nosa. Smeš kao se.

— Mislim da pogađam tvoje misli — reče.

— Možda biste mogli da prekinete sa zagonetkama — zareža Lajg. — Koga treba ubiti?

— Vesterfilda — bubnu Blejk.

Lajg pogleda u njega kao da je sišao s uma.

— Vesterfilda? — podrugnu se. — Misliš da je to gavran na grani i, puf! Ode! A možda i ti misliš isto? — okrenu se prema Ajrin.

— Da!

Lajg se odšeta u suprotni ugao sobe. Onda je zastao i oboje pogledao s nekom vrstom pakosne bespomoćnosti.

— Priznajem da ne umem da mučnem glavom — rekao je polako. — Izgleda da meni i Henku nedostaje mozga za to.

— Dopunjavamo se — raširi ruke Blejk.

— Naravno — složi se ovaj. — Ja prljam ruke, a ti se čist pojavljuješ pred svetom. Ovog puta menjamo uloge.

— Kako to misliš? — upita devojka.

— Ako Vesterfild treba da nestane, neka se za to pobrine Blejkova pametna glavica.

— Tačno — javi se Henk. — Ja mogu da smaknem nekog lupeža, šerifčića i slično... ali zverku kao što je Vesterfild, za to nemam mozga!

— Uostalom, to je glupo — prekide ga Lajg. — Niko ne može prođeti do njih. Ni ptica! Pogotovu ne mi, koji tugujemo za Henkom. Kako to uopšte zamišljate, do đavola?

Vensu Vesterfildu nisu mogli ništa ni jušnjaci ni Jenki, ali može Blejk, ha?

— Ko je spomenuo starog Vensa? — podiže obrve Ajrin.

Lajg se zablenu u sestru.

— Nego?

Svetlost sveća polako je jenjavala. Senke u sobi postale su sablasno ogromne i rasplinjujuće. Glave su se šetale tavanicama, a ruke zahvatale čitave zidove.

— Nego? — ponovi Lajg.

— Treba imati uho — rekla je Ajrin.

— Kao što je tvoje, sestrice — kreveljio se Blejk, nameštajući staklo na oko.

— Umukni, brate — oštro mu dobaci devojka. Onda se okrenula prema Lajgu: — Čula sam danas, dok sam odlazila stolaru Livderiju, da je Džejms Vesterfild u Normenu.

— Tačnije, u „Amigu” — nadoveza se Blejk.

— I da se kocka.

Lajg još ništa nije razumevao.

— Kakve to ima...

— Sačekaj! Džejms je počeo da se kocka s nekim strancem... i da gubi. Što je više gubio, sve je čvršće sedeo na stolici.

Lajg je slušao srpljivo, uveren da mu se pričaju bajke.

— Večeras sam slušala razgovore — nastavila je Ajrin. — Svi oni koji su buljili kroz prozor, u nas, proturili su i ponešto vrlo interesantno.

— A to je? — javi se Blejk.

— Mladi Vesterfild se još uvek kocka i nema nameru da prestane.

— Pa? — ravnodušno upita Lajg.

— Biće tamo večeras, možda i noćas. Treba ga s ulaza samo pogoditi u glavu, i zbogom!

— Samo? — iskezi se Lajg. — A svet? A šerif? Stajaće i gledati kako Blejk trči prema našoj kući?

— Zašto ja? — prenu se advokat.

— Rekoh da je red na tebe.

— Ti si bolji strelac. Imaš prakse...

— Vreme je da i ti dobiješ praksu — uzvрати Lajg — ili od našeg posla nema ništa!

— Šta vam je? — prasnu devojka. — Ako je to tako teško, ići ću ja.

— Bacaćemo kocku? — predloži Blejk. Imao je već spreman dolar. — Koju stranu želiš, brate?

— Rekoh da ćeš ti ići — ledeno mu dobaci Lajg.

— U redu, u redu, ti za to vreme uzmi sapun pa operi svoje ruke — povikao je Blejk. — Misliš da sam pasao travu od Džordžtauna pa naovamo? Što si se odjednom uplašio krvi, dragi brate? Ovde leži sto hiljada dolara u zlatu, a mi se prepiremo oko jedne žrtve više ili manje? Drugi bi za ovoliko plena ubili sve što im stane na put, a ti...

— Šta ja?

— Ništa! Ajrin, ja ću se pobrinuti za Vesterfilda. Na svoj način.

— Znam taj način — rugao se Lajg. — Gluma, pretvaranje, klečanje, cmizdrenje, sve osim jednostavnog rešenja: bum, i gotovo!

— Vi ste poludeli! — ciknu Ajrin. — Kakvu to braću imam? Zar vam se mozak pomutio? Sada, kada je najpotrebnije da budemo složni, vi se prepirate? Jeste li ludi?

— Pa, izgleda da jesmo — promrmlja Lajg.

— Osim toga — nastavila je devojka — Vesterfild ima pored sebe uvek jednog čuvara. Zato je zadatak opasniji nego što izgleda.

Henk, koji je stajao kraj prozora, mahnulo je rukom prema njima i pozvao da mu priđu.

— Zakasnili smo — rekao e. — On upravo odlazi!

— Ko? — dojuri Blejk do njega.

— Onaj plantažer... Izišao je iz „Amiga“.

— Sam?

— Jeste, ali...

— Ali? Šta još vidiš, do đavola — ljutio se Blejk, koji nije najbolje stajao s očima kad se ticalo mraka.

— Razgovara sa nekim.

Lajg se približi takođe.

— To je Edi Flanagan — reče. — Jedan iz Vesterfildove čete anđela čuvara. Kuda li odlazi?

— Kladim se da ga je on poslao... — cerio se Blejk.

— Zašto?

— Sigurno mu je ponestalo para. Poslao ga je kući po novac. Partija još traje...

— Nebesa — huknu Henk — ko je taj čova koji mu dere kožu celog dana?

— Taj nas ne interesuje. Lajg, daj mi pušku...

Ajrin ga povuče za ruku.

— Nećeš valda odavde...?

— Zašto ne?

— Zato što je previše rizično.

— Rizik se dosada uvek isplaćivao, sestrice. Ko bi mogao posum-

njati da je metak došao iz sobe gde dva muškarca i devojka plaču nad poginulim bratom? Ko?

— Ipak je to opasno — uporno je odvrćala Ajrin. — Bljesak puške može slučajno da opazi neko, sa nekog prozora, bilo ko.

Blejk sleže ramenima.

— Glupo je prepirati se s tobom — procedi. — Uostalom on više nije sam. Šerif je s njim.

— Spusti zavesu, Henk — naredi sestra. — Vesterfild neće umreti, noćas.

— Nego kada? — trže se Blejk.

— Sutra!

Sva tri muškarca su je posmatrala različitih osećanja. Ali, u jednom su se slagali: Ajrin je bila đavolska sestra!

VIII

Ostalo ih je samo petoro.

Bilo je vreme da sve dobije kraj. Pa i poker, u kome je Džeims Vesterfild uzalud ulagao napore da dobi bar jedno deljenje.

Dok Holidej je ostao nemilosrdan.

Umesto da besni, plantažerov sin je dostojanstveno primio poraz.

Njegovih dvanaest hiljada dolara preselio se u kockarev džep. Nije ni trepnuo.

Jedino što ga je bolelo, bila je činjenica da mu ništa nije polazilo za rukom. Ni u jednom trenutku nije opasno izgledao veličanstveni mir Doka Holideja.

Uprkos reputaciji, kockar je strpljivo igrao s očigledno lošim ali sujetnim partnerom. S obzirom da je Vesterfild zahtevao da se igra bez popuštanja, bilo mu je daleko lakše da ga dobija.

Prevalila je ponoć.

U krčmi „Amigo” umukao je i klavir Bela Dženingsa.

Ostali su samo Vesterfild, Holidej, vlasnik Nik Strong, Dženings koji je najzad mogao da pije i šerif Kal Horgan.

Ovaj poslednji mogao je da pođe u kancelariju, na spavanje, uverivši se da Holidej te noći sigurno neće napraviti nikakvu gužvu.

Be! Džening je okrenuo svoje rošavo lice prema čuvaru zakona i veselo mu mahnulo prstima.

Horgan se napravio da ga ne vidi.

Istovremeno, Džejms Vesterfild je odložio karte i rekao.

— Dosta je!

Izgledao je iznuren, pospan, smlaćen. Podočnjaci su mu bili modri, prsti žuti od bezbroj popušenih cigara. Bila je to partija o kojoj će se pričati. Istina, nije dobio, ali je bar igrao sa slavnim kockarem.

Njegov pratilac Edi Flanagan otišao je kući. Njegov mladi gazda naredio mu je da ga ostavi na miru, jer se neće vraćati.

Nil Strog mu je dao najbolju sobu u gradu: sa kupaonicom i Lusi Lero, koja ga je mogla koštati jedva dvadeset dolara.

Lusi će doći čim on uđe u sobu. Možda će ga okupati kao nekada, deo po deo, a možda će bućnuti u drvenu kadu zajedno s njim!

Holidej je pokupio špil i ostavio na stolu. Nekoliko trenutaka zurio je u gomilu novčanica pred sobom.

— Da igram ceo život — promrmljao je Vesterfild — ne bih uspeo da dobijem. A nemam toliko para da nastavim partiju još tridesetak godina...

— Mogu vam reći da mi poslednjih dva časa nisu prijala — rekao je kockar.

— Ni meni — osmehnuo se Džejms. — Ali, badava sam se nadao da ćete izgubiti koncentraciju.

Džening udari nekoliko akorda po klaviru, a zatim spusti poklopac. I on je odlazio, klateći se.

Vesterfild se podiže; ako je nedavno i razmišljao o tome šta će mu stari Vens reći kada se tek ujutru pojavi kući, sada ga više nije zanimalo.

Imao je, valjda, prava na provod izvan zidova Vesterfildovih vrtova.

Krčmar je uzdahnuo, zadovoljan. Već je bio pomislio da će dočekati zoru za šankom.

Vesterfild je uništavao duvan i pivo, a stranac je mirno ispijao brendi, kao da je u pitanju voda, a ne žestoka rakija!

I, što je najčudnije, na njemu se nije primećivao ni tračak pijanstva. Jedino što je, izgleda, bio bleđi. A možda je to bilo zbog svetlosti lampi.

Samo dva minuta posle Holideja, Džejms Vesterfild je otišao u svoju sobu. „Amigo” je utonuo u tišinu. Nestalo je i svetlosti.

Pola sata se Strong zadržao podižući stolice i čisteći pod.

Pomislilo je kako se u to doba zora javlja vrlo rano i da će mu za spavanje ostati možda samo neki sat.

Odjednom je čuo kucanje na vratima.

On odloži metlu, obriše ruke o kecelju i otvori desno krilo.

Ugledao je pomoćnika šerifa, Gejbija Martina.

— Ima li šta, Nile? — upitao je on.

— Ništa. Gejbi — odgovorio je krčmar. — Zar ne spavaš?

— Običi ću još malo grad, pa u krevet... Horgan je tako neraspložen da bih najradije nekoliko dana bio podalje od njega.

— Nije mu lako — zavrte glavom Strong. — Tri mrtva, a on ne može da se snađe. Kao da luta po mraku.

— Pa, jednom će nešto iskrsnuti — ponada se bivši kovačev pomoćnik. — Ne zaboravi fenjer napulju...

— U redu, šerife...

Strong se još malo promuva po krčmi, obriše šank, opru čaše i baci poslednji pogled pre nego što je nameravao da ugasi lampu iznad velikog ogledala.

I ponovo, kucanje.

— Gejbi može da bude dosadan — promrmlija je, jedva vukući noge. Taman je pomislio na krevet, a iz sanjarenja ga je trglo lupanje na vratima.

Ponovilo se još jednom, ovog puta tiše.

— U redu, tu sam — odazvao se glasno. — Idem.

Otvorio je desno krilo, ali pred sobom nije ugledao nikoga!

Samo mrak ulice.

— Gejbi? Ti si? — provirio je Strong napulje.

Tada mu se na glavu spustio udarac. Kao da se krov srušio na teme; pao je kao pokošen.

Nije video Henka Hondoa kako se ceri nad njim...

IX

Lusi Lero je zavodljivo pogledala u Vesterfilda. Imala je tanku, providnu bluzu sa dekolteom tako usećenim da su se videle obe polovine prsiju.

— Kupanje će te koštati pet dolara više — rekla je piskavim glasom.

— Samo ti požuri.

Lusi je bila u „Amigu” spremaćica soba, ali je s vremena na vreme imala ulogu „zabavljačice” bogatijih gostiju. To su uglavnom bili stranci u prolazu, a u Normenu se šušalo da je Džejms Vesterfild njena stalna mušterija.

Bila je plavuša, duge kovrdžave kose i sa debelim slojem šminke.

Nalazila se na zalasku mladosti, ali joj je telo sačuvalo svežinu i gipkost. Osim toga, umela je njime da se služi i da ga istakne tesnim bluzama i haljinama.

Mladi Vesterfild je skinuo košulju, bačio čizme pod krevet i, poluodeven, legao na velike jastuke.

— Idem po još vruće vode — dobacila je Lusi, držeći bačvu u ruci.

— Nadam se da ću te zateći u kadi?

— Neću bez tebe.

Ona je zabacila glavu i nasmejala se.

Zatim se udaljila, gibajući se. Zna la je da je Vesterfild posmatra.

Plantažerov sin je tiho zviznuo za njom.

Ona se vrati i proviri glavom.

— Bolje da donesem hladnu vodu, jer si ti dovoljno zagrejan, a? — namignula je.

— Još si tu? — dreknu on.

Devojka je iščezla sa vrata, ostavljajući ih poluotvorena.

Džejms Vesterfild je iz kaputa izvukao cigaru, stavio u usta i nekoliko trenutaka ostao tako, zavaljen, i zagledan u tavanicu.

Svetiljka na noćnom stočiću kao da se gasila.

Kroz otvoreni prozor ulazio je noćni vazduh i mlako rashlađivao tesni sobičak ispunjen širokim krevetom, ogledalom, ormarčićima, stolom sa dve stolice i umivaonikom.

Iza paravana od čebadi nalazilo se specijalno burekada za kupanje.

Plantažerov sin proteže ruke i priđe prozoru.

Video je deo glavne ulice. Bila je u mraku.

Te noći izmubio je priličnu svotu novaca, ali je bar mogao sebi da kaže da mu je partner bio Dok Holidej. Prvi put posle toliko meseci čamovanja, naleteo je na doživljaj. Istina, on nije bio neki revolveraš, a da jeste sigurno bi isključen i kockarnu bezinu.

Jer, čuo je da Holidej barata kol-

tom kao sestra Dorijan zlatnim lančićima.

Čuo je, zatim, kako su vrata škripnula.

— Lusi? — pozvao je, ne okrećući se. — Požuri sa, tom vodom... Jesi li donela možda i bocu viskija?

Nije odgovorila.

Nije čuo ni šum vode kad se proliva u bure.

Okrenuo se, namršten.

— Lusi!

Onda su mu se usta otvorila. Od zaprepašćenja nije uspeo da izusti ni reč.

Nebesa!

Da li je on lud ili...

To lice, ispred njega, iako u seneci, poznavao je dobro!

Danas su ga doneli mrtvog!

Džejms Vesterfild je zurio u Henka Hondo kao u avet.

I dok je dolazio k sebi, uveren da nema posla sa duhovima već čovekom od krvi i mesa. Henk Hondo je podigao ruku.

Sečivo noža bljesnulo se prigušenim sjajem.

Plantažerov sin je podigao ruke, jedino što je imao u svoju odbranu. Pomislio je: zašto? Zašto je morao da umre?

Zašto je došao po njega?

I onda više nije mislio ništa!

Nož je zaparao vazduh.

Umesto da skoči, da padne, da uradi bilo šta kako bi izbegao udar hladnog čelika. Džejms Vesterfild je kao omeđitan čekao smrt...

Nož se zario u grudi.

Ali, čovek nije umro odmah.

Krenuo je napred, prema postelji, kao da je tražio nešto mekše za pad.

Za sobom je povukao stolicu, posrnuo na kolena.

Onda mu ruka napipa ivicu stola. No, sve je otkazalo poslušnost. Noge su postale teške poput olova, soba se zamračivala i letujala, kao pijana.

Povukao je i sto, preko sebe. Tek tada se umirio, trgnuvši nogom, poslednji put.

Henk Hondo nije imao razloga da izvlači nož. Takve noževe nosilo je na desetine ljudi u Normenu. Mogli su se kupiti na kilogram kod trgovca Džordža Stona.

Kada je hteo da se vrati, čuo je korake u hodniku.

Bez mnogo razmišljanja sklonio se iza vrata.

Devojka je vukla bačvu punu vrele vode iz kuhinje. Ispred vrata je zastala, uzdahnula, zabacila pramen kose, a onda zakoračila.

Hondo pritaji dah.

— Ako nisi u buretu, sipaću ti ovo na glavu — glasno se javila Lusi.

Ona spusti bačvu i ispravi leđa.

Tada joj pogled pade na Vesterfildovo telo i prevrnutu stolicu i sto.

Ali, pre nego što je mogla da ispusti krik užasa, Henk je mlatnu šakom za vrat!

Pala je bez glasa.

— Devojčura — prosikta vozač „Vels Farga“ i dovuče je do mrtvog Vesterfilda.

Onda iščupa nož i stavi njoj u šaku.

Neka se Horgan malo pomučiti ujutru, cerio se u sebi. Potom iscepa devojčine haljine, ostavi je голу — i polako se išunja kroz vrata.

Daleko, sasvim daleko na istoku, najavljivao se praskozorje tankom, belom linijom.

Ubica je bez smetnje izišao na ulicu, pronašao konja iza krčme, uzjahao i držeći se senki polako napustio tremove zapande strane.

Niko ga nije primetio.

Nikada se neće ni vratiti u Normen. Ali...

Čekao ga je pakao.

X

Zvona nisu ispraćala pokojnika.

Bilo je rano jutro, sunce se tek hvatalo krovova dok je ulica bila još uvek u hladu.

Iza kola sa crnom čojom preko mrtvačkog sanduka koračali su Ajrim i Blejk Hondo.

Lajg je držao ruke i nepomično zurio pred sebe.

Svi su bili odeveni u crno.

Devojka je preko lica imala prebačen „šlajer“, hodala je pognute glave, pridržavana od advokata.

Što se njega tiče, on je beli šešir i pantalone zamenio prikladnijom tamnosivom, bojom.

Lajg je imao dugi, crni kaput skore do kolena.

Niko im se nije pridružio. Brzo se čulo da su čak sa praga vratili Lajgovog poslodavca, Larsa Helandera. A kako se ni šerif nije našao u pratnji, ljudi su se zadovoljili da prate malu povorku pogledima.

Nekoliko radoznalih dečaka pratilo ih je sa strane.

— Nemoguće — došapnuo je Blajk sestri — da je Henk zabrljao?

— Nadam se da nije — odgovorila je ona isto tako tiho, gledajući pred sebe. Duga crna haljina vučla se po zemlji i motala oko nogu.

— Rekao sam Lajdu da tera što sporije.

— Znam!

— Kad se nakašljem, ti znaš šta ćeš... Moramo dobiti u vremenu, da otkrijemo Vesterfilda...

— U redu!

Prošli su još desetak jardi.

Onda je Blejk stavio šaku na usta i iskašljao se.

Lajg je zategao uzde i konji su zastali.

Istog trenu, Ajrin Hondo se približila sanduku i briznula u plač. Prosto je pala preko njega, tresući ramenima. No, ispod oka je motrila oko sebe: bila je svesna da ih gledaju.

Nekoliko minuta ostali su tako.

Onda je Blejk prišao i teškom mukom je odvojio od kovčega.

To je trebalo da bude potresna slika.

Možda bi ganula mnoga srca da se nije desilo nešto sasvim drugo.

Sa prozora krčme „Amigo” provirila je plavokosa, raščupana glava neke devojke. Onda je vazduh zaparao vrisak!

— Upomoooć!

Sve glave su se okrenule na tu stranu.

Sve osim Hondovih. Oni su znali!

Počelo je!

Henk je obavio svoj zadatak. Džejms Vesterfild je mrtav, i o tome će se pričati više nego o sahrani. Sada će moći na miru da iskopaju raku za sanduk pun zlata.

Blejk Hondo se iskašlja i Lajg potera konje.

Ponovo je uhvatio sestru za ruku. Preko njenog ramena mogao je da vidi kako se pred ulazom tiska svet. Čak su i deca, dotle verni pratoci, ostavili povorku i otrčali prema većoj gužvi.

— Šta se dešava? — upitala je Ajrin.

— Lepa slika, sestrice — smeju-ljio se Blejk nad njenim ramenom. — Šerif Horgan pokušava da uđe, ali to mu ne polazi za rukom. Ne znam šta je to Henk uradio, ali, imam utisak da je umešao i neku curu u to...

— Devojku? — upita Ajrin. — On i žene... Ne razumem

— Henk je možda glup — šaputao je Blejk — ali, ja verujem u njegove instinkte. Sve će biti u redu.

— Niko nas ne prati?

— Ne, samo...

— Samo?

Blejk nije odgovarao.

— Zašto ćutiš? Šta se desilo?

Devojka nije želela da okreće glavu, bez obzira što joj to niko ne bi zamerio.

U stvari, trebalo je da idu bez zaustavljanja.

Što pre iz Normena, ka groblju.

— Možda mi se čini, ali... —
mrmljao je advokat, ne više tako
veselim glasom.

— Šta to? Govori.

— Vidim jednog stranca...

— Prati nas?

— Ne, samo posmatra...

— Stranac kockar?

— Otkud znam? Uostalom, šta
nas se tiče. Možda ja to samo uob-
ražavam.

— Javi Lajgu da požuri.

Blejk pruži ruku i kucnu dva pu-
ta o kovčeg.

Lajg Hondo podiže bič i dota-
če konje. Bili su već na kraju uli-
ce.

Normensko groblje nazivalo se
Bat Hil, „brdo čizama“, kako su
zvala groblja u mnogim gradovima
Zapada. Ni Normen nije bio izu-
zetak.

Samo nekih dve stotine jardi bi-
lo je udaljeno od grada. Počinjalo
je blagom uzvišicom, putem koga
su okružavali trava, grmlje i po-
neko drvo načičkano gavranovima.

Blejk Hondo se osvrtao sve češ-
će, ali nije uspevao da primeti u
blizini prisustvo ljudi.

Čak su i grobari zatajili. Niko ih
nije obavestio da treba nekom za-
tpavati raku tako rano. Njihovu
ulogu preuzela su na sebe braća
Hondo.

Pored sanduka nalazile su se dve
lopate, dva ašova, a i krst sa na-
pisom „HENK HONDO, MUČKI
UBIJEN 24. JULA“.

Možda je izgledalo da su Blejk
i Lajg bez oružja. Istina, nisu ima-
li opasače, ali, zato su ispod kapu-
ta nosili po kolt.

To je bila navika od koje se ni-
su odricali ni u kakvim prilikama.

Pa, ni ovoga puta, kada su mo-
rali da izgledaju tužni i utučeni.

Henk Hondo je trebalo da bude
„sahranjen“ malo dalje od ostalih.
Izabrana je parcela ispod velikog
drveta. Veliki deo otkupili su Ves-
terfildovi, a ostatak je Ajrin Hondo
velikodušno platila za brata.

Kola su se zaustavila i Lajg je
skliznuo sa sedišta. Ispravio je ka-
put, očistio pantalone i bez reči po-
vadio ašove.

Jedan je odmah bacio na Blejka.

— Mnogo se žuriš, brate? — do-
bacio je advokat.

— Za ovakve stvari ne volim dan
— odbrusi Hajg i zabode ašov u pe-
skovitu naslagu.

— Sami smo. Zar nećemo da ka-
žemo neku lepu reč za pokojnika?

Lajg je namrgodeno pogledao u
brata.

— Zar ćeš brbljati celo jutro? —
upita.

Blejk sleže ramenima i prihvati
se posla. Radili su ćutke, dok je Aj-
rin stajala iznad njih, pogleda upr-
ta na stazu koja je vodila od gra-
da.

Držala je buket cveća u rukama
i delovala vrlo skrušeno. No, is-
pod „šlajera“ blistale su oči kao va-
tra.

Neko vreme čuli su se samo tu-
pi udarci ašova.

Niko nije primetio jahača na vr-
hu Bat Hila.

Izgledalo je da im stoji nad gla-
vama.

Čitavih pet minuta on je stajao
i gledao. Činilo se da ga prizor op-

činjava i prikriva za mesto na kome se našao.

Kada su Blejk i Lajg Hondo zaključili da je raka dovoljno duboka, zaboli su ašove u iskopanu zemlju i rukavima obrisali znoj.

Lajg je to učinio nekoliko puta — i primetio posmatrača na vrhu brežuljka.

Ruka mu je ostala u vazduhu.

Istovremeno, jahač je pokrenuo svog belca. Pod kôpitama se odronilo nešto zemlje i privuklo pažnju devojke i Blejka.

— Samo polako — dobacio je Lajg.

— Imamo posetu, a? — nervozno će advokat.

— Ko je to? — upita Ajrin. Bila je zaista iznenađena i nespremna na dolazak nepoznatog.

— Čini mi se da je to stranac iz Normena — primeti Blejk.

Jahač je bio već blizu.

Bio je visok, vitak, glatko izbrijan i crvenokos. Bio je bez šešira pa je izgledalo da mu kosa plamti. Kravata u obliku „leptira“ bila mu je vezana pod visokom kragom plave košulje. Nosio je siv prsluk, a kaput isto takve boje nalazio mu se prebačen preko sedla.

Nosio je opasač i kolt.

O sedlu su se nalazili laso, puška, čebe, čuturica za vodu i torbe. Kao da je dolazio ili se spremao na dalji put.

Dva čoveka i žena gledali su u tom pravcu, nepokretni kao i trava koju nije zaklatio ni dašak vetra.

Slučajno ili ne, Ajrin Hondo ispuštao jedan cvet iz buketa.

Sagnula se i lagano ga podigla, pokupivši krajeve svoje duge, crne haljine da se ne uprljaju na crvenkastoj zemlji.

Pridošlica se bez žurbe kretao, prelazeći pogledom sa njih na sanduk, i obratno.

Njegovo dečaćko, sitno lice dobijalo je drugu dimenziju kad se nalazilo bliže.

Izgledao je prilično smrknut; ispod tankog luka obrva kestenjaste oči upravljale su otvoren pogled u sve što bi iskrslo pred njim.

Nije ga omelo prisustvo žené.

Ni ubilački pogledi Lajga Hondo.

Ni mračan izraz na izduženom advokatovom licu.

Zaustavio je belca, čudno iskrenut.

Izgledalo je da ima na umu pokret koji će ga odvesti prema opasatu.

Blajk Hondo je, neobjašnjivo, pomislio da stranac nije slučajno zalutao na Bat Hil.

Šta je mogao nepoznati da traži na jednom pogrebu?

On pogleda u svog brata.

Imali su istu misao: ako došljak ne produži, da povade skrivene revolvare. Svalka radoznalost bila je kobna. Za njega.

Ajrin je držala buket cveća čvrsto na prsima.

Njeno lice nije se moglo nazreti ispod mrežice.

Ali je, zato, izgledala najpribližnija od svih. Činilo se da ne obraća pažnju na jahača. Sva je bila okrenuta prema iskapanoj rupi u koju je trebalo da se stavi kovčeg.

Crvenokosi stranac je zatim lagano napustio sedlo i ostao tako pored konja. Desnu ruku je stavio na kuk i nehajno izbacio iz usta travku.

— Zna li nešto o zlatu iz kočije koja je napadnuta nedaleko od grada? — upitao je iznebuha.

Oba brata su se ukrutila na te reči. Kao da ih je grom pogodio!

Došljak je pažljivo motrio njihova lica i izgledao je zadovoljan iznenađenjem ispisanim na njima.

— Čini se da znate? — reče, s podsmehom.

Lajgovi prsti se skupiše i on koraknu napred.

— Čujte, vi... — počeo je da sike.

Blejk mu iznenada stavi ruku na rame.

— Mister — obratio se strancu tihim, skrušenim glasom — ne znamo šta tražite i šta hoćete, ali ovo je trenutak koji želimo da podelimo sami. Ostavite nas...

— Pratio sam kočiju sve vreme — nastavio je momak ne mareći za Blejka — ali sam je izgubio pred Normenom. Mom konju je spala potkova. I to je bilo dovoljno da zakasnim...

— Rekao je da nas ostavite — zarežao je Lajg i podigao ruku.

— Budite mirni — zapreti crvenokosi i naglo izvuče svoj kolt. — Inače...

— Šta hoćete? — upita Blejk.

— Zovem se Faridej. Šorti Faridej. Radim za agenciju „Hamilton i sin“, koja osigurava razne stvari... pa i prenos zlata.

— Čoveče, zar ne shvatate? — podigao je ruke advokat i vrhovima prstiju lupio se po čelu. — Brat je bio vozač te proklete kočije i ubijen je... Ovde je, leži. Treba da ga sahranimo, shvatate?

— Shvatam — bzbiljno je odgovorio Faridej.

— Onda produžite put — predloži Blejk, nestrpljivo.

— Neću smetati — kazao je crvenokosi. — Sačekaću da završite. Imam na raspolaganju dosta vreme na...

Blejk Hondo baci pogled na cev Faridejevog kolta. Kao da se sledila u vazduhu: nišaniła je đavolski tačno u njegov stomak!

— Vi onda ne razumete — polako se oglasio on. — Mi želimo sami da ga sahranimo. Bez tuđih prisustva.

— On neće zameriti...

— Kako znate? — planu Lajg.

— Mrtav je, zar ne? Ili... ili možda nije?

Lajd preblede.

On nije umeo da se savlađuje kao Blejk. A čudila ga je i mirnoća sestre: ta je i dalje stajala pognute glave, kao da se predaje molitvi, gluva za razgovor pored nje.

— Čoveče, ovo nije salun, nego pogreb! — molećivim glasom se javi advokat. — Zar nemate osećanja za tuđ bol? Ili vas moramo podsetiti na to?

— Ne morate — uzvratilo je Faridej. — Moj zadatak je da to zlato pronađem. A sve mi se čini da je blizu...

— Kako... kako to mislite? — pognu se Lajg.

— Voleo bih da pogledam vašeg brata!

— Brata?

— Da! On je u sanduku, ako se ne varam?

Blejk se skoro zagrcnu.

— Vi ste poludeli, čoveče! S kakvim pravom...

— S ovim pravom! — prekide ga crvenokosi i malo izdiže kolt.

— Zahtevate da vidite mrtvaca? Šta to znači?

— Reći ću vam... kad otvorite poklopac. Dakle?

— Nikada! — uzviknuo je Blejk.

— Mislim da ćete ipak morati — nije se dao zbuniti Faridej. — A pre toga... polako izvucite revolvere. Sa dva prsta.

— Ja nemam opasač...

— Imate ih pod kaputima — osmehnuo se ovaj — Obojica! Za damu još nisam siguran — dodao je.

Ajrin kao da ga nije čula.

Lajg je prvo prebledeo, a onda pocrveneo od gneva.

Sve je mirisalo na nevolje. Momak plamene kose izgleda da je ot krio celu stvar! Što je najgore, imao ih je u šakama! Sve troje!

— Nameravate li da nas pobijete? — upita Blejk.

— Ako budem morago — odgovorio je Faridej.

— I nju?

— Nadam se da me nećete primorati na to.

— Ako želite da otvorite poklopac, učinite to sami — dobacio je Lajg.

— Mislite da ćete tada imati šanse? — upita ovaj. — Ne uzdajte se

u moju nesmotrenost. Plaćen sam da mnogo štošta predvidim.

— Kako možete da dokažete da ste agent osiguravajućeg društva? — nastavio je Blejk. — Vi...

— Ne odugovlačite! — prekide ga Faridej. — Napolje sa revolverima, ili pucam!

Po glasu su zaključili da ne blefira.

Blejk Hondo je slegnuo ramenima i pažljivo izvukao svoje oružje.

Besno ga je odbacio od sebe, u prašinu.

Što se Lajga tiče, on se nije lako mirio sa porazom.

Bilo bi zaista glupo da im jedan žutokljunac pokvari plan, sada kada je sve teklo u najboljem redu. Zar nije bilo izlaza?

Što je najčudnije, Ajrin je čutala. A to je moralo nešto da znači. Ona obično nije ostajala ravnodušna i neborbena.

Da li je smislila nešto, za sve njih?

I šta?

On zavuče ruku pod kaput.

Šorti Faridej zape oroz.

— Bez trikova, jednooki — dobacio je.

— Ne plaši se, momče — uzvratio je cinično Lajg — moje jedno oko vredi kao tvoja dva.

— O tome ćemo drugom prilikom — nehajno je slegnuo ramenima crvenokosi.

— Pucao bi, a?

— Možeš da iskušaš sudbinu...

— Neko bi mogao čuti? — primeti Blejk, kome je jedino preostalo da se nekako dokopa ašova i baci ga na detektiva. — Grad nije daleko.

— Kako se uzme.

— Imate čudan dar za traganje — brbljao je advokat. — Tražite zlato po Bat Hilu! To je da čoveku pamet stane. Možda ćete prekopati sve ove grobove?

— Hoću samo da vidim šta ima u tom sanduku — uporno je ostajao pri svome Faridej. — Odmaknite se!

— Ne ujedamo — iskezi se advokat.

— I o tome ćemo kasnije.

Blejk se povuče korak natrag. Lajg isto tako.

— Još! — naredi crvenokosi.

— Koliko još?

— Toliko koliko da vas mogu poslati do đavola, ako se maknete!

Oba brata su povukla noge dve jarde.

Između njih i Farideja ostao je samo mrtvački sanduk.

Ajrin je stajala po strani.

Crvenokosi na nju nije obraćao, previše pažnje. A baš je to trebalo!

Čučnuo je, držeći kolt u desnoj ruci, uperen u braću Hondo.

Levom je dotakao poklopac.

Povukao ga je malo u stranu...

Blejk i Lajg se zgledaše.

Njihov protivnik je morao da pogreši! Sad ili minut kasnije, on neće biti u stanju da ih sve drži na oku. Moraće da napravi grešku, a ta da...

Žuti metal bljesnuo je za trenutak u Faridejevim očima. Nije imao potrebe da skida ceo poklopac. Tiho je zviznuo i uspravio se.

— To sam pretpostavljao — rekao je.

A onda je sevnulo!

Ajrin Hondo se malo okrenula, odmakla buket cveća od sebe, i opalila!

Latice su se raspršile na sve strane.

Mali, damski „deringer“ eksplodirao je u njenim rukama i kugle su se kroz cveće provukle nevidljivom putanjom i pogodile Šortija Farideja u grudi.

Čovek je zaokruglio očima, kao da sagledava prizor neviden u njegovom životu. Istovremeno, Blejk i Lajg su se bacili na zemlju, prema svojim koltovima.

Faridej nije stigao da uzvрати vatrom.

Ruka mu je klonula, oružje otežalo.

Još se borio sa smrću kada su ga dotukli hici braće Hondo.

Njegov belac je podigao glavu i zarzao.

— Bravo, sestrice! — povikao je advokat, podižući se sa zemlje. Cev kolta dimila se prema nebu.

Lajg je neko vreme klečao i tupobuljio u Farideja.

Crvenokosi je bio prosto izrešetan.

Imao je dve rane na glavi i četiri po telu. Krv se slivala dole i kupila prašinu. Širom otvorene oči bile su upravljene prema malim perjastim oblacima.

Nije stigao da povuče obarač.

Bio je suviše iznenađen da bi se toga setio. Mislio je da mu opasnost preti od dvojice muškaraca, a smrt je došla sa treće strane.

— Šta čekate? — povikala je Ajrin Hondo i zabacila „šlajer“ na šesir.

svakog meseca

DOK

HOLIDEJ

najbolje priče vesterna

— Ovo je četvrti — promumlao je Lajg.

— O čemu govoriš? — ramenom ga odgurnu Blejk. — Koji četvrti?

— Četiri leša za ovako kratko vreme — memljao je jednooki. — To neće ostati večno tajna.

— Ko će izlajati? — žmirnu Blejk očima.

— Niko, ali...

— Šta je s tobom, brate? Otkad si počeo da brojiš leševe? Ostario si?

Lajg ga pogleda krvnički.

— Što više leševa, nabedeni advokate, to nam je zlato sve nesigurnije.

— Ništa ti ne brini, Lajg. Nema toga ko bi mogao da nam se ispreči...

— Prekinite, budale! — ciknula je sestra. — Zar mislite da se ovo nije čulo? Ili želite da tog... tog detektiva odnesete šerifu na poklon? Strpajte ga u rupu, brzo!

— U ovu?

— Naravno! Za sanduk ćemo iskopati drugu. Brzo! On mora da nestane, kao da se nikada ovde nije pojavio...

— Tačno — složi se Blejk i dohvati Farideja za noge. — Ali, nešto mi nije jasno, sestro: otkuda ti u ruci revolver?

— I mene baš interesuje — procedi Lajg, pridržavajući mrtvog Farideja za ramena.

— Namirisala sam opasnost odmah — kazala je devojkica kriveći usta u smešak. — Zato sam ispuštala cvet, da ne bi bilo upadljivo.

— Cvet? Ali...

— Kad sam se sagla da ga podignem, neprimetno sam izvukla oružje iz haljine. Znaće valjda gde držim?

Blejk se počesa iza uha.

— To mi nikad nije palo na pamet — reče.

— Svaka moja haljina ima prorez, sa postavom kao džepom. To je moj doprinos modi iz Kansas Sijti.

— Rekoh ja da imamo otrovnu sestru — cerio se Blejk.

Bacili su telo nesrećnog Farideja u raku i žestokim zamasima počeli da zatrpavaju. Za to vreme, Ajrin je gledala niz puteljak prema gradu.

Nikoga nije bilo.

Devojkica je ponovo spustila „fla-ter“ i satanski se nasmejala.

XI

Džejsa Vesterfilda odošla je na lakim kolima sa dva točka. Pratilo ga je desetak ćutljivih, naoružanih momaka. Ništa nisu pitali, nigde se nisu zadržavali. Čak su i Kala Horgana ignorisali.

Što se tiče Lusi Lero, ona se još uvek oporavljala od pretrpljenog šoka.

Nije bilo jednostavno sve to preživeti: našla se u sobi sa mrtvacem, gola, a nož kojim je njen ljubavnik bio ubijen, nalazio se u njenim šakama!

Onda se setila udarca za vrat i sabrala se da se šerif malo verovatno!

Kakve je imala dokaze?

Sve je moglo da bude izmišljeno. Što je najgore, nepoznati ju je oda lamio po vratu, a to ne ostavlja čvo rugu!

Ipak, otrčala je do prozora i počela da vrišti.

Zatim se onesvestila...

Kad je došla k sebi, bila je okružena svetom u krčmi „Amigo“. Jedna od devojaka poturala joj je pod nos viski i od tog jakog mirisa kao da joj se svukla magla s očiju.

Kal Horgan ju je uzdržano saslušao i ništa posebno nije na to dodao.

Nil Strong je, takođe, imao svoju verziju, a ona se donekle poklapala sa Lusinom.

Neko se ušunjao u krčmu, sa ciljem da ubije Vesterfilda.

Samo... Ko?

Vlasnik hotela „Romero“, Vejd Logan, iz tih stopa je odjahao da saopšti starom Vensu tužnu vest.

Horgan je s pritajenim očajanjem i gnevom dolazio do saznanja da je nemoćan.

Niko ništa nije video! Ništa! I nož kojim je ubijen mladi Vesterfild, mogao je da pripada bilo kome u Normenu. Običan, kratak nož sa dvostrukim sečivom.

Bez posebnog obeležja.

Nije mnogo potrajalo, a Edi Flanagan je na čelu grupe momaka došao po Džejmsovo telo. Nisu progovorili ni reči. Ušli su u krčmu kao utvare, izneli na rukama Vensovog sina umotanog u čaršav, i otišli.

Sve je potrajalo vrlo kratko.

Kal Horgan nije stigao ni da se umeša, ni da im pomogne, ni da im stane na put.

Nije, u stvari, uradio ništa.

Poželeo je da skine značku i baci je na ulicu.

Ali, to bi bila bedna predaja!

Imao je samo dva svedoka: Lusi i Nila Stronga. Po ko zna koji put, slušao je istu priču, pokušavajući da u njoj ulovi krajičak nekog trag.

Ali, uzalud!

Ma koliko da su ponavljali svoj iskaz, on je ostajao isti. U dlakul. A to je značilo da nisu izmišljali.

Što se Horgana tiče, on ih je terao da se ponovo prisećaju i govore.

Nadao se da će im u slučaju iskrsnuti neki detalj kao putokaz za istragu.

No, i krčmar i devojka nisu imali ništa novo da dodaju.

Nil Strong je ponovio priču o prvom lupanju, kada je naišao Gejbi Martin, a zatim, kako je dobio udarac kada je provirio na ulaz posle drugog kucanja o vrata.

I sa Lusi je bilo slično. Ostavila je Vesterfilda na postelji, poluodevenog, i otišla u kuhinju po vruću vodu.

Kada se vratila, ugledala je njeovo telo i pre nego što je uspela da krikne, dobila je po glavi.

Gejbi Martin nije primetio ništa sumnjivo na ulici. On je obilazio grad, ali svakako bi zapazio siluetu da je bila u njegovoj blizini.

Nepoznati napadač mora da je bio duže vremena pritajen u nekoj senci, čekajući svoj trenutak.

Ko bi to mogao biti?

Mnogi nisu marili za bogate plantažere. Ali, zašto bi neko ubio Džejmsa?

Setio se šerifa Futsa, koji je starog Vensa optužio da je pucao na njega. Pa ipak, taj incident sigurno nije bio vredan toliko krvi.

Ko onda?

Ko?

Ko?

Ko?

Horgan je besno pljunuo na pod.

Setio se i Doka Holideja, ali, to nije odgovaralo kockarevom renomeu.

Holidej nikada nije mučki ubijao, pogotovu ne nožem.

Uostalom, on je opelješio Vesterfild, pa bi valjalo zaključiti da bi u tom slučaju samo opljačkani mogao da učini pokušaj povratka svog novca.

No, Vesterfild je kavaljerski izgubio. Nije izgledao nimalo nesrećan zbog toga. Pogotovu ne osvetoljubiv.

Dok je razmišljao o tome, gluv za sav taj svet koji se muvao po „Amigu” i stoti put slušao devojičino i krčmarevo brbljanje, pojavio se Edi Flanagan.

Nije bio sam.

Pratilo ga je pet momaka.

Svi su bili naoružani do zuba. Na licima, mračan izraz. Ništa dobro nisu obećavali svojim dolaskom.

Horgan je očekivao da će doći Vens, ali, stari je izgleda pustio svoje pse da se razmire po gradu.

Flanagan je ušao u krčmu, koračajući kruto.

Njegovi momci ostali su na tremu.

I svi su, unutra, neobjašnjivo, začutali.

Kal Horgan nije sačekao da Flanagan priđe. Pošao mu je u susret.

— Kako je mister Vens? — oslovio je Flanagan.

Ovaj je stavio obe ruke na leđa, i, umesto u šerifa, pogledao po prisutnima.

— Trenutno je u postelji — kazao je dubokim glasom. — Bio je to udarac za njega.

— Da, verujem...

— Samo — prekide ga Flanagan oštro — imao je toliko snage da mi kaže da vam saopštim ovo, šerife...

Horgan prekrsti ruke. Možda je Flanagan bio nešto među svojim momcima, ali on, Horgan, on je „nešto” za ceo taj grad.

— Da čujem? — upitao je.

— Dao vam je rok do sutra u podne da nadete krivca.

— A u protivnom?

— U protivnom mi preuzimamo istragu.

— Mi? Ko to mi?

— Mojih pet momaka i ja, šerife. Ostaćemo u gradu da kontrolišemo kako napredujete. Nadam se da nećemo imati potrebe da se mešamo, ali...

— Ja sam plaćen da vodim red u gradu. Ne trpim uljeze.

Flanagan se samo osmehnuo.

— Rekao sam šta je mister Vesterfild poručio — izusti. — A što se tiče onog drugog... ja ću učiniti sve da iskopam ubicu iz njegovog brloga. Svidalo se to vama ili ne.

Činilo se da iz Flanagan izbija sva ona kroćena, uzdržavana i sputavana silovitnost južnjačkog karaktera.

Mora da je posle niz godina dobio takva ovlašćenja zbog čega su mu oči bljesnule i pokreti postali brzi, odlučni i odsečni.

Bezobrazno je gledao šerifu pravo u oči.

Bio je visok, koštunjav i preplano. Imao je lice skrojeno od ugljove: uglasta brada, uglaste oči, uglast nos... Gornja usna nadvijala se nad donjom i, činilo se, da Flanagan samog sebe grize za usta.

Izbleдели, južnjački koporan bez epoleta bio je, pri struku, stešnjen širokim opasačem i izlizanom, pohabanom futrolom od bivolje kože.

Šešir sa posuvraćenim obodom pokrivao mu je glavu do samih obrva.

Kal Horgan, međutim, nije bio čovek koga bi zaplašio nastup bivših vojnika.

— Primetim li da njuškate oko lo za svoj račun — kazao je mrka lica — uhapsiću vas.

Flanagan je prezirivo mrdnuo ramenima.

— Ja sam rekao svoje, šerife!

— A ja ću svoje reći, uskoro, momče — naglasio je Horgan poslednju reč, i osetio da se to nije svi delo Flanaganu.

On je preko ramena upro svoj orlovski pogled u prebledelu Lusi Lero.

— Da znate, s njom ćemo početi prvo — rekao je. — Ne vidim razloga zašto bi se mladi gospodin

mešao sa takvim đubretom? Ona je sa nekim bila u dosluhu.

— Sa kime to?

— Ona će mi to reći — nasmejao se Flanagan. — I to ne jednog, nego deset... ako ja budem tako hteo!

— Biće najbolje da odete — predloži Horgan i spusti ruke.

— Naređujete? — upita Flanagan.

— Da!

— U redu! To je vaše pravo do sutra u podne.

— To je moje pravo dok nosim značku. A ona je, na tvoju žalost, momak, jača od Vesterfildovih naređenja...

— Videćemo — zareža Flanagan.

Dignute glave pridružio se svojim ljudima na tremu. Tu je zastao nekoliko časaka i, suženih zenica, posmatrao u crno odevenu povorku koja se vraćala sa Bat Hila.

Lajg Hondo je vozio kola, a na njima su sedeli njegova sestra i brat.

Izgledali su jadno i skrušeno.

XII

Snažno kucanje na vratima začulo se upravo u trenutku kada je Dok Holidej peškirom skinuo ostatke sapunice sa svoga lica.

— Uđite — rekao je samo.

Kal Horgan se pojavio, neraspoložen, ali ne i nabusit.

— Nemojte mi reći da ste celo jutro spavali? — upitao je sa podozrenjem.

— Zašto ne? — okrenu se kockar.

— Niste čuli viku, gužvu... baš ništa?

— Ne!

— Ne verujem, Dok.

— Kako hoćete, ali.. prilično čvrsto spavam u gradovima u kojima smatram da vladaju pametni čuvari zakona.

— Možete mi se podsmevati, ali prilično sam zle volje!

Džordžijanac odloži peškir, prevuče prstima po svojoj koži, a onda uze sa naslona stolice kravatu.

— Gledam svoja posla, šerife — rekao je malo zatim. — Inače, čuo sam vrisak i grebanje čizama po krčmi. Šta se desilo?

Horgan ga je i dalje posmatrao s nepoverenjem.

— Zar niste sišli dole da vidite o čemu se radi?

— Ne! Ima li to veze sa mnom?

— Unekoliko... Vaš partner iz si noćne igre, Vesterfild, ubijen je u svojoj sobi.

Holidej nabra obrve.

— Hoćete da kažete da ja sam tim...

— To ne — sleže ramenima Horgan — s obzirom da je nađen mrtav, ali od noža... Ipak, možda ste u to vreme nešto čuli? Nešto sumnjivo? Ubica nije ostavio nikakvog traga, osim čvoruge na Strongovoj čupi i čuške po Lusinom potiljku...

Kockar veza kravatu, a onda pripasa svoje koltove.

Šerif je sa potajnim divljenjem gledao u blistave, niklovane cevi

„linkolna“ koje su iskakale iz korica kao srebrnasti plamići, dok je vlasnik proveravao magacine.

— Na žalost, nisam čuo ništa — javi se on. — Kada se to desilo?

— Pred zoru.

— Žao mi je, sigurno sam spavao tada.

— Nemam od vašeg žaljenja ništa — uzdahnio je Horgan. — Vesterfildov otac poslao je svoje ljude da njuškaju okolo. Spremni su da zametnu gužvu, pa bi bilo dobro da odete. Bar ću se otarasiti jedne brige manje!

— Moram prethodno da obavim nekoliko stvari, šerife.

— A to su?

— Da popijem brendi, da pogledam svog konja... a možda i uložim neku hiljadu u ovdašnju banku? Ne volim da sa sobom nosim previše novca.

— I to Vesterfildovog — podruguje se Horgan. — Flanagan je sigurno doznao o pokeru, i neće propustiti priliku da vas o tome priupita.

— Ko je Flanagan?

— Jedan iz Vesterfildove garde privatnih čuvara.

— Pozdravite ga ako ga vidite...

— Pozdraviće on vas, lično — odbrusi Horgan.

Kockar navuče kaput i stavi šešir na glavu. Hteo ne hteo, šerif se ukloni sa vrata. Holidejev ledeni pogled prosto ga je podigao sa poda.

— Častiću vas pićem — predložio kockar.

Horgan samo stisnu usta i okrenu se.

Holidej je zastao na vrhu stepeništa. Napolju je dan bio suviše lep da bi se u tesnoj prostoriji tiskalo toliko sveta.

Međutim, u Normenu se imalo o čemu govoriti.

Kad se sve sabere, od jučerašnjeg dana, četiri leša nalazila su se „na duši” gradskog šerifa.

A on nije mogao da nađe ni najmanji trag ubicama.

Ili su se oni dobro skrivali, ili je Horgan bio nesposoban da se snađe u svemu tome.

Kao da je imao posla s avetima.

Džordžijanac priđe šanku, za kojim se već nalazio Nil Strong. Što se Lusi Lero tiče, ona je još uvek dolivala viski u sebe, ne bi li se povratila od udarca i straha. Tačnije rečeno, trudila se da bude pijana, kako bi zaboravila Flanaganovu pretnju.

Sada je sedela usamljena.

Bila je zanimljiva dok je imala šta da priča, ali malo pomalo, ljudi su je napuštali, a ona nije imala snage da se podigne i ode nekuda.

Podnadulim očima pratila je Holideja koji je zastao pored šanka.

Zatim se nekako podigla i, klecajući, krenula prema njemu. Pridržala se obema rukama za ivicu. Širila je oči da bi odagnala izmaglicu sa kapaka; ljudi oko nje bili su nejasni, a ona je htela da bolje vidi došljaka pred kojim su pravili prolaz.

Nil Strong je nezadovoljno dočekao Lusi.

Ali, pre nego što je mogao da joj nešto naredi, ona se već primakla kockaru.

— Platite mi piće, mister... — osmehnula se. Glava joj iznenada klonu, kao posečena. Ali, odmah je zabacila kosu i pokušala da se osmehne prijatnije.

— Meni brendi — poručio je Holidej.

— A meni, lepotanko? U ovoj rupi ti jedini izgledaš džentlmen...

— Bolje idi ispavaj se! — siknu na nju Strong.

— Neću!

— Onda sedi tu i čekaj da nađeš neku budalu koja će slušati tvoje priče...

Lusi Lero isplazi jezik prema krčmaru.

— A ko me je poslao gore, a? Ko, pitam te...

— Zaveži! — naroguši se Strong.

— Rekao sam brendi — ohladi ga Holidej metalnim glasom.

Devojka se zacereka. Možda bi dugo ostala tako otvorenih usta, da joj se pogled ne zakači na visoku, koštunjavu siluetu Ediја Flanagan na ulazu.

Ona potraži šerifa, no, izgledalo je da Horgan nema među gostima.

Ili ga ona nije primetila?

Odjednom, ućutala je. Nešto hladno počelo je da joj se penje uz kičmu. Nije bila svesna pokreta i zvukova oko sebe. Kao da se sve utišalo. Postojalo je jedino Flaganov, uglasto lice i oči koje prete i zastrašuju.

Nim Strong stavi pred Holideja čašicu.

Flanagen se našao pored Lusi pre nego što je uspela da pomeri noge.

— Ti si ta cura? — uneo joj se u lice. — Ti?

— Ostavite me — zaplitala je devojka jezikom.

— Kučko! — procedio je Flanagen i snažno je odgurnu od sebe.

Lusi se saplete, a onda odsulja po podu sve do prvog stola. Udarila je glavom o ivicu i klonula ošamućena.

Tamo je prihvati Roj Lindsej. pogrebnik. Zavrteo je glavom i pažljivo je položio na stolicu.

Flanagen se okrenu prema Holideju.

Nekoliko trenutaka ga je odmeravao. Nije mu se dopadalo njegovo tamno odelo, bela košulja, kravata... a još manje koltovil

— A ti — rekao je oporo — ti si momak s kojim je mister Vesterfild igrao sinoć? Ti si ga poslednji video živog? Ti i ona devojčura tamo?

Nil Strong se povuče do police s bocama.

— Zar si gluv? — povisio je Flanagen ton.

— A zar si ti slep? — odgovori Holidej, ne okrećući se.

Vesterfildov telohranitelj se zbu-
ni.

— Zašto bi bio? — upita.

— To se ti priseti, burazeru.

Ne, to nije bio čovek koji se plašio.

Flanagen je morao da izabere: da ode sada, odmah, i ostavi u nedoumici sve okolo, pa i sebe samog, ili da ostane i izazove zlu sudbinu.

On je otvoreno sumnjao u vezu između Lusi Lero i još nekog, sa strane.

Taj „neko“ mogao je da bude i ovaj uštogljeni revolveraš. On je „očerupao“ mladog Vesterfilda, ali je možda verovao da on ima kod se be najmanje još onoliko, ako ne i više novaca, pa je pozeleo i da se dočepa toga.

— Obćao sam šerifu da ću biti strpljiv do sutra u podne — polako je izgovorio. — Uveren sam da ćeš sačekati to vreme.

— Ako me zamoliš — dobaci ovaj preko ramena.

— Ne budi drzak — smeškao se Flanagen — imam napolju pet momaka, kao dinamit. Čuvaj se da ne eksplodiraju.

— U tom slučaju i ti bi otišao u vazduh, burazeru. I to prvi.

Šerif Kal Horgan se nalazio sasvim pozadi, pomešan među posmatračima.

Priznao je u sebi da ga raduje ovaj mali dijalog, pogotovu što Flanagen malo dobija „po nosu“. Taj još nije, izgleda, znao s kim ima posla.

Ako mu niko ne došapne, gađno će se provesti. Naravno, pod uslovom da se ostali njegovi pajtaši ne umešaju.

— Imaš jezik, kao sečivo — zaključio Flanagen. — Takvi se brzo

umore pričajući. Pokaži se na rukama, momče.

— Ti si se već pokazao — prvi put mu okrenu lice Džordžijanac. — Stradala je jedna žena, i to pijana.

— Ona je kučka — naglasi Flanagan — a svako ko je brani obično je kopile!

Holidej mirno izdrža uvredu.

— I ja sam obećao nešto šerifu — rekao je. — Da ću biti miran. Varaš se ako si pomislio da ću povući kolt...

— Plašiš se, a?

— Ne! Imam za tebe nešto bolje. Ovo!

I pilepi mu šamar.

Flanagan posrte, više od iznenađenja nego od udarca.

Bilo je tako neočekivano, da mu je zvonilo u glavi. Nije uspeo da primeti trzaj ruke. Došao je munjevito, neviđeno, a da nije uspeo ni da trepne!

Kal Horgan se uspravio, motreći na ulazna vrata.

Flanaganovi momci mogli su svakog trena da nasrnu unutra i izazovu pokolj.

Morao je to da spreči.

Međutim, događaji su bili mnogo brži nego šerifove akcije.

Edi Flanagan je opsovao i potegao.

Činilo se da je Holidej spor.

Upošte, nije mario za taj potez. Čekao je da Vesterfildov čovek izvuče oružje, a onda se i sam latio kolta!

Grmnuo je samo jedan hitac.

Džordžijančev!

Revolver Edija Flanagena odleteo je preko šanka, kao boca iz pijančevih šaka.

To je bilo prokletu brzo!

Flanagan je buljio u šaku, a onda preneo pogled na protivnika.

Nije dolazio do reči.

Pucanj je prenuo njegove momke i oni su pojurili unutra.

Mašili su se koltova za svaki slučaj. No, na samim vratima našao se čovek sa zvezdom.

Držao je otkočen šerifski kolt.

— Kuda, momci — povikao je.

Jedan od njih, neobrijan i suvonjav kao kostur, iskrenuo je glavu kako bi pogledom pronašao svog šefa.

— Ako tražiš Edija, on je živ — dobaci šerif.

— Šta se desilo?

— Flanagan dobija lekciju iz lepog ponašanja — učtivim glasom je objasnio on.

— To želimo od njega da čujemo — ostao je uporan suvonjavi.

— Ja garantujem da je tako.

Kolebali su se.

Onda su opazili Flanagena kako se probija prema izlazu. Bio je smrknut, ponut i razdražljiv.

Nije ih ni pogledao.

Samo se dokopao sedla i uzjahao.

Pošli su za njim, ne shvatajući šta se zapravo desilo i ne stigavši da ga zapitaju.

Ali, jedno je bilo sigurno: Flanagan nikada u poslednjih dve godine nisu videli tako gnevnog i neraspoloženog.

Kal Horgan je zamišljeno gledao za njima.

Odjednom je pozeleo da kockar ostane.

Bar do sutra u podne...

XIII

U podne, čudan jahač se ukazao na početku glavne ulice Normena.

Po dugoj, rasutoj kosi na ramenima, odmah se zaključilo da je žena.

Jahala je sivca, a vodila je belog konja.

Ulica grada na Kanađan Riveru izgledala je opustela.

Mnogi je nisu ni zapazili.

Šerif Kal Horgan bio je zauzet svojim mislima. Podne je bilo vreme kada je trebalo početi nešto u vezi istrage sa smrću Džejsma Vesterfilda.

Šerif iz Čikaše nije došao da se pobrine o svom pomoćniku Luteru Bulu. I Mos Alter je ostao pod crvenkastom zemljom normenskog Bat Hila.

Ne, on nije mogao sve sam! Poslao je toliko telegrama i poruka, a niko još nije dolazio.

Edi Flanagan i njegovo društvo nalazilo se u salunu „Kid“.

Nisu bili govorljivi. Njihov vođa je uglavnom ćutao i nervozno trljao zglobov desne šake, iz koje je iskočio kolt pogođen maestralnim hicem Doka Holideja.

U „Amigu“ Lusi Lero je spavala za stolom. Krčma se nalazila na

sunčanoj strani i u to doba svi su je izbegavali. Imala je velike prozore bez roletni i nije bilo kutka u kojoj se nije zavlačilo sunce.

A baš u to vreme, Blejk Hondo se našao za Strongovim šankom.

Možda nije bilo prikladno da se vidi u krčmi tek što je sahranio brata, ali, trebalo je čuti novosti. Naročito u vezi šerifa i njegove istrage.

Koliko je Blejk mogao da zaključiti, Horgan se nije pomerio ni za pedelj.

Da li je nešto znao i mudro ćutao, ili mu nije polazilo za rukom da krene sa mrtve tačke?

Advokat je došao kod Stronga znajući da je u to vreme kod njega najmanje posetilaca.

Tog dana nije bilo nikoga, osim Lusi koja je pijana spavala za stolom.

Blejk je naručio piće, poveravajući se da mu je grlo suvo od tuge i prašine, i da neće popiti više od jedne čašice. Krčmar je to primio s razumevanjem.

Advokat je izgledao vrlo potišteno. Oči su mu bile podnadule i crvene, što je uspeo mahnitim trljanjem da izazove pred polazak iz kuće.

Blejk je samo pomenuo da je spazio gužvu na ulicama po povratku sa groblja; svemu ostalom obavestio ga je govorljivi krčmar.

Blejk je izgledao odsutan. Činilo se da jedva sluša Stronga.

Onda je krčmkom oka, opazio kretanje na ulici.

Bacio je pogled u tom pravcu, i trgao se.

Taj konj...

Belac, sa crnom pegom između očiju!

Otkuda ga zna?

Ispravio se i zaboravio na viski.

Belac je zastao pred gredom za vezivanje. Tek tada je primetio ruku koja ga je držala za uzdu.

Prokletstvo!

To je bila ruka neke ženel

I krčmar se poveo za zabrinutim Blejkovim pogledom.

— Opet stranac — promrmaljao je Strong. A kada je video ženu, stisnuo je oči i mahnuo glavom. — Šta hoće ona ovde?

— Ko je to? — upita Blejk.

— Prvi put je vidim u životu.

Žena je vezala oba konja, jednog pored drugog. Osvrnula se oko sebe, a onda zaustavila pogled na ulaz u „Amigo”.

Krenula je prema njemu.

I krčmar i advokat mogli su da je sada osmotre bolje.

Oblačila se u mušku odeću: košulju uvučenu u crne, tesne jahaće pantalone, u čizmama sa velikom štiklom i vratnom maramom tamnoplave boje.

Uprkos takvoj odeći, izgledala je ženstveno.

Lice joj e bilo preplanulo. Imala je krupne, kose oči i nešto tanja šira usta po kojima su se, izgleda, više taložili vetrovi i kiše nego šminka.

Imala je dugu, tamnu kosu. Šešir ravnog oboda davao je njenom

licu ozbiljniji, ako ne i zagonetniji izraz.

Pred pomičnim vratima skinula je šešir i nekoliko puta ga lupila po butinama, otresajući prašinu.

Zatim je veštim pokretom gurnula levo krilo i zakoračila unutra.

Hodala je odsečno i odlučno. Blejk Hondo pomisli kako nije u stanju da takvu žensku zamisli u haljinama. Kao da je mogla jedino da nosi pantalone, ništa drugo.

Žena je zastala, zaokružila pogledom preko praznih stolova i kao da se dvoumila: da pride šanku ili da se vrati na ulicu.

Opredelila se za ovo prvo.

— Čini mi se da tražite nekoga? — preduhitri je Nil Strong. — Niste odavde? Prvi put ste u Normenu?

Ona spusti šešir na šank i prsti ma provuče kroz prljavu, prašnjavu kosu. Iako umorna i iznurena, izgledala je privlačno.

Pripadala je onoj retkoj vrsti žena koja osvaja, a da čovek ne ume da objasni čime i na koji način.

— Ne date mi da predahnem — kazala je mekanim glasom, obližnuvši usta. — Zaista tražim nekoga — dodala je. — Možda je bio ovde?

— Ko to, gospođice?

— Moj muž... Mora da ste ga primetili ako je bio. Rekao je da će biti ovde, međutim... nije se vratio. Vratio se samo njegov konj, praznog sedla...

— Da mu se nije nešto desilo? — naže se Strong.

— Zato sam i došla da vidim.

Blejk Hondo je naglo izgubio volju za pričanjem.

Da nije bilo neuljudno, izgubio bi se odmah. Pogađao je o kome se radi!

— Kako izgleda vaš muž? — zapitkiivao je krčmar.

— Ima crvenu kosu. Po tome se prepoznaje na milju. Nikad ne nosi šešir...

— Crvenu kosu? — zavrteo je glavom Strong. — Bogami, takvog nisam video. A vi, mister Hondo?

— Ja? Ne, zaista...

Žena je pažljivo osmotrila čovjeka u crnini. Da li joj se samo učinilo, ili su njegovi obrazi prebledeli i zaigrali pri pomenu crvenokosog.

— A ko ste vi? — pitao je krčmar.

— Ja sam Nensi Faridej. Obično pratim muža na njegovim putovanjima i danas smo se prvi put rastali na kratko... Zar ga zaista niste videli? — obratila se Blejku.

Ovaj se pravio da ne primećuje da pita njega.

— Hoćete pivo?

— Bila bih vam zahvalna i za čašu vode...

Malo kasnije, ona nastavi.

— Vrlo čudno, znate... Vidite da dolazi konj bez jahača. Poznajem dobro Šortija... On ume da se izvuče iz svake situacije, ali, sada je žurio. Čini se da je bio na nekom tragu u vezi...

— Zašto to pričate nama? — prekide je žustro Blejk. — Što ne ode te kod šerifa?

— Ulica je vrlo pusta — odgovorila je žena smireno — a šerif mi nije trčao u susret!

Blejk sleže ramenima i skrenu pogled. Bio je vrlo upadljiv način na koji ga je fiksirala nepoznata žena. Počeo je da se nervira, iako je znao da bi to bilo neoprostivo.

— Ipak, možda je dolazio ovde? Nisam ga srela uz put... Možda vi znate nešto više o tome? — nagnula se prema Blejku.

— Zašto ja? — obrecnu se on. — Imao sam težak dan, gospođo... Ubijen mi je brat. Malopre sam ga sahranio. Ne želim da razglabam o detektivima, nije mi ni do čega... Zbogom!

Žurno je napustio „Amigo”.

Nensi Faridej je pošla za njim. No, advokat je tako žurio da nije imala šanse da ga stigne.

Vratila se za šank, zamišljena i bleđa.

Obe šake bile su joj stisnute takvom silinom da su zglavovi dobili boju zida.

— Morate ga razumeti, misis Faridej — branio je Strong normenskog advokata. — Prilično su nesrećni, svi troje... Znae, ima sestru i brata, a danas su sahranili brata koji je bio vozač kompanije „Vels Fargo”...

— Zaista? — podiže žena glavu. — Kako se zvao?

— Henk! Henk Hondo! Juče su nepoznati banditi presreli kočiju, ubili njega, oružanog pratioca i pomoćnika šerifa iz Čikaše, Lutera Bula! Bio je to crn dan, mis Faridej...

— Tako znači? — kazala je ona tiho. — Znači, da je Šorti naleteo na neki trag... Da li je nešto nađeno u kočiji?

— Ništa, koliko je meni poznato, ali...

— Ali?

— ... ali šerif Horgan kaže da je sedište razvaljeno. Kao da je ispod njega bilo nešto vredno. A, oprostite, vaš muž... za koga je radio?

— Za agenciju „Hamilton i sin“.

— Nisam čuo za njih — sleže ramenima Strong. — Je li to neka trgovinska kompanija?

— Ne! To je osiguravajuće društvo.

— Ah, tako...

Izgledalo je da žena nema više namere da priča. Činilo se da žuri nekuda.

Ali, ni ona sama nije znala kuća.

— Konja sam našla pred samim gradom — tiho je govorila Nensi Faridej. — Sorti mora da je bio ovde... Ili bar blizu?

Krčmar se nalazio na drugom kraju šanka i nije čuo ženine reči.

Kada se okrenuo, nje više nije bilo tu.

XIV

Blejk Hondo je snažno zalupio vrata za sobom. U velikom salону, Ajrin i Lajg su popili viski iz kristalne boce, čašćavajući sami sebe za posao koji je obavljen u najvećoj tajnosti i za najkraće vreme.

Zlato se nalazilo na sigurnom mestu, pod zemljom.

Henk je otišao u Oklahoma Siti; beško će ga i oni sami prepoznati. Rustice kosu, bradu, staviće na-

čari na nos, i biće miran dok oni ne dođu.

Bilo je tako savršeno dobro, da ih je to, intimno, malo i plašilo.

Tresak vrata podigao je Ajrin Hondo sa stolice.

— Blejk? — povikala je, nestrpljiva. — Gde si?

Advokat se pojavio vidno bleđ.

— Šta se desilo? — podiže se i Lajg.

Sestra mu spremno natoči piće i podnese pod ruku. On se nevoljno osmehnu i isprazni čašu jednim trzajem.

— Nisi valjda pričao koješta? — upita ona.

— Ne, do vraga! Uglavnom sam slušao.

— Stronga?

Blejk klimnu glavom.

— Ima li nešto novo? Nešto opasno?

— Ako misliš na šerifa, izgleda da nema — odgovorio je Blejk, prekrstivši nogu preko noge. — Ali... tu su Vesterfildovi ljudi. Vodi ih onaj Flanagan. Opak tip.

— Šta hoće?

— Dal' su šerifu rok: ako ne otkrije ubicu Vensovog sina, oni preuzimaju istragu na svoj način!

Lajg bučno lupi šakom po stolu.

— Rekao sam da je mnogo leševa, oko nas — prasnu.

— Polako — umiri ga sestra. — Šta oni mogu da otkriju? Ništa!

— To valjda naš porodični advokat bolje zna — nrognđao je Lajg.

— Pa, u pravu je — slegnuo je ramenima Blejk. — Počinilac je otišao, nije ostavio nikakvog traga. Po meni, istraga će se vrteti oko

one kafanske devojčure i krčmar. Ali, oni ne znaju ništa! Baš ništa!

— To suviše lepo zvuči — mrm-ljao je Lajg, točeći viski. Ajrin ga upozori oštro:

— Ostavi se pića, Lajg! Rekla sam da moramo imati trezne glave.

— Samo još ovu...

— Ne!

— E, ja hoću! — dreknuo je najmlađi brat i sasuo piće u grlo. Posle toga je obrisao rukavom usta i izazivački pogledao u Ajrin. — Šta mi možeš?

— Sećaš se Bat Hila? — mirno je rekla. — Možeš dobiti zrno kroz neki drugi buket cveća...

— Ja?

— Da, ti! Ne želim da mi bilo ko upropasti plan! Imaj to na umu.

— Vas dvoje svirate zajedno u istu trubu — cerio se Lajg. — Ne bi me začudilo da me smaknete i podelite zlato na dva dela.

— Pričaš gluposti — dobacio je advokat. — Sve što smo dosada radili, radili smo zajedno. Mi pripadamo jedan drugome i svaki razdor značio bi kraj naše porodice.

— I zato bi bilo najbolje da ostanemo trezni — dodala je ona, prišla mu i nežno ga pomilovala po kosi. — A ono što sam malopre rekla... naravno da nisam tako mislila, brate! Htela sam da kažem koliko smo na opasnoj ivici i da moramo oprezno gaziti po njoj...

Lajg je ćutao smrknuto.

Blejk je stavio šešir na koleno i nekoliko časaka se poigravao s njim.

— Ima još nešto — nagovestio je.

Po glasu, kojim je to rekao, Ajrin Hondo je naslutila uznemirenost.

— U vezi čega? — pokušala je da pita mirno i pribrano.

— Onaj detektiv, s crvenom kosom... ima ženu.

— Pa?

— Tu je, u gradu...

— Kako znaš? — trгла se devojka.

— Ušla je u krčmu, dok sam razgovarao sa Strongom. Dovala je onog belca, koga je jahao detektiv. I pitala je baš mene da li sam ga video...

— Vraga! — ote se Lajgu.

— Nikada ga neće naći, uostalom — rekla je Ajrin, sa zlobnim smeškom. — Ta sigurno veruje da je živ. Kako izgleda?

— Zgodno — odgovori Blej. — Zamalo nisam ostao dalje da popričam s njom.

— Nadam se da si odmah izašao — prekori ga sestra. — Nisi joj dao da nešto nasluti?

— Taman posla! Rekoh da mi nije ni do čega i odem. Međutim, imam utisak da će ostati ovde neko vreme i tražiti ga.

— To ne bi valjalo — reče Ajrin.

— Zašto? — upita Lajg.

— Jer će napumpati šerifu glavu time. On će, kakva je budala, ja vići u Oklahoma Siti agenciji, oni će poslati novog detektiva... Biće sve zamršenije. Moramo se seliti pre vremena.

— Ko je mogao pretpostaviti da onaj crvenokosi vodi sa sobom ženu? — raširi ruke advokat.

— Možda će otići natrag kad ne pronade ništa — javi se Lajg. — A ako baš ostane, onda...

— Ostaće, bogamu — prasnu Blejk ustajući. — Evo je ide ovamo!

— Ovamo? — ustrepta Ajrin i priđe velikom prozoru. — Zašto ovamo?

— Ne znam — sleže ramenima Blejk — osim, ako joj se nisam dopao!

— Ne budali — pisnu sestra. — Mora da si nešto lanuo!

— Ali, kažem ti, nisam s njom razgovarao uopšte! Izišao sam odmah!

— Ako je tako, onda objasni šta traži kod nas? Zašto se ne mota oko Horganove kancelarije? Priseti se?

— Da je pitamo? — planu advokat i pođe vratima.

Nisu ga zaustavljali.

— Neka ide dalje odavde — doviknu Ajrin.

Blejk Hondo prekrsti ruke i neprijateljski sačeka Nensi Faridej.

Žena se nije obazirala na to.

Izgledala je vrlo odlučna, uprkos tome što je bila žena, i to zgodna žena.

Jahala je sivca. Imala je o sedlu pušku, što je bio znak da njome ume da rukuje. Nešto od stvari sa belca prenela je na svoje sedlo. U Blejkovoj glavi brzo je sazrevao plan...

Nensi Faridej je sjahala, ne ispuštajući uzde.

— Rekli su mi da ovde stanujete — prva se oglasila.

— Da li su vam rekli da je ovo kuća žalosti? — jetko primeti advokat.

— To vidim i sama — rekla je ona — ali, sigurna sam da mi možete ukazati na trag.

— Kakav trag, gospođice?

— Moga muža.

— Ali, zašto baš ja?

— Izleteli ste iz krčme, malopre, pa sam zaključila da niste hteli pred onim čovekom da mi kažete... Mora da postoji nešto, zar ne?

— Vi se, izgleda, nećete okanuti traganja?

— Naravno! Moram pronaći Šor tija. Po svaku cenu!

Blejk se zagleda u ženu.

Brzo je promenio izraz na licu. Više nije izgledao natmuren i odbojan; reklo bi se da mu svaka crta poigrava od divljenja i požude.

— Možda imam nešto... — polako je izgovorio.

— Recite!

On siđe sa stepeništa i priđe sasvim blizu.

— Da vam pomognem da smestite konje? — ponudi se ljubazno.

Ona klimnu glavom.

Krenuli su prema gradskoj konjušnici.

Njen vlasnik, Fred Lou — odskakutao je prema hotelu „Romeo“ da dobije svoju uobičajenu bocu burbona.

Vejd Logan ga je time nagrađivao kad god ga je Lou obaveštavao o jahačima sa meksikanskim sedlima. Konjušar nije imao pojma

o čemu se radi, niti ga je to interesovalo. Logan je za njega bio oličenje pravog gospodina, i s njim je razgovarao vrlo ljubazno, kao sa sebi ravnim.

Blejk Hondo je znao da se u takvim sedlima prenose paketići specijalnog, mirišljavog i opojnog duvana sa juga, koji su Logan i još nekoliko „uživali“ zatvoreni u gornjoj, žutoj sobi hotela.

Bila je to navika koja se plaćala sve skuplje.

Advokat se jednom našao u toj sobi, no uspeo je da ostane samo tada. Nikada više.

Za porodicu Hondo, koja se seljakala i živela od velikog lova, „duvan“ za sanjarenje bio je luk-suz.

Pošto je Fred Lou nedavno projurio kraj njega, Blejk je računao da će imati na raspolaganju dobrih pet naestak minuta.

Konjušnica je sigurno bila prazna.

Nensi Faridej to nije znala.

Velika drvena vrata bila su samo pritrvorena. Žena prvi put posumnja u Blejkove dobre namere. Ustezala se da uđe.

— Tamo je Fred Lou — lagao je Blejk. — On će vam reći nešto više o tome.

— Ko je Fred Lou?

— Vlasnik ove šupe — osmehnuo se advokat. — Uđite slobodno...

On kavaljerski otvori kapiju i propusti ženu unutra.

Mirisalo je na slamu i balegu.

Svetlost je prodirala sa senika, kroz otvor za smeštaj sena.

Blejk zatvori kapiju, s podrugljivim izrazom lica.

Pljesnuo je šakom sivca, a on se uputi najbližem praznom boksu. Belac je potražio za sebe hranu pored jedne kobile.

— Gde je on? — okrenu se žena.

Tada ugleda Blejkovo lice. Odmah je znala da nešto sprema. Kreatao se prema njoj poput mačke.

Nalazili su se u polutami, okruženi drvenim pregradama i konjima.

Nensi Faridej baci pogled prema pušci, ali, ona je bila predaleko. Ona nije bila žena koja bi zvala u pomoć. Možda je ovde, u Normenu, niko ne bi ni čuo?

— Sada sam sigurna da nešto znate — dobacila je, povlačeći se prema stubu.

— To vam neće pomoći — iskezio se advokat. — Vi ste žena a ne njuškalo. To vam ne priliči... Veoma mi se dopadate.

— Bolje ne prilazite — opomenu ga ona.

— Ko će me sprečiti? — smejaos se Blejk, zažarenog pogleda.

Nensi napipa leđima stub. Dalje se nije moglo. Odlučila je da pređe u napad, što muškarac nije očekivao.

Odbila se od stuba i vrhom čizme pogodila Blejka u cevanicu!

Zatim je sledio kratak, žustar udar šakom po licu.

Advokat je prigušeno zauriao i odskočio.

Žena polete prema kapiji...

Već je bila uhvatila rezu, kada se na nju srućilo Blejkovo telo. Njene ruke su skliznule niz hrpavu površinu kapije, u očajničkom pokušaju da se domogne spasa.

PORUČNIK BLUBERI

U STRIPOTEČI

Blejk je obori na zemlju i poklopi telom.

Kako se ona otimala poput divlje mačke, on je umiri krošeom.

Nensi klonu; nije bila onesveštena, već samo ošamućena. No, i to je bilo dovoljno da bude savladana. Blejk Hondo sa divljim izrazom na licu stavi kolena na njene mišice, a onda steže za vrat.

Žena iskolači oči.

U magnovenju se spoznala da on nema nikakve druge namere osim da je ubije!

U svakoj drugoj prilici, svaki drugi muškarac strgao bi sa nje košulju i dahtao kao ožednели pas.

Ali, Blejk je mirno zurio u njeno užasom izobličeno lice i stezao prste. Sve više... sve više...

Gubila je dah, vidik, sve je postajalo magla...

Advokat je cinički obavijao prsten svojih prstiju oko njenog vrata, nemajući nameru da popusti.

— Smetam li? — odjeknuo je jedan glas i kao gromom pogođen Blejk Hondo odskoči sa svoje žrtve.

Pogledom je okrznuo nečiju priliku. Nalazila se u tamnom hodniku između boksova.

Vodio je sa sobom osedlanog šarca.

Imao je tamno odelo i belu košulju... Kaput mu beše raskopčan, a dva teška kolta sa strane dovoljno vidljiva da advokatu zaklecaju kolena.

Srećom po njega, koštovi su se nalazili u koricama.

On je to iskoristilo i kao pomahnitao odgurnuo kapiju.

Našao se na ulici.

Uspeo je da se smiri, poprav kravat i laganim hodom krene u pravcu kuće. Ono što nije mogao da skinе sa sebe, bio je znoj.

Ali, niko ga nije sreo uz put.

Tamo dalje, prema „Amigu“, video je rošavog klaviristu Bela Dženingasa kako se klati pred ulazom. Sigurno se opio.

Blejk Hondo upade u salon, zatekavši sestru i brata uznemirene. Po njemu su poznali da se loše završio izlet normenskog advokata.

Čak vrlo loše!

Nisu morali ni da ga pitaju.

Mimo običaja, Blejk je dokopao bocu i, ne točeći u čašu, sasu u grlo nekoliko pozamašnih gutljaja.

— Da nisi video avet? — podsmehnu mu se Lajg.

— A žena? — pridruži se Ajrin.
— Gde je?

— U konjušnici — odgovori dahćući Blejk.

— Mrtva?

— Vraga! — opsovao je Blejk. — Bila je na izdisaju kada se pojavio on.

— On?

— Dok Holidej — izdra se najstariji Hondo. — Bio je unutra, a da ga nisam video!

— Prokletstvo! — zarežao je Lajg. — Prepoznao te je?

— Naravno! Iako sam pobegao odmah...

Ajrin Hondo dograbi kristalnu bocu i svom snagom je zavitla o zid. Prsla je u stotine komadića, poprskala zavese, Lajga, kraj njene haljine...

Začudo, odjednom je izgledala mirna.

— Morala sam da prasnem — ka-
zala je. — Još uvek imamo adute,
draga braćo.

— Kako?

— Ta Faridejeva... lepa žena,
zar ne? Normalno je da bude po-
željna? Ti si to iskoristio, Blejk.

— U to će malo ko poverovati.

— Misliš da će pričati? Ko je
ona? Mi smo Hondovi, ovde smo
„nešto“, brate. Jedino ne valja što
je prokleti kockar naišao. Šta je
učinio tada?

— Samo je rekao: „Smetam li“?
Vodio je konja za sobom.

— Nije povukao revolver.

— Nijel!

— Onda se sigurno spremao da
otputuje — zaključio Ajrin. — Na-
dam se da se neće predomisliti.

— On je opasan. — primeti Lajg.

— Mnogo više nego što se može
zamisliti — složila se Ajrin. — Ali,
on je sam. Ima protiv sebe šerifa,
svoje ime...

— Budi jasnija — nestrpljivo će
Blejk.

— Dok Holidej nije omiljen na
Zapadu. Priča se da je revolveraš,
kockar, varalica, ubica... To i Hor-
gan zna. Misliš da će mu gledati
kroz prste ako počne da se šepuri
po gradu?

— Znam, ali... Kako će to zvu-
čati da je advokat, još u žalosti
za bratom, pokušao da siluje stran-
kinju?

— To je laž — reče Ajrin.

Blejk se zablenu u nju.

— Kako laž? To je istina!

— Jeste za nas, ali, naša reč pro-

tiv reči jednog kockara i jedne lu-
de žene? Jer, ona je ludal! Traži
duhove po gradu. Ko je video de-
tektiva? Niko! To će dobro doći
Flanagenu da i nju pritegne. I Ho-
lideja, ako treba, pogotovu posle
svega onog što se zbilo u „Ami-
gu“...

— Sve je to lepo kad te slušam
— odmahnu Blejk rukom — ali, ja
predlažem da se mi pokupimo odav-
de što pre,

— Ne smemo naglo — oštro se
usprotivila Ajrin. — Mora proći naj-
manje desetak dana.

— Mnogo. — dočeka je Blejk.

— Mnogo — složila se i njegov
brat.

Sestra se osmehnula, s otrovnom
ljupkošću.

— U redu, neka bude devet da-
na — rekla je.

XV

Čovek iz Džordžije nije želeo da
juri napadača. On je već bio odlu-
čio da nastavi put iz Normena pre-
ma Šajenu.

Ali, žena oborena na zemlji, to
je već bilo nešto sasvim drugo.

Nije mogao tek tako da je pre-
korači.

U sebi je pomislio: nisam tražio
čavola, on je došao po mene. Kao
da je slutio da podne neće biti
vreme njegovog odlaska.

S rukom pod grlom, Nensi Fa-
ridej je upirala preostalu snagu da
se pridigne na lakat. Suze su joj
ispunile oči i kašalj tresao rame-
na.

Holidej se saže.

— Je li vam dobro? — upita.

Nensi Faridej uze vazduh punim plućima. Polako se pridigla i naslonila na zid.

— Hvala što ste naišli — promucala je.

— Birajte druga mesta za ljubavni sastanak — kazao je on.

Žena ga pogleda s podozrivim iznenađenjem.

— Sastanak? — promuklo je rekla. — On je hteo da me zadavi...

— Nije izgledalo tako.

— Ali, ja to znam najbolje, mister...

— Prijavite ga šerifu.

— Ne — odbi ona. — Taj Hondo... on je moj trag. Njega ne smem da ispuštam iz vida.

— Ne volim tipove koji napadaju žene — rekao je kockar ozbiljnim glasom — ali, kad god sam se umešao, oko mene bi se sjatilo bar nekoliko nepozvanih.

— Nisam ni tražila vašu pomoć — odgovorila je Nensi Faridej. — Moj muž je nestao u okolini ovog grada, ali, niko nema pojma o njemu. Međutim, sigurna sam da su ga neki videli...

— Sami ste?

— To ne znači ništa — odgovorila je žena. — Umeću ubuduće da se pobrinem o sebi.

— Samojoj ženi je teško da se bori — dobaci Džordžijanac. — Šta vam je rekao šerif?

— Nisam ga ni videla...

— Prilično je zauzet ubistvima.

— Od danas ću mu i ja biti na teretu.

Ona obrisa sa sebe prašinu i popravi košulju. Vrat ju je još uvek boleo i lepo su se videli crveni otisci šaka.

— Ima li nestanak vašeg muža veze sa napadom na kočiju? — upita je kockar.

— Imala! On je detektiv osiguravajućeg društva koje je osiguralo prevoz sto hiljada dolara iz Čikase. Mislim da je to zlato nestalo, čim su umrli onoliki ljudi.

— Sto hiljada dolara? — začudi se Džordžijanac. — Zna li neko još o tome?

— Nisam stigla nikome još da kažem.

— Onda nemojte ni reći.

— Vama sam već kazala, zar ne?

— Zašto ste to učinili?

— Ne znam ni sama... Ne izgledate kao ostali. Osim toga, pogadajte da već odlazite.

— Šta je tražio vaš muž u Normenu?

Žena sleže ramenima.

— Stigao je da mi kaže da je na tragu. Ništa više. Otišao je, a kada sam kasnije krenula za njim, srela sam samo njegovog konja. I prazno sedlo...

— Mislite da je mrtav?

— Ne! — odjednom se zgrčila — ne želim to da pomislim! Možda je zarobljen, ili otišao drugim pravcem, bilo šta... samo ne smrt!

Holidej se saže i podiže sa zemlje neki svetao predmet.

— Ovo je izgleda izgubio vaš napadač — kazao je.

U ruci je držao staklo, koje je Blejk Hondo nosio na levom oku.

— Pokušaću da mu vratim — prihvatila je ona predmet i stavila u džep košulje.

— Posle svega ovog? — začudi se Dok.

— Naravno! Ja ne odstupam od traga...

— Otkud znate da on nešto zna o vašem mužu? Da vam je to rekao?

— Nije, ali se odao...

— Kako?

— Raspitivala sam se u onoj krčmi o mužu. Nisam kazala ko je on, a taj Hondo mi je drsko uzvratilo da mu nije ni dočega, da ne želi da razglaba o detektivima... On jednostavno nije čuo od mene da je Šorti Faridej detektiv. On je to ZNAO pre nego što sam se ja pojavila u gradu...

— Vrlo ste oštroumni. Ali, imajte na umu da su oni moćniji od vas.

— Ne plašim se.

— Želim vam puno sreće, mis Faridej!

— I ja vama srećan put... Bilo ko da ste.

Holidej izvede svog šarca napo-lje.

Iako se našao u sedlu, nešto mu je govorilo da će ostati.

Sticajem okolnosti bio je svedok nemilog incidenta u konjušnici Fre da Loua. Da je bio pametniji, odmah bi otišao, umesto što je prihvatio razgovor.

Uostalom, ko je od njega očekivao da ostane?

Niko!

Ni ona žena, što je ostala na kapiji konjušnice.

Ali, kockar je morao da se umeša u igru u kojoj je adut bila jedna dama.

Nensi Faridej!

XVI

Kal Horgan je ušao u salun „Kid” vidno neraspoložen. Znao je da su Flanagan i njegova petorica unutra, i kao da je pozeleo da ga izazovu.

Međutim, Vesterfildov telohranitelj nije želeo da iskušava sudbinu.

Odlučio je da čeka.

Starom Vensu moglo je iznenada da padne na pamet da dođe u Norman, lično. Takav je bio stari lisac. A ako bi ga zatekao da se ne pridržava njegovih uputstava, mogao bi da bere kožu na šiljak.

U najboljem slučaju, bio bi oteran.

Zato je rešio da bude strpljiv. Čekanje mu nije bilo nepoznato. Umeo je to da čini i ranije, u zasedama, patrolama, na bojištu, pod južnjačkom zastavom.

Zašto bi sada napravio izuzetak?

Tako je Kal Horgan ostao praznih šaka. Flanagan mu nije davao povoda za akciju. Sedeo je mirno sa svojim pajtašima za stolom i igrao poker.

Čak se i nasmešio na šerifa.

Horgan je stajao nekoliko trenutaka na ulazu, dvoumeći se.

Flanagan i momci su mirno igrali, buljeći samo u svoje karte. Promena je bila više nego očigledna. Zato je i bila sumnjiva.

Za šankom, Bert Lokvud zvani Kid nije, po običaju, pozvao Horga na razgovor.

Činilo se da prisustvo šest momaka rasteruje sve ostale njegove goste.

Serif je izišao lagano.

Pretpostavljao je da će oni nešto preduzeti čim im okrene leđa.

Umesto da krene niz ulicu, zaobišao je salun „Kid” i ugledao sopstvenu senku na stražnjem ulazu. Ta su vrata vodila uzanim stepeništem na gornji deo saluna, gde su se nalazile sobe. Bile su to velike prostorije za goniče stoke i kauboje koji bi tu zanoćivali posle pijanki.

Edi Flanagan sigurno nije znao za taj prolaz.

Njega je koristio samo Kid, ako bi za dobre pare trebalo tim strimim, polutrulim stepenicama sakriti za noć begunce ispred potera.

Lokvud time nije kršio zakon, tvrdio je u sebi. Samo je odlagao čas pravde, i to za skupe pare.

Serifu je govorio da tuda niko ne prolazi i da su vrata uvek otvorena.

Čak je obećavao da će ih zazidati. Naravno, sve je češće zaboravljao na to.

Međutim, tog podneva Kal Horgan se prvi put popeo na sprat, pogmutu glave, da ne bi udario o grede. Imao je nameru da motri Kidove goste, skriven na podu hodnika, koji se nadnosio nad salun.

Kretao se na kolenima, pridržavajući kolt da ne zvekne vrhom o pod ili zid.

Video ih je lepo, kao na dlanu i dalje su čutke igrali poker. Poneko bi se javio tražeći kartu ili povisujući ulog.

Izgleda da se Horgan prevario.

Flanagan i njegovi momci su se namestili tako da su mogli ostati do večeri. Možda su to baš i želeli?

Igrali su i čutali.

Kal Horgan je počinjao da se nevira. Zar je moguće da se prevario?

Šta je to tako smirilo Edija Flanaganu? Holidejev hitac, ili neka nova misao rođena u njegovoj uglastoj glavi?

Kad je već pomislio da je najbolje da potraži, pametnijeg posla na polju, najmršaviji među njima, Desk Frolam, dotakao je vrhom svoje čizme Flanaganovu.

— Pogledaj — pokazao je prema ulici.

Horgan sa svog mesta nije mogao da vidi ništa drugo osim nogu nečijeg konja.

Flanagan je podigao oči sa karanta i malo skupio ramena. Zatim se okrenuo prema Bertu Lokvudu, koji je skoro zaspao za šankom.

— Poznaješ onog tamo? — upitao je.

Kid zatepta.

— Onoga? — ponovio je. — To je... koliko sam čuo, to je kockar.

— Znam i ja tako — prošapta ovaj. — Pitam te za ime.

— Kažu da je to čuveni Dok Holidej...

— Šta? — prenu se Desk Frolam. Ni Flanagan nije bio manje iznenađen.

— Dok Holidej? — promrmlja.
— Sad su neke stvari jasnije...

— Naš mladi gazda je morao da izgubi — kazao je Frolam. — A što se tebe tiče, Edi...

— Znam šta hoćeš da kažeš — bez ljutnje ga prekide ovaj. — Ali, ja se ne zalećem uludo, Desk.

Nekoliko časaka posmatrali su kako se konj i jahač udaljuju.

— Prati ga, Rič — okrenuo se Flanagan momku do sebe, sa bradom i gustim, začešljanim brkovima.

— Šta treba da radim?

— Proveri da li odlazi, ili možda ostaje. I javi mi odmah. Hajde!

Rič Doson klimnu glavom i rukama odbaci oba krila ulaznih vrata. Ostali se vratiše igri, ali ne zadugo.

Novi gost ušao je u salun i izmamio živo interesovanje Vesterfildovih ljudi. Što se tiče Berta Lokvuda, on je namrštenog lica sačekao dolazak žene.

Nije ih voleo kao goste. A žena koja u salun ulazi sama, bez pratnje, ili je „laka“ devojka ili ona vrsta muškobanja koja želi da se dokazuje protiv muškaraca.

Desk Frolam je tiho zviznuo i po čeo da se pridiže sa stolice. Međutim, sačekao ga je Flanaganov glas.

— Ne mrdaj!

Frolam se vrati, razočaran.

Žena je imala na glavi šešir ravnog oboda i skoro kompletnu mušku odeću: košulju, pantalone i či-

zme. Jedino je kaiš bio nešto širi i kitnjastiji.

Kada je ušla, zbacila je šešir na potiljak, ostavljajući da visi na vrpci. Bila je oznojena, preplanula, ali sasvim različitija od svih žena koje je Kal Horgan poznao.

Flanaganovi ljudi su ponovo zaboravili na karte.

Žena nije bila iz Normena, očigledno. Po prašini na čizmama, po ulepljenim pramenovima kose na obrazima, zaključili su da je dojahala odnekud.

— Htela bih nešto da pitam — obratila se Bertu Lokvudu.

— Pitajte, ali samo brzo.

Nensi Faridej je položila šaku na ploču.

— Moram li da platim? — upitala je.

— Šta to?

— Vašu ljubaznost, mister. Ili ne znate kako izgleda žena?

Lokvud se osmehnu, zbunjen oštirinom ženinih reči.

— Ovo su dani kada smo svi ovde nervozni, gospođice.

— Nisam gospođica.

— Šta tražite u Normenu?

— Da li ste videli čoveka crvene kose — pokazala je na sopstvenu glavu, kao da podvlači značaj tog opisa. — Ne nosi šešir, ali kosa mu je kao plamen. Jahao je belca...

Bert Lokvud je bez mnogo razmišljanja zavrteo glavom.

— Na žalost, ne... Takvog bih sigurno zapazio da je svraćao ovamo. Šta vam je on?

— Nije više važno — uzdahnula je žena. — Svuda sam se raspitivala, i svuda sam dobila isti odgovor.

— A kod „Romera”? — dobacio je Frolam.

— Isto su mi rekli — odgovorila je Nensi.

— Oni imaju običaj da lažu.

— Zašto?

— Jer postoje mušterije koje plaćaju mlade dame za zabavu, a plaćaju i Vejdu Loganu da bude slep i gluv.

— Tu sigurno nije.

— Kako znate? Vaš čovek sigurno ima dušu...?

— Bolje gledajte svoje karte — odbrusi žena. — Napolju je vrelo a svi su ovde na tri čoška. Pa i ja...

Ona se udalji pre nego što je Desk Frolam uspeo da se seti neke prikladne upadice.

— Ženska je u pravu — javi se Flanagan — gledaj svoje karte.

— Ko je ona? — upita Frolam barmena.

— Pa, i ja je prvi put vidim — raširi Lokvud ruke.

— Strankinja, a sama?

Gore, Kal Horgan je počeo brađu; ili s njim nešto nije u redu, ili će uskoro početi da priviđa na svaki sat po jednog stranca u Normenu.

Pravi vašar novih lica!

On se vrati istim putem. Nešto je moralo da se desi, makar i van nje govih domaćaja. Nešto je moralo da se pokrene ispod kore tajnovitosti,

Smrt u kočiji i ubistvo Džejsma Vesterfilda morali su da pokažu svoje drugo lice.

Iz nekog mraka pomoliće se lice ubice.

Ili više lica.

Samo... čijih?

XVII

Četrdeset milja severno od Normena, Henk Hondo je zaustavio svog konja.

Sjahao* je u Pantoku.

To je bilo predgrađe Oklahoma Sitija.

Bivši vozač „Vels Farga” dosetio se da bi mogao da zastane i uzme „vazduha”. Od Normena je jahao paklenim tempom kao da su mu zli dusi za petama.

Nosio je naočari, brada mu je počela izbijati, ali se još nije osećao sigurnim.

Bilo je kasno popodne kada se našao na domaku trošnih, prljavih kuća u čije su zidove skoro udarali rukavci Nort Kanadiena. Bio je to predeo močvara i baruština, iz kojih su prema nebu štrčale trske kao pobodena koplja.

Bilo mu je potrebno piće.

Mnogo pića.

Sparni dan sasušio mu je pluća i činilo mu se da umesto jezika drži za zubima komad blata uvaljanog u prašinu.

Pomislio je kako se sestra i braća šire po velikoj kući, dok on mamuza konja bežeći ispred seni svojih žrtava.

Niko nije mogao da mu zabrani da sjaše, ili da mu naredi da produži.

Najzad, bio je svoj gospodar.

Imao je dve hiljade dolara i vredelo je načeti ih. I to u Pantoku. Nije mu se čekalo da stigne do Oklahoma Sitiija.

Velika slova saluna privukla su mu pažnju. Bila su ispisana jarko-orvenom bojom pa je izgledalo da po njima kaplje krv.

Salun je bio prizemna kuća, bez sprata. Imao je trem, pod od kame-na umesto dasaka, jedna vrata i jedan prozor. Nalazio se izdvojeno od reda ostalih, nakrivljenih zgrada čiji se svršetak nije ni video. Kao da se uvlačio u purpurnu izmaglicu oko sunčevog diska koji se kotrljao po zapadu.

Ne mareći da li je i konju potrebna hrana i odmor, Henk Hondo ga je ostavio ispred saluna i bez mnogo razmišljanja ušao u polumračnu prostoriju.

Malo se iznenadio kada je zatekao priličan red unutra. Stolovi su bili namešteni ukoso, prekriveni čaršavima i pepeljarama, zidovi ukrašeni raznim slikama i diplomama.

Henk ugleda sto kraj prozora. To mu je odgovaralo.

Sve ga je bolelo od dugog jahanja.

Kroz staklo, preko puta ulice, video je kovačnicu i ispred nje dva osedlana konja. Bila su od najbolje pasmine, a sedla tako ukrašena i udešena da je bila milina gledati ih a kamo li jahati.

Hondo stavi šešir na kraj stola i rukom pogladi teme. I tu je počela da niče kosa.

Saluner je obišao šank i uputio se prema novom gostu.

Ako je salun spolja ličio na razbojničko gnezdo, unutra se utisak menjao. Pa, i njegov vlasnik više je podsećao na uglađenog trgovca nego na krčmara.

Bio je pozamašan, širokog lica i sjajnih, tamnih očiju.

Čak se i poklonio pred novim gostom!

— Gladan sam — preduhitri ga bivši vozač. — Ako imate veliku šniclu, ispecite je. I bocu viskija.

— Sve će biti u redu, mister.

— Voleo bih da bude i brzo.

— Brže nego što mislite.

Udaljio se dostojanstven, pomalo uvređen što se sumnja u brzinu usluge.

Uskoro je zamirisalo iz nekog odeljenja pozadi šanka.

U međuvremenu, saluner je spustio bocu pred ožednelog gosta, poklonio se i zauzeo mesto za šankom.

Unutra je bilo nekoliko gostiju, od kojih je bilo vredno izbliza pogledati dvojicu za susednim stolom.

Nosili su smešne polucilindre na glavama i kapute špicastih, širokih revera sa preklopom.

Bili su sredovečni ljudi, verovatno u prolazu kao i on.

Možda su i oni prekrasni konji ispred kovačnice pripadali baš njima?

Pred njima se nalazilo po dva para ispražnjenih čašica. Jedan od njih, a kratkom, retkom bradicom, držao je raširene novine i pokazivao nešto svom sagovorniku.

— ... kad vole da rizikuju, eto im! Osigurali su sto hiljada dolara, to je koštalo tri života, čuo je Hondo rečenicu i načulji uši.

— Čudi me da sve to objavljuju?

— Neko je provalio, svakako! Uostalom, ubijen je pomoćnik šerifa iz Čikaše?

— Gadna stvar!

Govorili su o zlatu, zakopanom na normenskom Bat Hilu. To je Henku bilo jasno i, mada radoznao, osećao se neprijatno, kao da govore o njemu samom!

Više nije bio ni gladan.

Bežao je od svega toga, ali, izgleda da su ga sustizale priče o velikoj pljački mnogo brže nego što je i sanjao!

Onaj sa novinama je ispravio leđa i prstom nekoliko puta kucnuo po naslovu.

— Jedan čovek to nije mogao da učini — rekao je. — A ako ih je više, mnogi neće doživeti da ga podele...

— Kako to misliš?

— Kako? Pa poubijaće se međusobno. U najboljem slučaju, trudiće se da jedni druge prevare. Obično prvi nastradaju oni glupi ili spori...

„Glupi ili spori“, urezivalo se u Henkov mozak.

Barmen je doneo pun tanjir šnicli i stavio pred njega. Međutim, Henk je odsutno klimnuo glavom.

„Glupi ili spori“, bubnjalo je u njegovoj glavi. Kao stotinu doboša.

On uze nekoliko zalogaja, reda radi. Više mu je prijalo da pije. Zubima je otkinuo čep, ispljunuo ga na pod i nategao bocu.

Čovek koji je držao novine, pogledao ga je s negodovanjem. Video je kako se Henkova jabučica diže i spušta pri svakom gutljaju i kako viski grgolji niz ždrelo.

Nekoliko mlazeva slilo se krajevima usta.

— Bah! — kazao je čovek i spustio novine.

„Glupi ili spori“, tumaralo je po Henkovom mozgu.

Poslali su ga u Oklahoma Siti da ga se otarase!

Ništa drugo nego to.

Zašto?

Zar se nisu dosada lepo slagali u svim poduhvatima? Zar je moguće da bi mu to učinili? Ne, to nema smisla. Blejk nije takav. Ni Lajg. Ajrin pogotovu!

Sve je to plod dugog jahanja i usamljenosti.

Nedostajali su mu, svi troje.

On se naže preko stola, kao da želi da dohvati nešto.

— Mogu li da pogledam te novine? — upitao je čoveka sa bradicom.

— Zašto? — sklonio je ovaj novine van domašaja Henkovih ruku.

— Možda pišu o meni? — isceri se bivši vozač „Vels Farga”.

— A ko ste vi?

— Ja sam ubio šerifa iz Čikaše — ne trepnuvši bubnu on.

Obojica se zagledaše.

Onda se nasmejaše kao dobrom vicu. Bradati pruži novine i reče.

— Imate lice ubice — smeškao se, ali mislim da ste prilično glupi da to učinite... Ha-ha-ha-ha!

Henk Hondo ga odmeri svojim zakrvavljenim očima.

„Glupi ili spori”, ponovo mu se javi u mozgu, kao odjek. Možda je bio glup, spor nikako. A ovaj za susjednim stolom mu se cerio u brk.

Snažno je lupio šakom. Tanjiri su zveknuli, boca pala na njih, i smeh je umukao.

— Progutaćete to što ste kazali, mister — pridigao se Hondo.

— Već sam ručao, čoveče — slegnuo je ovaj ramenima.

— Uvredili ste me — škripnuo je zubima Henk.

Barmen se brzo našao kraj njihovih stolova.

— Gospodo — zamolio je — ako stvar može da se reši...

— Ne može! — planuo je Henk, koji je negde morao da iskali svoju nervozu.

— Kako hoćete — složi se ovaj — ali, beležicu sve što je polupano.

— Zabeležite prvo njegovu glavu — pokazao je Henk na čoveka sa bradicom. Nastupio je tajac. Oba salunska gosta sa cilindrima pogledala su se i slegnula ramenima.

— Vi hoćete da se tućete? — upitao je onaj s bradicom.

— Nisam raspoložen za razgovor — kazao je Henk podrugljivo — osim, ako mi se ne izvinite javno.

— To ne dolazi u obzir.

— Onda idite do đavola — odgrnuo je Hondo što od sebe jednim trzajem.

Videlo se da je snažan, razjaren i oran za bitku, ali to nije ostavilo neki naročit utisak na protivnika.

— Moram vas prvo upozoriti da se zovem Kris Krokot.

— Pa šta?

— To ime vam ništa ne govori?

— Govori mi da si hulja koja pokušava da se izvuče...

— U redu — kazao je čovek sa imenom Krokot i počeo da skida kaput. Zatim je pažljivo stavio cilindar na sto i ostao samo u košulji i prsluku. — Ja držim školu za staru japansku veštinu zvanu „karate”. Znate li šta je to?

— Idite do đavola!

Kroket se pokloni i izađe na sredinu sale.

Držao se smešno: levu ruku je isturio napred kao da opipava vazduh, a desnom je pravio lagane krugove pored lica.

Bio je mršav, i Hondou se činilo da će ga smlaviti jednim udarcem.

Njegov drugar mirno je nastavio da prelistava novine, kao da ga se sve to oko njega ne tiče ništa.

Onda je izvadio džepni sat i pogledao u njega.

— Kada ćeš biti gotov, Krise? — upitao je prijatelja na koga se već ustremljavao Henk.

— Nadam se za nekoliko minuta. Zašto? — preko ramena je odgovorio Kroket.

— Vidim da su nam konji potkovani — pokazao je ovaj prema kovačnici. — Pobrini se za tog bika, pa da se pobrinemo i za naše konje...

Henk Hondo je zamahnuo.

Samo za delić santimetra njegova ogromna šaka prohujala je pored Kroketovog lica.

No, lupež nije posrnuo; težinu tela dočekao je na levoj nozi i vešto upotrebio levicu.

Da je na Kroketovom mestu bio neko manje vičan, odmah bi se preselio u carstvo snova.

Ali, ovaj je elegantnim potezom „umirio“ Henkov direkt i ivicom šake smestio udarac u pleksus.

Hondo je samo malo zauknuo.

Njegove naslage mišića lako su amortizovale Kroketov protivnapad.

Pa ipak, brzina je bila presudna.

Visoko podignuta noga pojavila se iznenada u visini očiju, kao neka zver iz magle. Zatim je puklo, bol je poput noža srezao mozak i, obliiven krvlju, Henk Hondo je poklekao.

Istog časa na vrat mu se sručio pravi „tovar“ čeličnih poluga. U stvari, to su bila tri munjevito izvedena napada šakama.

Kris Kroket je malo uzeo vazduha, ponovo zauzeo položaj i sačekao da se Hondo oporavi.

— Prokleti komarac — zarežao je bolom zaslepljeni vozač iz Normena — samo ako podiletiš pod moju...

I on je krenuo, ponovo. Ovog puta opreznije, ali i krvožednije.

Uz put je dograbio stolicu, otkinuo „nogu“ i zadovoljno pljesnuo drugim krajem o svoj levi dlan.

— Nije baš džentlmenski — namignuo je Kroket.

— Izbiću ja tebi sve bube iz glave — štektao je Henk.

Fijuknuo je drvetom, ali Kroket elastičnim skokom uzmače.

Učinio je to još jednom, žustrije nego prvi put.

I još jednom!

Tri puta je Kroket izmicao „za dlaku“ ali, kada je Henk četvrti put visoko podigao ruku da mu zada

odlučujući udarac, sateran u uglu čovek sa bradicom se petama odbacio od zida i glavom uleteo protivniku u stomak.

Henk ispusti motku i zakrkljao.

Potom je primio pravi „rez“ pod grlom. Zakolutao je očima i pao. Činilo se da je protresao ne samo malun nego čitav Pantok.

Ostao je da leži.

Kroketov prijatelj dodade pobedniku kaput i cilindar. On se oblačio bez žurbe, okrenut leđima palom izazivaču.

A Henk Hondo je vešto odglumio poraz. Zadržao se „onesvešten“ mnogo duže nego što je zaista bio.

A onda je potegao kolt!

— Pazi, Krisel! — povikao je prijatelj i pokušao da ga odgurne u stranu.

Međutim, hici su zakačili Kroketa.

Henk Hondo je pucao sa poda, s ubilačkim izrazom na licu. I čim se Kroket zaklatio, on ustade i zamlatara revolverom prema ostalima.

— Ubiću svakog ko pokuša da me spreči... — zarežao je.

Brzo se našao na izlazu.

Barmen ga je posmatrao s užasom.

I dok je Kris Kroket ležao na podu, nepomičan, Henk se bacio na klonja i žestoko udao petama.

Nije ga se ticalo da li je ubio ili ne.

On je možda bio glup, mrmljao je

poglglasno, ali ne toliko koliko neki misle.

Niko ne istrča za njim.

XVIII

Te večeri, Lusi Lero je osećala na sebi poglede Edija Flanaganena i njegovih momaka. Njihove oči nisu joj dobacivale nikakva lepa obećanja, osim nevolja.

Bel Dženings je prebirao po dirkama raštimovanog klavira, nakrivljenog šešira, u košulji, s čašom viskija na gornjem postolju i cigaretom u zubima.

Van svog običaja, njegovo rošavo lice se nije kežilo ni prema kome u krčmi.

To veče razlikovalo se u nečemu od prethodnih.

Uprkos tome što je „Amigo“ bio pun, ostao je čudesno bezbojan i tih.

Verovatno zbog svih minulih događaja u kojima se nad Normenom nadnosila smrt.

A možda zbog prisustva Vesterfildovih ljudi čija su mrka lica bila loša preporuka za Dženingsovu muziku.

Lusi Lero je, tog dana, pomislila da je najgore prošlo. Šerif Horgan je nije kinjio, niko joj ništa nije prebacivao, pa ni Strong.

Ali, kada se uveče malo doterala i sisla među stolove, videla je pet

pari tamnih očiju kako joj prate svaki korak.

Setila se Flanaganovih reči, da će svoju istragu početi od nje.

Šta je mislio time?

Zar će smeti da nešto preduzme u Horganavom prisustvu?

Ali, ko će njoj obezbediti zaštitu? Horgan?

On ima svojih problema. A nije budala da bdije nad jednom devojčurinom, na čijem je krevetu proboden niko drugi nego jedan od Vesterfildovih!

Lusi Lero se osetila usamljenom.

Nije znala ničim drugim da skupi hrabrost osim pićem. Ali, Nil Strong to nije dozvoljavao uveče, kad je trebalo da mu bude neka vrsta dekora" za krčmu.

Stavila je lakat pored Dženingsove čaše i tupo zurila u klaviristu.

— Imaš problema? — upitao ju je Dženings, ne dižući glavu.

— Zar se vidi?

— Na milju. Šta te muči? Vesterfild?

Lusi Lero nabra obrve.

— Prokleti pacove — rekla je, bez ljutnje — trebalo je da budeš ispovednik, a ne klavirista!

Dženings je rutinski svirao neku melodiju. Desnom rukom je solirao, a levom dohvatio čašu sa pićem. Premestio je cigaretu u kraj usta, a na drugi stavio ivicu čaše.

— Znaš šta? — rekao je, ne povisujući ton.

— Šta?

— Ako mene pitaš, bilo bi dobro da ostaviš Normen na izvesno vreme...

— Kako? Misliš da pobegnem...

— Baš to!

— Savest mi je mirna.

— Kako hoćeš. Nekome je potreban krivac, a obično nedužni se nađu na meti.

— Govoriš li ti o Flaganu? — naže se devojka.

— Pa koliko vidim, izgleda da im se sviđaš. Ne skidaju oka sa tebe.

Lusi krišom pogleda prema šanku. Pošto je Nil Strong bio zauzet, ona ote čašu od Dženingsa i ispi ostatak u jednom dahu.

— A kuda bi? — kazala je promuklo. — Nemam gde da odem...

Dženings je neko vreme ćutao, Svirao je sa obe ruke.

Lusi Lero je bila lepa cura, iako malo „izvišana“. Bila je raspoložena da se sviđi svakome ko ima dosta para i ko se ne zadržava mnogo u Normenu.

Za nju, on je bio samo drugar.

Uostalom, šta je više mogao da očekuje sa tako rošavim licem?

— Imam sestru u Džentonu — promrmljao je.

— Gde je to?

— Ako ideš na istok, posle šesdeset milja možeš da natrčiš na mestašce sva u šumi... Ona tu živi, ima ranč.

— Zašto mi to govoriš, Bele?

— Mislio sam... Ako budeš htela da biraš između Flaganena i me-

ne, trebalo bi da požuriš i da se skloniš tamo.

— Prosiš me?

Dženings pocrvene.

Osetio je da se devojka smeje iznad njega, ali, nije želeo da se uverava u to.

— Hoću samo da ti pomognem — kazao je ljutito.

— Meni nema pomoći — odgovorila je Lusi oporim glasom.

— Zavisi od tebe.

— Bolje sviraj i ne obraćaj pažnju na moje probleme, Bele!

Pogledala je u pravcu Flanagena i ponovo osetila nelagodnost.

Nebesa, kako ju je gledao!

Bez imalo žara, kao mrtvo pseto. Da, upravo tako ona će za njega biti mrtva, ukoliko ne pronađe krivca za Vesterfildovu smrt.

— Misliš da bi me tvoja sestra primila? — progovorila je.

Bel Dženings se osmehnu. Izbacio je opušak na pod i petom ga vešto ugasio.

— Napisao bih pisamce — odgovori.

— Onda požuri s pisanjem...

Dženings preko ramena pogleda prema Flanagenu.

— Izgleda da nešto smišlja — kazao je.

— Ne verujem da će mi poslati buket cveća. Osim na grob. Taj neće sačekati sutrašnje podne. Baš bi mi prijao čist vazduh, Bele. Ali... bez obaveza?

— Ništa nisam tražio — odgovori klavirista. — Najbolje da odeš sada u moju sobu.

— U tvoju...?

— Ako te budu tražili, tražiće te u tvojoj. Zato se zaključaj, i ne puštaj nikoga. Ni mene!

— A ti?

— Ja? Ja ću se napiti i sanjari-ti da sam s tobom. To te ne obavezuje, zar ne? Ili ćeš se plašiti mog lica ako budeš u sobi u kojoj sam ja disao?

— Ne budi glup! Ja ću da se polako iskradem, ukoliko je to uopšte moguće... Šta ako pođe za mnom?

— Ne znam! Moraš rizikovati. Ja nisam revolveraš, nego klavirista.

— A pisamce?

— Dobićeš ga. Ujutru ću obezbediti dva konja.

— Dva?

— Idem i ja s tobom. Sama se nećeš snaći, Lusi.

U trenutku kada je Dženings odsvirao poslednji akord, zamukao je i tihi žamor. Desilo se da je u „Amigo” ušao Dok Holidej.

Tog trenutka Edi Flanagen je skinuo pogled sa Lusi Lero. Dolazak omržnutog kockara uzburkao je njegovu krv.

Bel Dženings je osetio trenutak.

— Sad, Lusi — došapnuo je devojci. — Sad idi...

— Ali...

— Brzo!

Poslušala ga je.

Dok su sva lica bila okrenuta zagonetnom kockaru, devojka se iskrala i stepenicama pošla prema sobama.

Nil Strong nije izgledao oduševljen Holidejevim dolaskom. Od šerifa je čuo da će Džordžijanac otići u podne. Zbog čega je ostao? Da li je njegovu krčmu izabrao za neku svoju igru?

Kockar se uputio prema krčmaru, ne mareći za Flanagenove užarene poglede.

— Moja soba je ostala? — upitao je.

— Da, ali...

— Nešto nije u redu? — zario je svoje ledenoplave zenice u Stronga, i skorb ga okovao po nepromenama: nije umeo da glasa pusti.

— Dakle?

— Ja... nisam ništa rekao, gospodine?

Holidej ga je nekoliko časaka posmatrao netremice.

— Ako čovek dolazeći sa zapada ide prema Normenu, gde bi mogao da se zaustavi? — upitao je iznenada.

— Kako mislite? U kojem gradu?

— Ne, nego u blizini Normena... Šta sve ima?

— Ništa, koliko ja znam. Samo groblje.

— Groblje?

— Da! Ali, tu se zaustavljaju samo mrtvaci... Zašto pitate?

— Hoću još jednu sobu — odgovori kockar.

— Ne razumem?

— Soba — pojačao je glas kockar.

— Za jednu damu.

— Damu?

Nil Strong je izgledao sve zbunjeno. On nije video nijednu žensku priliku u blizini neobičnog gosta.

— Imate li sobu ili ne?

— Ako je u pitanju zaista dama, onda je bolje da odete kod „Romera”...

— Bio sam.

— Zašto je tamo niste smestili?

— Zato što se to vas ne tiče, čoveče!

— U redu — trže se krčmar — samo sam mislio da je „Romero” ipak...

— Dajte mi ključ.

Dok se Strong okretao, kockar se vratio do ulaza. Tu se samo pokazao za kratko, a onda je propustio Nensi Faridej da uđe unutra.

Tišina u prostoriji bila je neprijatna. Situaciju je spasao Bel Dženings, udarcem o klavir. Svi su trgli na taj zvuk; činilo se da nastaje neka vrsta buđenja. Dženings je temperamentno krenuo sa nekom melodijom, zadovoljan što je Lusi Lero izbegla Flanagenovo fiksiranje i što je kockar svojom pojavom privukao na sebe svu pažnju.

Nensi Faridej je samo prošla kroz krčmu, sa torbama o ramenu.

Popela se uz stepenište i to je bilo sve. Holidej je ostao za šankom.

Mat Dilon

odabrani stripovi svakog
1. u
mesecu

Bilo je rano za počinak.

— Pričajte mi o groblju — oglasio se malo zatim, sve više zaprepasavajući krčmara.

— Šta o tome može da se priča mister? Groblje kao groblje.

— Znam! Ali, ima sahrana i sahrana. Velikih i malih.

— To da, ali...

— Je li tu sahranjen šerif iz Čikaše?

— Ne! Njega i Mosa poslali su kočijom natrag Vili Kemstok se pobrinuo za to, on radi za „Vels Fargo“.

— Dajte mi brendi.

Strong pogleda preko Džordžijančevog ramena. Izgledalo je da se ljudi polako vraćaju svojim razgovorima. Samo su Flanagan i prijatelji ostali zainteresovani kockarevim prisustvom.

— A onaj vozač? — uporno se Holidej nadovezivao na prekinuti razgovor. — Čuo sam da je sahrana bila čudna?

— Čisto porodična — slegnuo je Strong ramenima. — To je njihova stvar. Nisu želeli da s drugima dele tugu. Zna, Hondovi su cenjeni ovde, ali, niko im se nikada nije previše približio.

Holidej je oćutao.

— Kad su kočije donele mrtve, Blejk se našao na ulici. Kažu da je brata nosio na rukama kao dete i plakao. Nije dao nikome da se približi. Ni šerifu...

Džordžijanac je čuo škripu dasaka iza sebe. Video je da krčmar malo uzmiče.

Dosećao se ko bi mogao biti. Flanagan!

Bio je u pravu.

Vesterfildov telohranitelj nije mogao da se uzdržava. Horgana nije bilo u blizini, stari Vens noću nikada nije sišao u Normen, trebalo je iz sebe istisnuti nakupljenu gorčinu i strpljenje.

Njegovi momci pošli su za njim. Desk Frolam je stao sa jedne, a Flanagan sa druge strane.

— A dama, doktore? — podsmehnulo se glasno Flanagan. — Zar ćete je ostaviti tako dugo samu?

— Možda blefira — kazao je Frolam. — Možda to i nije njegova dama, nego preruseni kralj?

— Ili kec?

Izgledalo je da ih kockar, zbog muzike, uopšte ne čuje.

Bel Dženings je divlje udarao po đirkama. To je iznerviralo Frolama do te mere da se okrenuo, istrgao kolt i opalio u klavir!

Svinka je prestala.

Rošavi klavirista je, bled, upravio pogled prema Nilu Strongu kao da ga pita za savet: da nastavi ili da odustane. Ali, krčmar je okrenuo glavu na drugu stranu.

Dženings je pomislio na Lusi Leru. Možda je trebalo što veću pažnju privući na sebe, i tako njoj ostaviti vremena da se odmori i pribere pred odlučujući odlazak za Džentom.

On hrabro nastavi.

Sada se i Flanagan okrenuo.

Desk Frolam je glasno opsovao i ponovo se mašio za kolt.

— Baš si nemuzikalan, burazeru — secnu ga kockar sa strane.

— Ma nemoj? — podskoči ovaj i za trenutak zaboravi na Dženingsa. — A ja sam mislio baš da si ti ogluveo.

— Zar ti umeš da misliš?

— Desk — cerio se Flanagan — pa, on te zavatlava!

— Hoće da nas posvađa — prijateljskim tonom okrenu Holidej da časka sa mršavim Frolamom. — U stvari, on čeka da te ja ubijem, pa da se posle proslavi kako me je ustrelio s leđa. Zar nije tako?

Frolam je namrgođeno saslušao Džordžijanca.

— Šta to pokušavaš? — žmirnuo je.

— Ništa! Jednostavno, stavljam ti do znanja da te tvoj prijatelj gura napred da pogineš. On sam to nije u stanju, jer mu danas već jednom izleteo revolver iz šake kao mušica...

Flanagan prebledje. Njegovo uglas-to lice kao da se još više izduži.

Holidej je gledao pravo u Frolamove oči.

— Kladim se da tvoj prijatelj uzmiče, spreman da povuče? Lice mu je uvređeno, spreman je na sve? Zar nije tako?

Frolam je ćutao.

Činilo se da kockar u njegovim očima ima ogledala.

— Ja mogu da se sagnem, a da njegov metak pogodi tebe, burazeru — hladno ga je opomenuo. —

Bolje da se skloniš ili da staneš s njim, rame uz rame?

— Blefira — dobacio je Flanagan s druge strane. — On čuva kožu za svoju damu, Desk. Da joj je pošaljemo malo izbušenu?

Kockar mirno uze svoj brendi u ruku.

— Opet te navlači — rekao je nemarno. — Kad budeš pet stopa ispod zemlje, zar je važno hoće li on za tobom plakati ili reći da si bio budala?

— Šta on to brblja, Edi? — dreknu Frolam.

— Hoće da te ošamuti — cerio se Flanagan. — Jezik mu je otrovan, a ti si stvarno budala što ga slušaš!

— Tako je — složi se Dok. — Sad je najbolje da uvređeno potegneš. Ja sam brži. I svemu je kraj. Za tebe naravno...

— Ja sam ovde — naglasi Flanagan iza leđa.

— Tačno — kezio se Frolam.

— To ne znači ništa — rekao je Dok.

— Ko kaže? Ništa ti ne možeš da učiniš, kockaru.

— Hoćeš da proveriš? — tiho mu nabaci ovaj. — Hoćeš? Evo!

On malo podiže ruku i, iznenađa, sasu brendi preko ramena tačno Flanaganu u lice!

Istovremeno, dok je Vesterfildov telohranitelj urlao i rukom brisao oči, čovek iz Džordžije zabode cev svog „linkolna“ u Frolamov stomak.

— Dakle?

Mršavi revolveraš je samo zatrepao.

Flanagen je, razjaren, povukao kolt i načinio drugu grešku u toku jednog dana.

Ne sklanjajući cev sa Frolamovog stomaka, Holidej istrže oružje s levog boka.

Grmnuo je samo jednom.

Ljudi su pogli glave, ali zrno nije prohujalo iznad njih. Nepogrešivo se zarilo u Flanagenovo rame.

Njegovi momci nisu čekali naređenje.

Raspršali su se u raznim pravcima, ne birajući zaklon. Jedan se do kopao šanka, drugi stola za kojim je sedelo troje nedužnih ljudi, treći je iskoristio stub...

Holideja to nije uplašilo.

On je imao na nišanu Flanagena. Njegov život za Flanagenov ako treba. No, ovaj nije bio budala da rizikuje.

Ili jeste?

Držeći se rukom za smrskano rame, on je zaurao.

— Ubijte ga!

— Ne mene — dreknu Frolam i hladan znoj ga obli.

— Niko da se nije makao — zagrmje s ulaza glas. U krčmu stupi Kal Horgan. Pratio ga je Martin, s otkočenom puškom.

Ljudi nisu imali kud.

— Ranio me je — optužio je Flanagen kockara, ali neubedljivo.

— Sve sam video — odgovorio je čuvar zakona. — Stajao sam i čekao da pogrešiš, Flanagene!

— Šta to znači? — prostenja ovaj.

— Uhapšen si!

— Ja? — nasmeja se Flanagen.

— Ne možete vi mene da uhapsite...

— Mogu! — prekide ga šerif. — Praviš nered, vrediš mirne goste, naređuješ ljudima da ubijaju...

— Goste? — dreknu ovaj — zar je Holidej gost? On je bedni kockar i revolveraš, ništa drugo! Trebalo je u podne da odjaše iz Normena! Zar ste zaboravili na to?

— Jesam! Ali, u svakom slučaju, ti ćeš sa društvom u zatvor.

— Gazda će doći i pokazati i tebi i...

— Kad on dođe, pustiću te pod uslovom da te stavi u kavez. I još nešto: ometaš mi istragu, Flanagene!

— Davola, istragu, šerife — rekao je on — nisi se pomerio s mesta!

— Nisi ni ti u dobrom položaju — mirno je nastavio Horgan. — Možda si ti nagovorio Lusi da ubije Džejmsa?

— Ja? — zagrmje se ovaj.

— Da, ti! Likvidiraš mladog, posle starog, i onda uzmeš stvar u svoje ruke.

— Nisam čuo gluplju stvar u životu — histerično se nasmejao Flanagen.

— Pitaću Lusi — rekao je šerif. — Možda će ona priznati? U svakom slučaju — nastavio je — ti polaziš u zatvor. Gejbi? Uzmi im opasače i ako se pomere, raznesi im glave!

Ljudi nikada nisu videli Horgana tako mirnog i opasnog. Kao da mu

je prekipelo da obilazi okolo i pazi na svoju kožu. Na kraju krajeva, on je bio zakon! Do đavola sa Flanaganom i sličnim, dok je značka na njegovim prsima.

— Platićeš za ovo, šerife — pisnuo je Vesterfildov telohranitelj. — Obećavam ti! I to uskoro!

— Štedi snagu — upozori ga Horgan — ili ti neću poslati doktora!

Gejbi Martin je sve opasače stavio na rame i vrhom puščane cevi postrojavao Flanaganove ljude.

Kal Horgan vrati svoj kolt u košice i zaustavi pogled na kockaru.

— Sa vama bih razgovarao — reče.

— I ja — odgovori ozbiljno Holidej.

Horgan klimnu glavom.

XIX

U kući Hondovih uvek se neko nalazio kraj prozora i posmatrao ulicu.

Ovog puta bila je Ajrin.

Svi troje su čuli pucnje. Blejk i Lajg su došli do sestre, priljubljujući lica uz zavesu.

Planirali su da izlaze samo kad je neophodno. Imali su razloga da budu u kući, jer su žalili brata. Međutim, neka potajna, crna slutnja nagrizavala je njihov prividni mir.

Vreme kao da je stalo.

Dolazak večeri otezao se u beskraj.

A opet, noć, kao da nije imala zoru.

— Šta se to dešava? — mrmljao je advokat.

— Mislim da je neko pucao u „Amigu” — kazala je Ajrin. — Videla sam šerifa i pomoćnika da su ušli...

— Nadam se da je neko skinuo Horgana — zburado primeti Lajg.

— Nije — smrknu se Blejk. — Gle? Da li me to oči varaju ili Flanagan i njegove momke sprovodi Gejbi Martin? Nebesa, šta to treba da znači?

Ajrin Hondo ljutito povuče zavesu i udalji se od prozora.

— Horgan se povampirio — ironisao je Blejk. — Čuj, sestro, trebalo je da budeš lepo s njim? Vidiš da je sredio tipa kao što je Flanagan... Zasluguje tvoju pažnju, a?

Devojka je ćutala i razmišljala. Nekat od palca nalazio joj se u zubima, siguran znak da predstoji neka važna odluka.

Blejk je pogledao u Lajga, ali, ovaj se glupo cerio i českao uho.

— Šta se kuva u tvojoj lepoj glavi, sestrice? — dobacio je advokat.

— Flanagan je otpao — kazala je muklo.

— Kako otpao?

— Mislim da će napraviti gužvu šerifu i da će to sa nas skinuti svaku podozrivost — nastavila je. — Međutim, on je dobio prvu rundu. A zatim... tu je i žena onog detektiva...

— Pa, šta?

— Ne sviđa mi se ovaj mir — prišla je ponovo prozoru Ajrin

— Meni se ne sviđa Dok Holidej — promumlao je Lajg. — I on je os-
tao. Pretpostavljam da će sutra sti-
ći neki savezni šerif i Normen će
se pretvoriti u ludnicu.

— Možda će vas interesovati još
nešto — ubacio se u razgovor Blejk.
— Priča se da će stari Vens Ves-
terfild dati 20.000 dolara onome ko
pronađe ubicu...

I on značajno pogleda u sestru.

— Da nećeš ti toga da se latiš?
— upita ga ona.

Blejk se nasmeja pritvorno.

— Šta je dvadeset hiljada prema
mojoj ljubavi za tebe, draga Aj-
rin — teatralno se naklonio. — Me-
đutim, dvadeset hiljada će pri-
vući mnoge lupeže u ovo slatko, mi-
rno mestašće, ako znaš šta hoću
da kazem?

— Znam!

Blejk se ispravi.

— Onda?

— Učinićemo to odmah... Još
noćas!

— Noćas? — prenu se Lajg. — O
čemu vas dvoje govorite?

— O bratu Henku — čudio se
Blejk što njegov brat ne razume pro-
ste činjenice. — Iskopaćemo mu san-
duk i poneti ga sa sobom. Da ne
bude kasno...

— Pa, ne možemo tek tako oti-
ći, do đavola! — prasnuo je Lajg.
— Ljudi će odmah posumnjati da...

— Nisam rekao da putujemo no-
ćas — ispravi ga Blejk — već sa-
mo da iskopamo. A sutra ćemo ob-
jasniti da ovaj vazduh ne prija se-
stri, i da ne može ostati tamo gde
je tako tužno... neveselo... gde je
sve podseća na dragog brata...

— Zaveži! — prekide Lajg bra-
tovljevnu tiradu. — Kad idemo?

— Posle ponoći — odgovori Aj-
rin. — Svi spavaju...

— Svi osim nas — podiže prst
Blejk.

— Amin!

XXI

U isto vreme, jedan jahač bezgla-
vo je šibao konja putem za Nor-
men.

Kao da je slutio nešto.

Konj je pod njim posrtao, ali, on
nije imao milosti. Promenio je če-
tiri sveža konja da bi dobio u vre-
menu.

A činilo se da mu vreme izmi-
če...

XXI

Kal Horgan je zatekao Džordži-
janca na istom mestu gde ga je
ostavio pre petnaestak minuta.
Slavni kockar je stoički izdržao
Strongovu brbljivost i ispitivački
pogledе gostiju.

Klavirista Bel Dženings izgledao
je raspoloženiji nego ikada dotada.

U jednom trenutku, šerif je to
čuo, on je dao otkaz krčmaru.

Vlasnik „Amiga“ je pomislio da
se rošavi šali, ali ga je ovaj od-
mah demantovao. Prišao je klavi-
ru, spustio poklopac i svečano izja-
vio.

— Zbogom. Normenu! Odlazim
noćas!

Mnogi su se nasmejali.

Ali, za Dženingsa ta odluka bila je neopoziva.

Jedino ga je brinulo da Luisi Leru nekako ne sazna da je Flanagan zaglavio u zatvoru, pa da se predomisli. On joj to, naravno, neće saopštiti.

Pustiće je da ostane u sobi sve dok je, rano ujutru, ne pozove da krenu.

Možda će joj, kasnije, jednoga dana, reći šta se desilo noć pred polazak, ali tada će oboje biti u Džen tomu.

Nil Strong je bio u nedoumici. Zar je zaista Dženings sišao s uma? Zar sada da ga ostavi, tako iznenada? Tome će se najviše obradovati Bert Lokvud iz „Kida”.

— Slušaj, Bele — dozvao ga je k sebi — zar ti je plata mala?

— Nije!

— Povećaću ti, ako hoćeš. Šta ka-
žeš na to?

— Ne dolazi u obzir?

— Pa zašto, do vraga, odlaziš?

— Zenim se!

Nil Strong je izgledao kao da je progutao žabul!

A klavirista je bacio kaput na sebe, iskapio ostatak viskija i krenuo prema izlazu.

Krčmar je buljio za njim.

Još uvek se nije prisećao Luisinog odsustva. Da jeste, možda bi mu ponešto bilo jasnije, ko zna...

Šerif Horgan je ravnodušno ispratio Dženingsa pogledom.

— Da sednemo? — pokazao je prema stolovima.

— Možemo — pristao je kockar — ali gore.

I pokaza prema sobama.

— Imate nešto da mi pokažete možda? — žmirnuo je čuvar zakona.

— Naravno!

Krenuo je napred. Hteo ne hteo, Horgan ga je pratio.

Kockar se zaustavio ispred jednih vrata i pokucao.

Jedan ženski glas pozvao ga je unutra. On zastade i sačeka Horgana. Ušli su obojica istovremeno i za tekli Nensi Faridej za malim stočićem kako se češlja.

Izgledala je nekako drukčije sada. Kao da je odjednom postala više žena nego dotada. I kad se okrenula, šerif je znao da ju je već video, ali je priznao da je sada mnogo privlačnija i ženstvenija nego tog podneva.

— Ovo je Nensi Faridej — progovorio je Holidej. — A ovo je šerif Horgan.

— Već sam vas video — skinuo je Horgan šešir i okatio o stolicu.

— Raspitivali ste se kod „Kida” za crvenokosog momka.

Izgledala je iznenađena.

— Ali, ja vas tamo nisam zapa-
zila.

— Bio sam skriven.

Nije ispitavala dalje. Okrenula se prema kockaru, kao da od njega očekuje nešto.

Međutim, Holidej je ćutao.

— Zašto ste došli? — prekinuo je Horgan zategnutost u sobi — Koga tražite?

— Muža — odgovorila je ona tiho. — Radio je za Osiguravajuće društvo „Hamilton i sin” iz Oklahome Sitija...

— Radio?

— Mislim... izgubila sam ga. Ne stao je.

— Kako?

— Rekao mi je da ima neki trag u Normenu. Otišao je i dugo ga nije bilo. Pošla sam da ga tražim, ali, srela sam samo njegovog konja.

Šerif se namrštio.

— Šta je tražio vaš muž, mis Faridej? — upita.

— Sto hiljada dolara u zlatu.

— Sto hi... Šalite se? Gde se to nalazilo?

— U kočiji iz Čikaše, koju su pratili Luter Bul, Mos Altar i Henk Hondo, vozač.

Trebalo je Horganu nekoliko časaka da se pribere. Sad se odjednom osetio izgubljenijem nego ikada.

— Prokletstvo — omače mu. — Ko je mogao saznati za to zlato?

— To sam se i ja pitao — umeša se kockar, paleći svoju mirišljivu cigaretu. — Mada nisam imao nameru da se petljam i ostajem u vašem gradu, šerife, ali, neka ovo ostane među nama.

Horgan ga pogleda oštro.

— Šta hoćete da kažete?

— Činjenica je. — nastavio je mirno Džordžijanac — da Šorti Faridej nije stigao do Normena. Međutim, nije se ni vratio? Pa, gde je mogao da ispari?

— Ja sada ne znam ništa — promumlao je neraspoređeno šerif. — Možda ste vi nešto otkrili?

— Samo mogu da pretpostavljam — rekao je kockar. — Kad je kočija stigla sa leševima, vi ste bili tu, šerife?

— Da?

— Čuo sam da je Blejk Hondo ugrabio svog mrtvog brata i na ru kama odneo kući? Je li tako?

— Jeste, ali...

— Nije dao nikome da mu se približi? Ni vama, ni doktoru? Da, vidim da je tako. A onda, niko nije privirio u tu kuću dok je on ležao na sanduku? Niko nije bio u pogrebnoj povorci? Niko nije bio na sahrani?

Horgan je žmirkao.

— Sve je to tačno, međutim... Holidej upre prst u njega.

— Kladim se, ipak, da je neko bio na groblju, i to u nezgodno vreme — reče polako.

— Ko to?

— Šorti Faridej.

Nensi obori pogled. Izgledala je veoma tužna, ali je to s uspehom prikrivala.

— Zašto bi on bio tamo? — upita šerif.

— Jer je nanjušio neku podvalu. S druge strane, porodica Hondo se uplašila njegovog svedočenja, i jednostavno ga oslobodila svih muka... ako me razumete?

— Ubili su ga? Ali, zašto...?

Kockar okrznu pogledom ženu. Bila je bleđa, ali, nije klonula.

— Zar ne povezujete ništa? — s lakim razočarenjem ga oslovi ovaj. — Henk Hondo, po meni, uopšte nije mrtav, šerife!

Horgan je zurio u kockara kao u avet.

— Do đavola — opsovao je, ne mareći za Nensinu prisutnost — pa, koga su onda sahranili?

— Sto hiljada dolara u zlatu — odazva se žena.

— A? A... a Henk Hondo?

— Otišao je nekuda, još iste noći. Zar je to nemoguće?

Horgan je tumarao po sopstvenim mislima u nekoj vrsti groznice. Vraćao se dan ranije, prisećao se, sabirao, oduzimao — i na kraju je morao da prizna da su oboje u pravu!

Nebesa!

To je bilo tako prosto, da drukčije nije moglo ni da bude.

Obrisao je dlanom znoj sa lica.

— Grom i pakao! — ponovo je izustio kletvu. — Ali, zašto je ubijen Džejms Vesterfild? Kakve on ima veze sa zlatom?

Holidej je slegnuo ramenima.

— Ne znam — priznade. — Ali, možda on s ovim i nema veze? Možda je čista slučajnost?

Šerif se podiže sa stolice.

— Postoji način da proverim tu vašu priču, Dok — kazao je potmuho. — Možda vreme nije baš posdesno, ali, ne trpi odlaganje.

— Poći ću i ja sa vama — ustala je Nensi Saridej odlučnog izraza.

— Otkuda znate kuda ćemo? — upita Horgan.

— Predosećam — rekla je tiho.

— A možda ću tamo naći i odgovor na pitanje gde je Šorti...

— U redu — složi se šerif. — Ko paćemo!

— Ne bih žurio — opomenu ga kockar. — Ljudi su još na ulicama, u salunima. Biće im veselo kad vide svog šerifa kako nekuda žuri sa lopatama i ašovima.

Horgan stavi šešir na glavu.

— Onda pred zoru? — upita.

— Doći ćemo po vas, u kancelariju.

XXII

Kad su zvezde počele da blede, tri jahača su izašla iz Normena, prema zapadu.

Kal Horgan je išao napred.

Grad je bio pakleno pust i pospan.

O sedlima su imali lopate, pijuke i ašove. Nensi Faridej se nalazila u sredini. Što se više približavala groblju, oko srca joj je bilo sve hladnije.

Nisu progovorili ni reči.

Mesec je podrhtavao iznad udalje njih voda Kanadin Rivera.

Normenski Bat Hil je na mesečini izgledao stravičnije nego ikada. Krstovi, kamena obeležja, grane drveća poput kandži... i kao da se kroz travu provlače trube toplih vetrova...

Kal Horgan je sjahao i sa jabuke sedla skinuo fenjer. Kresnuo je šibicu, primeo fitilju, spustio staklo i oko njih se razlila mutna, avetinjska svetlost.

Svi troje su krenuli da traže Henkov krst.

Ispod velikog drveta prvi ga je opazio Horgan. Podigao je fenjer iz nad glave i pročitao.

— Henk Hondo, mučki ubijen 24. jula... Jeftin spomenik za sto hiljada dolara, ako je to uopšte moguće!

Holidej skide alatke i zabode u zemlju.

Čutke su se prihvatili posla.

Nensi Faridej je stajala po strani i čekala. Slutila je da će otkriti ono što nije želela. Svetlost fenjera bacala je čudne, sablasne senke po zemlji i nadgrobnim spomenicima.

Pijuk u šerifovim rukama sekao je vazduh kao pomahnitao. Ali, nijednom još nije udario o nešto čvrsto.

Kockar je ašovom razgrtao zemlju.

— Do vraga — promumlao je Horgan — šta ovo znači?

Onda je zastao, sagao se i primakao fenjer.

Ugledali su — nečiju nogu!

— Hondo? — više za sebe rekao je šerif.

Ali, prigušeni krik Nensi Faridej potvrdio im je nešto drugo: zakopani leš pripadao je njenom mužu.

Holidej je sklonio zemlju sa lica. Nije bilo dvoumlaćenja: mrtvac je imao crvenkastu kosu.

Žena se nasloni na Holideja i za plaka.

Šerif je stajao nepokretan, s pijukom u ruci. Holidej je sačekao da se Nensi utiša.

Ona je, uostalom, slutila nešto tako. Međutim, postojala je ona mala, sićušna nada da se slutnje neće obistiniti. I kada je i to propalo, srce nije izdržalo.

Nensi Faridej se polako odvoji od kockara, okrenu obojici leđa i ostade tako, s rukama na licu.

Horgan podiže glavu.

— Hondo nije ovde — rekao je glasno — ali, nije ni kovčeg?

— Krst je na lažnom grobu — istisnu Džordžijanac. — Ali, to ne znači da nije ovde.

— Kako to?

— Mora da postoji druga raka. Potražićemo negde svežije iskopanu zemlju...

— Baš si pametnjaković — dopre do njih nečiji glas.

Trgli su se, svi troje.

Kockareva ruka se spusti niz telo.

— Ne mrdaj! — opomenu ga novi glas sa strane.

Nije im preostalo ništa drugo nego da ostanu mirni. Horgan je polako ispuštao pijuk. Holidej svoj ašov. Nensi Faridej je sklonila šake s očiju: ispred sebe je ugledala žensku priliku!

— Prokletstvo — ote se šerifu.

Iz mraka izroni Bleik Hondo.

— Kakav skup. šerife — dobacio je veselim glasom — Šteta, što ste proključili stvar! Malo je falilo da zakasnimo na rođendan?

Mirnoća Doka Holideja bila je Bleikova trenutna glupost. Zato mu je odmah napomenuo.

— Moj brat vas drži na nišanu. Samo jedan sumnjiv pokret, i pucaće! Imajte to na umu!

Ajrin Hondo je mirno prošla pored Nensi i zaustavila se ispred Horgana.

— Šta to kopate, Kale? — upitala je melodičnim glasom.

— Mrtvace — odbrusi Horgan. — Našli smo detektiva... ali, ne i Henka.

Blejk se nasmeja.

— Za njega ne brinite, on je na nebu — pokazao je rukom u visinu.

— A njega, ko je ubio? — pokazala je Nensi prema otkopanom grobu, u kome je ležao Šorti Faridej.

— Mrtav je, zar je to važno? — hladno uzvratila Ajrin. — A ništa bolje ne čeka i vas, gospodo!

— Oni ne veruju u to, sestrice? — ironisao je Blejk.

— Ubijete nas? — upitala Horgan, sa nevericom? — Tek tako?

— Šta bismo drugo mogli da učimo, šerife? — kežio se advokat. — Otkrili ste našu malu podvalu i ne možemo dozvoliti da nam sto hiljada dolara u zlatu odleti poput ptičice?

— Tako? — oteže Horgan. — To znači da priznajete da ste učestvovali u napadu? Da ste ubili Lutera Bula i...

— Priznajemo — klimnuo je glavom Blejk.

— Ne brbljaj — opomenu ga sestra. — Nemam nameru da na groblju držim zbor, dragi brate!

Advokat obrnu kolt u ruci i ponovo ga upravi prema kockaru. On da zape oroz.

— Lajg? — pozvao je nekud, iza njihovih leđa.

— Spreman sam — odazva se ovaj.

— Čekajte — zaustavi ih sestra. — Ne bih želela da za sobom ostavim svedoke, ni žive ni mrtve, s kojima bi se mogao povezati naš odlazak iz Normena...

— Zakopaćemo ih, prosto! — reče Blejk. — A onda... nećemo otići odmah. Bićemo kod kuće i čudićemo se s ostalima kud su se deli šerif i njegov slavni gost?

— Zašto razmišljaš, Ajrin? — zaurila Lajg sa strane. — Iskopajmo to zlato i bežimo! Stići ćemo do Meksika pre nego što se neko doseći za kim da šalje poteru...

— Meksiko je podaleko — dobaći Džordžijanac.

— Ne toliko da je nedostižan — cerio se Blejk.

— Mora da vas vaš „mrtvi“ brat tamo već čeka? — primeti Dok.

— Henk? — izlete Blejku. — Ta budala nas čeka u Oklahoma Siti-ju... Ha ha! Načekaće se, do kraja života!

Nije trebalo to da kaže!

Ali, ko je mogao i sanjati da će te reči odlutati do čoveka, skrivenog u senci grmlja?!

Bio je to momak u naočarima, za rastao u kratku bradicu, šešira natučenog na čelo.

Kada je Blejk Hondo izgovorio svoju rečenicu, on se podigao.

I podigao ruku sa koltom.

— Znao sam — povikao je i šokirao sve prisutne, naročito Hondove — da ste mi namestili! Znao sam!

— Henk? — kriknula je Ajrin.

Blejk je ustuknuo.

— Hteli ste da me prevarite! — urlao je ovaj, mlatarajući revolverom. — Mislili ste da sam glup! Sve ću vas...

Holidej nije smeo da propusti ovakvu šansu.

Hondovi su sada bili kompletni. Malo su sporečkani, no, to nije moralo da znači da se neće ponovo smiriti i okrenuti protiv njega i šerifa.

— Lezite — šapnuo je Horganu i bacio se na Nensi.

Istovremeno je povukao svoj „linkoln“.

Noć je počela da svetli narandžas tim sjajem.

Horgan je takođe sve pokušao.

Kockar je povukao obarač na Henka. Ovaj je opalio, ali bezglavo. Njegov hitac pogodio je Ajrin i bacio na tle.

Blejk Hondo je kriknuo i počeo da sipa olovo prema telesima koja su se prevrtala pored njegovih nogu.

Pucao je i Lajg...

Čuvar zakona u Normenu primio je dva zrna: jedno u mišicu, drugo u kuk.

Ipak, smogao je snage da ukrsti cev svog kolta s advokatovim.

Nišanio je, istina, sporo, ali precizno.

Istovremeno, pokrivši Nensi Faridej svojim telom, čovek iz Džordžije, je otkrio sevanje kolta sa brežuljka i ocenio da ih Lajg Hondo ima sve kao na dlanu.

Međutim, hici su razbili fenjer i mrak je zagospodario Bat Hilom.

Odjednom, sve je umuklo.

Niko se nije micao.

Mirisao je barut, izmaglica od dima lelujala je nad telima.

— Blejk? — čuo se glas sa vrha.

Javlja se Lajg.

— Blejk? Ajrin? Gde ste?

Ali, tišina je bila odgovor.

— Henk?

• Opet ništa.

Kockar je držao šaku na Nensinim usnama. Ona je strpljivo podnosila težinu njegovog tela. Na mesečini, niklovana cev njegovog kolta činila joj se kao duga, prava površina reke.

— Javite se! — urlao je Lajg.

Holidej podiže kolt.

Prasnulo je!

Nije bio siguran da je pogodio, ali svakako da se najmlađem Hondou nije više ostajalo na groblju.

Reda radi, on je poslao u tamu dva hica, a onda odbauljao. Pod njim je škripao sitan pesak, a zatim se čuo bat čizama.

Dok Holidej se uspravi, kao fantom.

Čekao je da se neko pokrene. Učinio je to Kal Horgan.

— Šerife?

— O kej — prostenjao je ovaj — imam samo dva olova u telu. Ništa opasno...

Kockar odšeta do advokata.

Nije pokazivao znake života. Malo dalje, licem prema zemlji, ležala je Ajrin Hondo. Holidej kleče po red nje. Još je disala...

On je pažljivo okrenu na leđa.

Devojka je širom otvorila oči. Sasvim jasan pogled na mesečini, ispunjen prezirom.

Njena ruka je počela da se lagano podiže.

Kockar je video kako se njeni nokti približavaju njegovom licu. Kad su već bili sasvim blizu, on joj steže zglob.

— Prokleti bili... — izustila je. I, to je bilo sve!

Oči su ostale širom otvorene, ali bez sjaja.

— Je li mrtva? — upitao je Horgan slabim glasom.

— Jestel

— Prokletstvo...

Henk Hondo je ležao prostreljen kroz prsa. Obe ruke bile su mu ispružene napred, prstima je skupljao zemlju, kao da je pokušavao da se pridigne.

Međutim, njemu se nije „smešio“ kraj. Mogao je preživeti i dočekati suđenje.

— Imaćete jednog zatvorenika, šerife — dobacio je Džordžijanac.

Henk Hondo malo pridiže glavu.

— Ajrin... je li... je li...?

— Jeste — odgovorio mu je kockar.

Njegova glava klону. Pri tom mu se slomiše naočari.

Hramajući, Kal Horgan se osvrte oko sebe,

Nensi Faridej je klečala i bez reči zurila u noć. Bio je to stravičan san! Ne, bila je to java iz koje bi poževela da se probudi što pre...

Potom su, kao po komandi, utonuli u ćutanje.

XXIII

Krčmar Nil Strong je zaprepašćeno zurio u Kala Horgana kada se pojavio tog jutra, zavijene ruke i okrvavljenog kuka.

Lice mu je bilo belo, poput zida. Činilo se da će svakog trenutka pasti ispred šanka.

— Šerife, šta se desilo...? — promucuo je Strong.

— Nađi brzo Gejbija — istisnu Horgan i pridrža se rukom za ivicu šanka.

— Ko vas je...

— Brzo, rekao sam! — zareža ovaj na njega.

Krčmar nekoliko puta klimnu glavom i izlete napolje.

Na tremu zamalo nije pao!

Nebesa!

Ispred „Amiga“ nalazila su se tri konja. Dva su, na svojim sedlima, popreko, nosila mrtvački sanduk!

Kraj trećeg konja stajali su kockar i žena.

Onda se u krčmi čuo tresak! Verovatno je Horgan pao, usled gubitka krvi. Krčmar nije znao kuda će pre: po šerifovog pomoćnika ili po doktora.

Međutim, Holidej je već hitao unutra.

Nil Strong se uhvatio za glavu i otrčao preko ulice.

Šerif je ležao kraj šanka, uporno se pridižući na laktove. Stalno je ponavljao da mu nije ništa, ali crvena mrlja ispod njega dokazivala je suprotno.

Holidej se saže da ga pridigne.

Horganova glava izvirila je iznad kockarevog ramena i, pogled mu se sledi!

— Pazite — prošaputao je sasvim tiho — žena je u opasnosti... Kockar se ukruti.

— Ostanite tako — produžio je Horgan. — Napolju je Lajg... Drži mis Faridej ispred sebe kao štit... Ide ovamo... Ubiće i mene i vas! Istog trenutka, Horgan izgubi svest.

Holidej se polako uspravi.

Lajg Hondo se već nalazio na ulazu. Više nije imao povez na oku. Izgledao je izbezumljeno, spreman na sve. Umesto da se spasava bekstvom, najmlađi Hondo je izabrao brzi povratak na put osвете.

Levom rukom stezao je Nensi za vrat i gurao ispred sebe.

Desnom je držao kolt.

Smejao se satanski.

— Ova igra je moja, kockaru — dobacio je, zapenušan. — Podelio si pogrešne karte!

I ruka mu se izdiže.

— Ne — ciknu žena.

Lajg se smejao i nišanio.

Nensi Faridej je učinila najbolju moguću stvar. Petom je zamahnula i, na sreću potkačila lupeža po nozi.

Lajg Hondo je jeknuo, izmakao se malo, samo malo pomerio cev, i Džordžijanac je povukao oba „lin kolna“.

Lajg Hondo je zastao kao da je udario u zid. Pogled mu skliznu na pod, a ruke padoše niz telo.

Nesna mu je krvarila na dva mesta.

Pucnje kao da nije ni čuo. Ali, osetio je vrelinu olova.

U tom času, u krčmu banu Gejbi Mártin. Skočio je na Lajga i jednim udarcem ga poslao na pod. Ranjeni lupež izgubio je svest čim ga je pesnica pomoćnika šerifa dotakla po glavi.

Iza njega, Nil Strong je vukao poluodevenog lekara.

Nensi Faridej po drugi put klonu na kockareva prsa.

— Je li šerif...? — zadihano je pitao Strong.

— S njim je u redu — uteši ga kockar. — Ali, sa vama nije...

— Zašto? — zatrepta krčmar.

— Zato što ne opažate koliko bi mi prijao brendi.

— I meni — pridruži mu se Nensi.

Uskoro je krčma počela da se pu ni svetom. Neobjašnjivo je projurila vest još usnulim gradom, i ljudi su izmiledi iz domova.

— Celu bocu — dobaci Holidej Strongu.

Kad su uspeli da se malo povuku, kolona normenskih građana već je opkoljavala Martina, lekara, one sveštenog Horgana...

Njih kao da nisu ni primetili.

Kockar pogleda ženu u oči.

— Znam jedno mirnije mesto za piće — rekao je.

— Koliko je daleko? — upitala je ona, sklanjajući pramen kose sa čela.

— Dvadesetak milja.

— Sačekajte me da se presvučem. Samo nekoliko minuta...

Klimnuo je glavom.

Žena se progura kroz gomilu, prema stepenicama. Hitala je najbrže što je mogla; čovek iz Džordžije gledao je za njom. Pogled mu je ostao prikovan za stepenište i ka da je ona iščezla.

Ta Nensi Faridej bila je zgodna žena. Prava žena!

Što je najvažnije: čitali su jedno drugome misli.

Ali... Dok Holidej je bio uklet.

Polako je izišao iz „Amiga”... Tačno četiri minuta posle, Nensi Faridej ga je uzalud tražila pogledom po krčmi.

Izišla je napolje, pogledala niz ulicu. I ništa!

Slavni kockar nestao je iz grada. I iz njenog života.

Odjednom, osetila je da je jutro prohladno...

K R A J

DOK
HOLIDEJ

svakog
1.
u
mesecu
u
vašem
kiosku
nova
epizoda

svakog
1.
u
mesecu
u
vašem
kiosku
nova
epizoda

DOK
HOLIDEJ

Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ
Izdaje i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Štampano: 23. decembra 1975.
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

**SVIM ČITAOCIMA
ŽELIMO
SREČNU
1976.
GODINU**

